

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:2000/29 • 12 Ağustos 2000 • 5 DM.

Satış sözleşmelerine izin verme!

**Kazanmak için
birleşik mücadele!**

Belediye işçileri de
ortak mücadeleyi
örmek
zorundadırlar!

(sayfa 3)

Sosyal yıkım programına
“demokratikleşme” cılası
ve tahkimatta
yeni açılımlar

(sayfa 4-5)

Devlet
depremzede
halkı ortada
bıraktı

(sayfa 6)

Programda
tarım ve
köylü
sorunu/4

(sayfa 16-18)

Hücre saldırısını
püskürtmenin
sorunları ve
sorumlulukları

(sayfa 22-23)

İÇİNDEKİLER

Belediye işçileri de ortak mücadeleyi örmek zorundadırlar!	3
Sosyal yıkım programına "demokratikleşme" cılası ve tahkimatta yeni açılımlar	4-5
Devlet depremzede halkı ortada bıraktı	6
Aradan geçen bir yıl içinde depremzedelerin hiçbir sorunu çözülmedi	7
17 Ağustos depremi çürüten düzen gerçeğini tüm çıplaklığıyla gösterdi	8
Deprem yıkımının sorumlularından hesap soralım!	9
Belediye işçilerinden grev kararlılığı . .	10
Sendikal bürokrasinin belediye işçilerine ördüğü kısıkaç	11
Amerika'da onbinlerce haberleşme işçisi grevde!	12
Hacıbektaş'ta Hızır Paşalardan hesap soralım!	13
"Enflasyona karşı mücadele" masalı . .	14
Adana TİS Bülteni ve dönemin sorumlulukları	15
Programda tarım ve köylü sorunu/4 (Orta)	16-18
Adalet Bakanlığı'nın F tipi kampanyası	19
F (hücre) tipine karşı mücadele ve sermayenin tuzakları	20
Sendikalardan hücre sistemine karşı eylem	21
Hücre saldırısını püskürtmenin sorunları ve sorumlulukları	22-23
Parti programı ışığında çevre ve kapitalizm	24
Çevre sorunu ve küçük-burjuva muhalefeti	25
Moğolistan seçimlerinin gösterdikleri .	26
Ekim Gençliği'nden	27
Saygon zindanlarında mücadele	28
Sınıfı ve devrimi örgütlemeye parti kadrosunun tayin edici rolü	29
Yazılı materyallerin etkisi üzerine fabrika gözlemleri	30
Mücadele Postası	31

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/29 • 12 Ağustos 2000
Fiyatı: 5 DM.Sahibi ve Y. İsl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 638 28 83
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan...

Düzenin saldırıları hızından ve yoğunluğundan hiçbir şey kaybetmeden sürüyor. Bir yanda sömürü ve soygun paketleri, diğer yandan siyasal cephede sürdürülen tahkimat operasyonları ile baskı ve terör birbirini tamamlayarak devam ediyor. Gazetemiz her zaman olduğu gibi bu sayısında da bu saldırıların toplam bir tablosunu verip, iç yüzünü sergiliyor. Bu saldırılara karşı izlenmesi gereken eylem ve mücadele hattını çiziyor. Bu sayımızın sayfaları şu temel başlıklar üzerinden şekillendirildi;

* Öne çıkardığımız temel gündem, belediye işkolunda yaklaşmakta olan grev dalgası oldu. Sermaye cephesinden acımasızca sürdürülen saldırılara karşı işçi ve emekçi cephesinden yükseltilecek her eylem büyük bir önem taşıyor. Hele hele bu, işkolunda birçok işyerini aynı dönemde hareketlilik içerisine sokacaksa bunun önemi bir kat daha artıyor. Bu hareketlilik sürecinin sermaye cephesi karşısında başarıya ulaşması herşeyden önce başlayacak grevlerin ortaklaşması ve satış sözleşmelerine izin verilmemesinden geçiyor. Bu konuda öne çıkardığımız vurgular bu nedenle ortak mücadele ve satış sözleşmesine karşı hazırlık çağrısı oldu.

* Bir diğer konu başlığımızı ise 17 Ağustos depreminin yıldönümü vesilesiyle devam eden yıkımın şu anki tablosu oluşturdu. Depremin binlerce cana mal olması tamamen sermaye

devletinin insanlık dışı bir düzen olduğunun yeni bir kanıtıydı. Bir yıllık süreç, devletin deprem bölgesinde yıkımı ağırlaştırdığını, katliamını yeni ölümlerle süreklileştirdiğini ve yeni katliamların koşullarını oluşturduğunu gösteriyor. Çağrımız, katliamların hesabını sormak ve yeni katliamlara izin vermemek için mücadeledir.

* F tipi saldırısı gazetemizin değişmeyen temel gündemlerin biridir. Bu sayımızda da, saldırının yolunu düzlemek, büyüyen toplumsal duyarlılığı köreltmek ve dağıtmak ile F tiplerinin faşist yüzünü

maskelemek için başlatılan karşıt kampanyanın iç yüzünü ve yalanlarını açığa vururken, her türlü engelleme girişimine karşı büyümeye devam eden hücre karşıtı muhalefetin tepki ve eylemliliklerini yansıtmaya çalıştık.

Gazetemiz baskıya hazırlandığı saatlerde düzen cephesinde günlerdir tartışması süren memur kararnamesi Ecevit hükümeti tarafından hiçbir değişiklik yapılmadan köşke iade edilmiş bulunuyor. Bu gelişmeler bir kez daha, düzen saldırılarının pervasızlığını olduğu gibi, aynı zamanda düzen kurumlarından hak beklemenin dayanaksızlığını gösteriyor. Bu cephede yaşanan gelişmeleri farklı yönleriyle gelecek sayımızda ele alacağız.

ç u k t u . . . b a y i l e r d e . . .

Ekim Gençliği

YÖK;

- * Faşist baskı ve terördür!
- * Gerici-faşist eğitimidir!
- * Özelleştirmedir!

YÖK, kokuşmuş kapitalist düzenin aynasıdır!
"YÖK düzeni"ne karşı mücadele düzene
karşı mücadeleden ayrılmaz!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

**Hücre işkencedir, ölümdür!
Hücrelere konulmak istenen
gelecek özlemimizdir!**

**Geleceğimize sahip çıkalım,
hücreleri yıkma mücadelesine
omuz verelim!**

Ekim Gençliği

Belediye işverenleri saldırıda birbirleriyle ve devletle ortaklaşıyorlar...

Belediye işçileri de ortak mücadeleyi örmek zorundadırlar!

Belediye işkolundaki toplu sözleşmelerin hemen hepsi uzlaşmazlıkla sonuçlandı. Sendikaların uzlaşma arayışları sürmekle birlikte, prosedür gereği pek çok belediye işyerinde grev kararı asıldı, asılmaya devam ediyor. TİS görüşmeleri ülkenin dört bir yanında, çok farklı il-ilçe belediyelerinde sürse de, sorunlar/uzlaşmazlık noktaları birebir denecek kadar aynı. Öncelikle, işverenler sıfır ya da sıfıra yakın zam dayatıyorlar. İkinci olarak, geçmişte kazanılmış tüm sosyal hakları geri alma kararlılığı sergiliyorlar. Üçüncüsü ise, özelleştirme-taşeronlaştırma plan ve projeleriyle TİS'leri takip edecek bir işten çıkarma furyasını şimdiden ilan ediyorlar.

Belediye işverenlerini böylesine pervasızlaştıran, aynı zamanda ortaklaştıran, kuşkusuz devlet politikalarıdır. Sermaye devletinin özelleştirme politikası salt devlet mülkiyetindeki KİT'leri, devlet tekelindeki kamu hizmetlerini kapsamıyor. Yerel yönetimlerin işletme ve hizmetleri için de dayatılıyor. Belediyelerdeki çeşitli hizmetlerin yarından fazlası halihazırda taşeronlaştırılmış durumda. Yerel yönetimlerin, sadece özelleştirme konusunda değil, devletin işçi-emekçilere yönelik tüm saldırı politikaları konusunda da siyasi iktidarla tam bir uyum içinde olduklarını, IMF patentli saldırı programına sonuna kadar ve "eylemli" destek verdiklerini, bu TİS dayatmaları da göstermiş bulunuyor. Tüm bunlar, Türkiye'de yerel yönetimlerin demokratik hiçbir yapılanma ve işleyişe sahip olmadığını, siyasal iktidarla birebir örtüştüğünü de ortaya seriyor.

Belediye işverenlerinin birbirleri ve devletle, sınıfa saldırı konusunda böylesine ortaklaştığı/aynılaştığı bir ortam, belediye işçilerinin de ortaklaşmasını zorluyor. TİS'leri önceleyen süreçte taslakları, talepleri ortaklaştırmak gerekiyordu, bu fırsat kaçırıldı. Ancak, içinde bulunduğumuz süreçte ortaklaşma çok daha acildir ve çok daha etkili sonuçlar yaratabilecektir. Çeşitli belediyelerde ardı ardına asılan grev kararları, ardı ardına başlayacak grevlerin ilanı demektir. Grev ve eylemlerin ortaklaştırılması, güçlerin birleştirilmesi anlamına gelecektir. Belediye işverenlerinin sırtını IMF-TÜSİAD saldırı hükümetine/programına dayayarak ortaklaştıkları TİS saldırısını püskürtmenin, güçleri birleştirmekten başka bir yolu da yoktur.

Sorunlar ortak olduğuna göre, talepler doğallığında bir ortaklığa sahiptir. Mesele bunların merkezi olarak formülasyonu ve hareketin önüne konulmasıdır. İşçilerin hangi belediyede yüzde kaç zam istediği bu açıdan çok önemli değildir. Tüm belediye işçileri, tıpkı diğer işçi ve emekçiler gibi, "insanca yaşamaya yetecek bir ücret" talep etmektedirler. Ortak talep bu şekilde formüle edilebilir, edilmelidir. Belediye işçileri özelleştirmeye, taşeronlaştırmaya hayır diyorlar, çünkü işsiz kalmak, aç gezmek istemiyorlar. Öyleyse, "*Herkes iş, tüm çalışanlara işgüvencesi!*" ortak talebi etrafında birleşmelidirler. Belediye işçileri TİS'lerde dayatılan kölelik koşullarının IMF istikrar programıyla ilişkisinin farkındalar. Demek ki, "*İMF Dünya Bankası vb. emperyalist mali kuruluşlarla kölece ilişkilere son!*" ortak talebi etrafında birleşmelidirler.

Belediye işçilerini greve götüren TİS saldırısı sadece işyerine özgü sorunlardan ibaret olmadığı gibi, karşı karşıya oldukları saldırı da salt TİS'lerde dayatılanlardan ibaret değil. Onlar da tüm diğer işçi ve emekçiler gibi, IMF-TÜSİAD saldırı programının tüm yaptırımlarının doğrudan muhatabı durumundalar. Belediyelerdeki özelleştirme-taşeronlaştırma ile işlerini kaybetmek

istemiyorlar. Yanısıra, eğitimde, sağlıkta, sosyal güvenlikle özelleştirmelerle onların da tüm yaşam alanları daraltılıyor. Mezarda emeklilik onları da kapsıyor. Onlar da kentlerin varoşlarında en berbat ve sağlıksız konutlarda yaşamaya mahkum edilmiş durumdadır. Devletin sopası sadece devrimci tutsakların, tutsak yakınlarının kafasında kırılmıyor. Her grev ve direniş, her miting ve yürüyüş, kısaca her türlü hak arama eylemi de bu sopanın tehdidi altındadır. Belediye grevlerinde ortaklaşma, en kolay, temel sınıfsal talepler altında birleşmekle mümkün olacaktır. Belediye grevlerinde, TİS maddelerinde somutlanan nispeten özgün taleplerin yanısıra, temel sınıfsal talepler öne çıkarılmalıdır. Bu, sadece belediye işçileri arasındaki dayanışma/ortaklaşmayı kolaylaştırmakla kalmayacak, yanısıra, sınıfın belediye grevleriyle dayanışmasının da yolunu açacaktır.

Örneğin, sendikal özgürlük ve grev özgürlüğü talebi, "*Tüm çalışanlar için grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı. Sınırsız grev ve genel grev hakkı. Lokavtın yasaklanması*" genelliğinde ifade edildiğinde, öncelikle belediyelerdeki işçi-emekçi dayanışması için, dahası, tüm işçi ve emekçilerin dayanışması için, belediye grevleriyle sınıf dayanışmasını örgütlemek için ilk adım atılmış olacaktır. Örnekler ve şiarlar çoğaltılabilir. Önemli olan belediyelerdeki sorunların hiç de özgün olmadığını bilincineyle davranmak, ve talepleri formüle ederken, hem belediye özgülünü içerecek hem de sınıfın genelini kesecek ifadelerle kavuşturmayı başarabilmektir.

Belediyelerde örgütlü iki sendikanın (Genel-İş ve Belediye-İş) ortak tutum konusunda çok katı davranmadıklarının işaretleri vardır. En azından İstanbul'daki tablo bu yönde olumlu bir görüntü sunmaktadır. Ancak sendikalarındaki bu eğilimin somut eylem birliklerine ulaşması, tabanın örgütlü birliğiyle mümkün olabilecektir. İçinde bulunduğumuz aşamada bu, grev komitelerine denk düşer. Yani, greve hazırlanan her belediyede işçiler, zaman geçirmeden grev komitelerini kurmalıdırlar.

Grev komitelerine birkaç açıdan yaklaşmakta yarar var. Sendikal işleyiş konusunda olumlu yönden; sendikanın işyerinde sağlam bir ayağı olacaktır. İlgili sendika ya da şube yönetimi, eylem kararı almakta daha cesur ve tereddütsüz davranabilecektir. Olumsuz yönden; sendika veya şubede atıl bir yönetim varsa, komite yönetimi hareketi geçmeye zorlayacaktır. TİS'ler

ve grevler, işçilerin aktif katılımıyla yürümelidir. Ancak böyle yürürse kazanımı garantiye alınabilir. Bu da işyerindeki örgütlülükle mümkündür. Grev komiteleri tüm işçileri birleştirir, grev için görevlendirir, bilinçlendirir. Grevlerin işçi sınıfı için okul işlevini görebilmesi, işçilerin greve aktif katılımıyla mümkündür. Sermaye bu okulları kapatabilmek için, '80 darbesinde grev çadırlarını söktürdü, grev yerinde toplu beklemeyi yasakladı. Bir bakıma, grevleri grev olmaktan çıkardı. Grev komiteleri, grevleri yeniden gerçek birer grev haline getirmek için de zorunludur.

Fakat bu süreçte grev komitelerinin en önemli işlevlerinden birisi, grevler arasındaki ortaklaşmayı ve grevlerle sınıfsal dayanışmayı sağlamak olmalıdır. Dolayısıyla, grev komitelerinin etkin birimleri, çeşitli belediyelerdeki grev komitelerinin birbiriyle ve sınıfın diğer bölükleriyle ilişki ve iletişimini sağlamak için faaliyet gösteren, dayanışma alt komiteleri olmak durumundadır. Öncelikle, her kent içinde greve hazırlanan belediyelerdeki komiteler ortak bir üst komitede birleşmelidir. Bu diyalog, giderek ülke çapında da geliştirilmek ve sağlanmak zorundadır.

Ortak komite-ortak grev, yani işçilerin birliği, ilk başta grev hareketi kapsamındaki belediye işçilerinde, giderek sınıfın genelinde bir özgüven gelişmesine yol açacaktır. İşçi ve emekçiler birlikten kuvvet doğduğunu bildikleri için, yıllardır, "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" şiarıyla yürüyorlar. Ancak bu, bugüne dek örgütlenme ve eylem birlikleri halinde somutlanmadığı için, sınıf hareketinde nasıl bir atılım sağlayacağı da fiiliyatta görülemedi. Belediye grevleriyle başlayacak ve büyük ihtimalle metal ve tekstil ile boyutlanacak bir hareketlilik içinde, sınıfın bu birliği yakalayabilmesi için, sınıf bilinçli tüm işçi ve emekçiler, sınıf devrimcileri elbirliğiyle seferber olmak durumundadırlar. Özellikle bazı belediyelerdeki (bazı sendika ve şubelerdeki) "aman bir an önce uzlaşma sağlayalım, çatışma boyutlanmadan, grev başlamadan bu işi bitirelim" eğilimi kırılmak zorundadır. İşçi sınıfı daha fazla çatışmadan kaçınmaz, kaçınmamalıdır. Her geri adımın bir sonraki çekilmeyi koşulladığı ortadadır. Her kayıp on kayba yol açmaktadır. Artık sorun çatışmayı derinleştirip derinleştirmemekte değil, ona en iyi biçimde hazırlanmakta ve kazanmaktadır. Kazanmanın yolu ise, herkesin bildiği ve sözle de olsa kabul ettiği "birlik"ten geçecektir.

Sosyal yıkım programına “demokratikleşme” cilası ve tahkimatta yeni açılımlar

Bak hükümet işte bu hukuk

Köşk, 'memura kolay ihraç' kararnameini hükümete iade etti.

letinde teme

Radikal Gazetesi, 9 Ağustos 2000 tarihli manşeti

açıklığıyla ortaya koyuyor: “Halk şu anda kötümser bir psikoloji içinde. Bunda haksızlık var demek de mümkün değil. Ancak bu kötümserliğin umuda düşmesi, bir iyimserlik havası yaratılması şart. Bu iyimserlik ve umut geçici değil, kalıcı ve halkın gerçekten inanacağı bir iyimserlik olmalı. O zaman ülkenin önünde bir engel de kalmaz. Bunun tek yolu da milleti ayakta tutacak bir büyük hedefi göstermek, bu hedefe inanmaktır. İşte bu hedef de önümüzde duruyor. Avrupa ile entegre olmak, Avrupa'nın bir parçası olmak. Türkiye'nin çıkışı buradadır. Halkın kötümserliğini umuda dönüştürmenin anahtarı da budur.” (Hürriyet, 21 Temmuz '00)

Demek ki, demokratikleşme tartışmasıyla sermayenin muradı, halkı demokrasinin (kuşkusuz emperyalizme karşı kölelik görevlerini en iyi biçimde yerine getirmeye bağlı olarak) bir gün geleceğine inandırmak, bugün için henüz erken olduğuna ikna etmektir.

Burjuva demokrasisi işçi ve emekçiler için baskı ve yasaklar rejimidir

Sermaye iktidarı demokratikleşme-sivilleşme saldırısı ile devrimci dinamikleri tasfiye etmeyi, sınıfı ve emekçi kitlelerin örgütlülüklerini dağıtmayı amaçlamaktadır. Yasa değişikliklerine ve bir takım yeni uygulamalara üstünkörü bakıldığında bile bu amaç hemen göze çarpmaktadır.

Nasıl ki iktisadi saldırılar “reform” adı altında gerçekleşiyorsa, siyasal saldırılar ve yeni hak gaspları da “demokratikleşme”nin gereği olarak sunuluyor. Buna pek çok örnek vermek mümkün. Sendikal örgütlenme karşısına yüzde 10 barajı dikilmektedir. Yardım ve yataklık suçunun kapsamı ve cezaları artırılmakta, bununla da yetinilmeyerek ihbar etmeyenlere, ispiyonculuk yapmayanlara da ceza getirilmektedir. DGM'lerin sayısı (nerdeyse her ile bir DGM olmak üzere) artırılmakta, hücre tipi cezaevi uygulaması ile işkence, baskı sistemleştirilmeye çalışılmaktadır. İşçi ve emekçilerin işten atılmasını kolaylaştıran yasalar, kanun hükmünde kararname yürürlüğe sokulmaktadır. Yeni dönemde “irticai ve bölücü faaliyette bulundukları” gerekçesine dayanılarak sendika aktivistleri başta olmak üzere kamu emekçileri bu saldırının yeni hedefi haline getirilmektedir. Sendikal örgütlenme faaliyeti bizzat kolluk güçlerinin fiziki terörü yoluyla engellenmeye çalışılmaktadır. Grevler yasaklanmakta, muhalif radyolar ve yayınlar susturulmaktadır, vb.

Burjuva demokrasisinin gerçek kriteri: Koparılan kol, kırılan kafalar, işkence ve aşağılık tecavüzlerdir

Gündemi bu tartışmalar kaplarken, burjuva medyanın ekranlarına yansıdığı kadarıyla bile demokratikleşme yalanının sokaktaki, günlük siyasal pratikteki karşılığı, inip kalkan copun, tekmenin, koparılan kol-kırılan kafaların, gözaltı ve yasakların, tecavüz

Genelkurmay Başkanı, bu nedenle ve bu rahatlıkla, “MGK'daki sivil üye sayısı isterse yüz olsun” deme rahatlığı göstermektedir.

Emperyalist köleliğe bağlanan umutlar

Sermaye, 28 Şubat örtülü darbesinin peşine takılan açık-gizli bir takım demokrasi alıklarını da yanına alarak, milyonlarca emekçinin gerçek ve yakıcı demokratik hak ve özgürlüklerinin önünü kesme-içini boşaltma, kitleleri boş beklentilerle oyalayarak sosyal ve siyasal yıkımı derinleştirme peşindedir.

Elbirliği ile mecliste aklanıp AB sorumluluğuna terfi ettirilen Mesut Yılmaz'ın şu sözleri, bunu olanca

Sermaye sosyal yıkım programında mesafe almak ve açığa çıkan-çıkacak olan sınıf ve kitle tepkisini kontrol etmek üzere bir dizi siyasal tedbiri gündemine almış bulunuyor. Doğal olarak bu siyasal tedbirler ve bir takım yeni açılımlar demokratikleşme ambalajı içinde sunuluyor. DGM ve MGK'nın sivilleştirilmesinden Özel Harekat'ın dağıtılmasına, idamın ve 312. maddenin kaldırılmasından '82 Anayasası'nın değiştirilmesine, Kopenhag Kriterleri'ne uyum sağlanmasından dinde reforma kadar bir dizi konu “demokratikleşme”, “sivilleşme” başlığı altında tartışılıyor. Daha doğrusu bir tartışma görüntüsü yaratılmak isteniyor. Zira ortada ne gerçek bir tartışma vardır, ne de tartışmanın tarafları sözkonusudur. Sınırları çizilmiş, çerçevesi ve başlıkları belirlenmiş konular üzerinde öteden beri süren bir oyunun devamı sergilenmektedir. Özcesi, sermaye kendisi çalıp kendisi oynamaktadır. Kendi iktidarını sağlamlaştırmak için yaptığı değişiklikleri “demokratikleşme” olarak dayatmaya çalışmaktadır. Bu konudaki bir takım kirli hesapları ve pazarlıkları da sözde anlaşmazlıklar olarak lanse etmektedir.

Tahkimata demokratikleşme cilası

İlk elden belirtmek gerekirse, tartışılan konular, değiştirilmesi düşünülen yasalar (ki hiçbir kitlelerin demokratik özlemlerini uzaktan yakından ifade etmemekte, tamamıyla düzenin kaba saba görüntüsünün

rötuşlanmasını içermektedir) tahkimatın bir parçasıdır ve bütünüyle sermayenin egemenliğini orta ve uzun vadede pekiştirme hesabına dayanmaktadır. Sermaye iktidarı, bu tartışmalarla, göstermelik değişikliklerle ve bir takım rötuşlarla bir imaj yaratma peşindedir. Aslolan sermayenin tahkimatını sürdürmek, azgın sömürünün, yıkım programının üzerine albenili bir cila çekmektir. İşçi ve emekçilerin mücadelesini burjuvazinin kirli demokratik manevralarıyla boğmaktır. AB üyeliği ve onunla bağlantılı olarak sürdürülen kriter tartışmaları, üretilen demokratikleşme-sivilleşme senaryoları, yeni dönemde bu cila işlevini yerine getirmektedir. Sermaye iktidarının temel direği olan ordunun

ve tehditlerin sayısal artışı olarak kayda geçmektedir. Bir yanda, demokrasi, insan hakları, sivilleşme, kriter tartışmaları ve aksesuar cumhurbaşkanının mütevazılığı, duyarlılığı, hukuka bağlılık meziyeti üzerine yapılan reklamlar... Diğer yanda, olabildiğince tırmandırılan ve yaygınlaştırılan devlet terörü, işkencecilerin aklanması, tecavüzcü polislerin devlet ödülüyle onure edilmesi... Şimdiye kadar 19 bin faili meçhul cinayet, 10 yılda bir milyon kişinin işkenceden geçirilmesidir burjuva demokrasisinin gerçek kriteri. Bir kez daha sınıf mücadelesinin boy aynasında burjuva demokrasisi, sermayenin kanlı diktatörlüğü olarak gerçek kimliğiyle aksetmektedir.

Tahkimata “dinde reform” takviyesi

Demokratikleşme kapsamına alınan bir diğer konu ise dindir. “Dinde reform” gibi iddialı bir niteleme ile sunulsa da, gerçekte söz konusu olan, işbirlikçi sermayenin ve emperyalizmin ulusal ve uluslararası çıkarlarına, politik hesaplarına uygun olarak islami gericiliğin revize edilmesi, dinin sermayenin çıkarlarının etkin bir dayanağı haline getirilmesi projesidir. Medyada dinin modernize edilmesi üzerine bir dizi destekleyici-övücü tartışma yürütülmekte, fakat aynı süreçte Bosna’da, Kafkasya’da bizzat Diyanet İşleri Başkanlığı aracılığıyla sürdürülen girişimler sessizlikle karşılanmakta ya da çarpıtılmaktadır. Fettullah Gülen söz konusu olduğunda bu tür girişimler liberal kesimler, İşçi Partisi gibi düzen solu tarafından şeriatın büyümesi ile ilişkilendirilirken, bizzat sermaye devletinin daha sistemli bir tarzda aynı işe soyunması, islami gericiliğin dün bir parça bağımsız olarak yürüttüğü faaliyetlere sahip çıkması geçiştirilmektedir.

Çünkü, dinde reform-islamın modernleştirilmesi bizzat ABD patentli bir projedir ve Kafkasya’da, Balkanlar’da politik yayılmanın bir aracıdır. Son İslam Birliği Toplantısı’nda Arap ülkelerinin karşısında Türkiye destekli farklı bir odak yaratılması da, Vatikan’da gerçekleştirilen “Dinlerin Kardeşliği” toplantıları da bu projenin bir parçasıdır. Amaç, islam dininden, bu anlamıyla etnik bağlantılarının yanı sıra Türkiye’nin bir islam ülkesi olmasının avantajlarından yararlanarak, bölge halkları üzerindeki emperyalist egemenliğinin pekiştirilmesidir. Bir parantez açarak belirtmeliyiz ki, bu aynı süreçte Avrupa’nın, daha özelde ise Almanya’nın Alevi mezhebine mensup halkın haklarını dillendirmeye başlaması da tesadüf olmasa gerek. Bu yönelim, ABD emperyalizminin elindeki güce dayanarak bütüne oynadığı yerde, Almanya’nın parçaya oynayarak egemenlik kavgasında kendine bir yer bulmak girişimi olarak görülmelidir.

Öte yandan, içeride Diyanet İşleri Başkanlığı aracılığıyla sürdürülen islamın demokratikleşmesi-modernize edilmesi için bir takım hurafelerden, yanlış yorumlardan arındırılması girişimleri, gerçekte son derece güdük, kültürel sınırlarda kalan ve gündelik yaşamda dinin emekçiler üzerindeki ideolojik kontrol gücünü arttıran bir mahiyet taşımaktadır. Bu girişim, dinin toplumsal yaşam üzerindeki etkisini sınırlandırmaya değil, güçlendirmeye dayanmaktadır. İslamın demokratikleşmesi projesi, din ve devlet işlerinin birbirinden ayrılması olarak tanımlanan laiklik ilkesini hayata geçirmek bir yana, tersine bir takım biçimsel revizyonlardan geçirerek dini daha etkin bir tarzda sermaye devletinin hizmetine koşturmaktadır. Sermayenin güçsüzlüğü ve tarihsel gericiliği, bir kez

daha onu her türden gericiliğe ihtiyaç duyar hale getirmektedir.

“Demokratikleşme” saldırısının iktisadi dayanağı ve sınırları

Burjuvazinin dilinde “reform”ların, “demokrasi”nin işçi ve emekçilere saldırı anlamına gelmesi, sistemin tüm esneme olanaklarını yitirmesi, onun dünya ölçüsünde yaşadığı kriz ve bu krizin yarattığı çürümenin bir sonucudur. Emperyalizmle birlikte evrensel bir hal alan bu olgu, bağımlı kapitalist ülkelerde daha başından itibaren yaşanan bir durumdur. Kapitalist gelişmenin, sağlanan ilerlemenin kaymağını bir avuç aç gözlü emperyalist-kapitalist sınıf götürürken, fatura hiç azalmaksızın hep emekçilere çıkmıştır. Demokrasi, kaymağı götürönlere her türlü özgürlük, faturayı ödemek istemeyenlere baskının, zulmün, gaz odalarının, hücrelerin, ağır hapis cezalarının, kitle kıyımlarının adı olmuştur.

Türkiye kapitalizminin hızla büyüdüğüne, dünyanın sayılı ekonomileri arasına girdiğine ilişkin yanıltıcı bilgilerin piyasaya sürüldüğü bir aşamada gerçek veriler bir bir açığa çıktıkça, aslında durumun hiç de parlak olmadığı, hele hele işçi ve emekçiler açısından sıkıntıların, yoksunlukların katlanılmaz boyutlara ulaştığı yönlü tartışmalar bir anda ortalığı kapladı. Kuşkusuz bu tartışmayı yapanlar, hiç de işçi ve emekçilerin hayrı için değil, patlama dinamiklerine dikkat çekmek, bir an önce önlem almaya işaret etmek kaygısıyla hareket ediyorlar. Kullanıla kullanıla artık eskitilmiş malzemenin (şeriat tehlikesi, bölücü terör, her türden fanatizm ve yozluk) ancak bir yere kadar etkili olabileceğini biliyorlar.

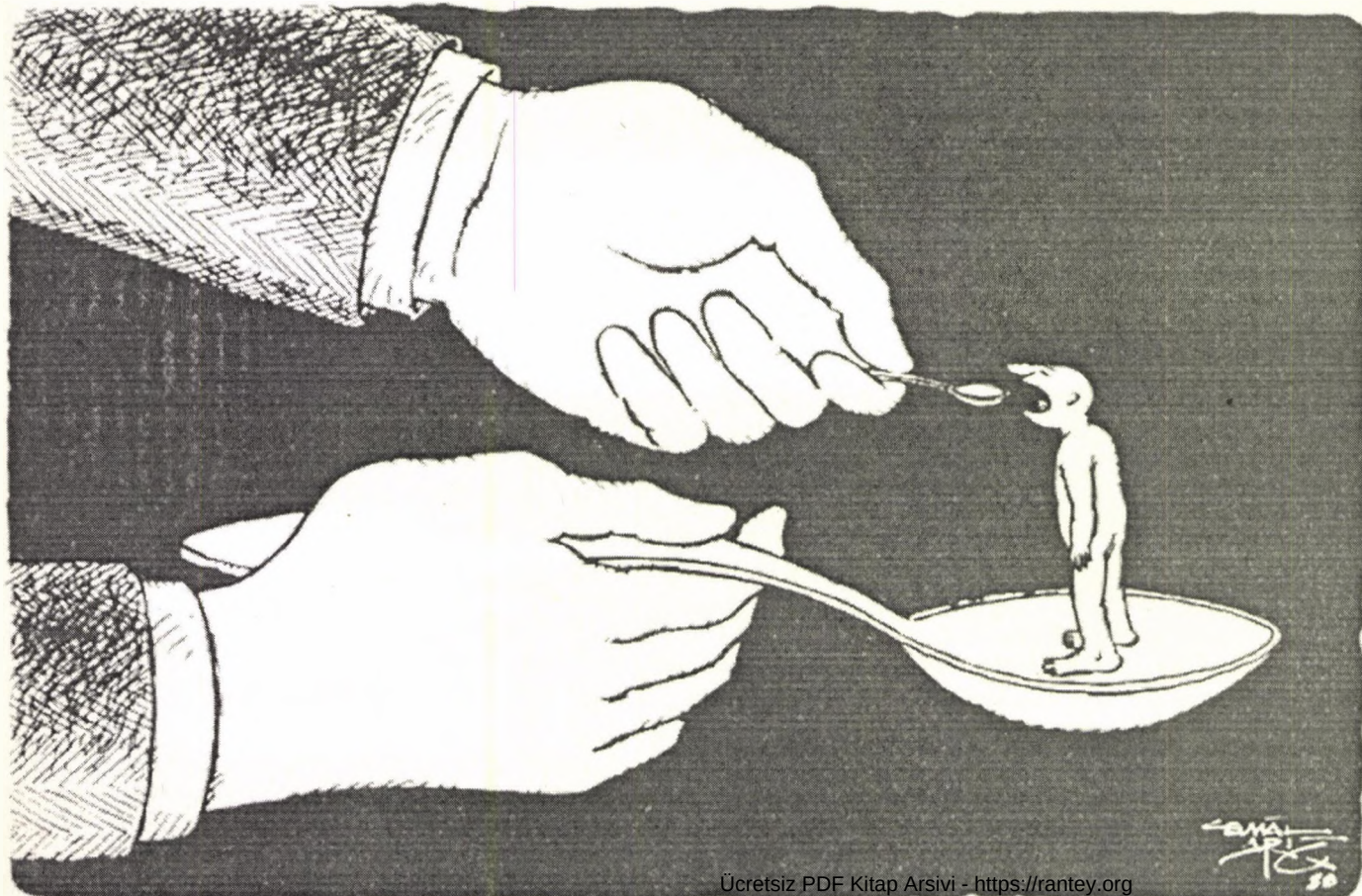
Gelinen yerde varılan sonucun en özlü ifadesi ise, en klasik biçimiyle, “ekmek ve özgürlük vermiyorsan,

insanca bir gelecek sunamıyorsan eğer, vaadlerle oyalayabildiğin, yalanlarla kandırabildiğin, her türden gericilikle uyuturabildiğin yere kadar zorla ve asla sopayı elden bırakma” oluyor. “Demokratikleşme-sivilleşme” saldırısı, zorlanan bu sınırları anlatıyor. Alınan önlemler, sermayenin demokrasi gübreliliğinden artık önlenemez biçimde yükselen kokuya, açığa çıkan pisliklere karşı harekete geçecek olan emekçi yığınları kontrol etmeye dönüktür. Ve başta işçi sınıfı olmak üzere sefalet mahkum edilen emekçi yığınlar zorlanmadıkça, bu sınır varlığını hep koruyacaktır.

Burjuvazinin çürüten demokrasisi, gerici reformlar değil iktidar yolunda demokratik hak ve özgürlükler mücadelesi

Sermaye sınıfı düne kadar işçi ve emekçilere sınırlı ve güdük de olsa bir takım haklar tanımaya uygun bir taktik izliyor, bir takım sosyal politikalara önem vermek zorunda kalıyordu. Göstermelik de olsa geri ülkeleri ve bölgeleri kalkındırma projelerinin yerini, artık Afrika gibi koca bir kıtanın açlık ve hastalıkla tükenişini seyretme, dahası hızlandırma vahşeti almış bulunuyor. Sosyalizmin tarihsel yenilgisinden aldığı güçle, dünya emekçilerine kaşıkla vermiş olduğunu kepçe ile geri almak istiyor. Artık eskisi kadar ve eskisi gibi, milyonların beklenti ve özlemlerine hitap etmiyor, demokrasinin ve özgürlüklerin en alasının burjuva sistemde olduğu propagandasına ihtiyaç duymuyor. Geri ülkelerin burjuvazisi, “çok çalışan çok kazanır-herkes milyoner olabilir” yerine, “altta kalanın canı çıksın”, “aldıklarına şükret, elindekilerle yetin” parolasına sarılıyor, vb.

Sermayenin bu global saldırısı, iktisadi ve demokratik hak ve özgürlükler mücadelesini milyonların güncel ve yakıcı sorunu haline getiriyor. Emekçilerin devrime hazırlık demek olan demokratik hak ve özgürlükler mücadelesine atılması için koşullar düne göre daha da olgunlaşmış bulunuyor. Zira uluslararası burjuvazi hiçbir yerde hiçbir vaadde bulunamayacak bir kriz içinde debeleniyor. Yaşanan yenilgi ve sonrasında sermayenin kapsamlı tasfiye operasyonları ve ideolojik saldırılar bile, artık devrim ve sosyalizm idealinin dünya işçi ve emekçi halkları için bir umut, bir kurtuluş olmasını engelleyemiyor. Komünistlerin güncel görevi, ancak koparıp aldığı hakkın olacak, her türlü demokratik hak ve özgürlüğünü yalnızca savaarak kazanabilirsin bilincini emekçilere kazandırmak, kitleleri örgütlü mücadeleye seferber edebilmektir. Bu bilinç ve kararlılıkla donanmış bir emekçiler ordusu, ancak o zaman yeniden “diz çökerek sefalet içinde yaşamaktansa, ayakta ölmek yeğdir” şiarıyla hareket etmeye hazırlanmış olacaktır.

Bir yıl sonrasında depremin sosyal enkazı olduğu gibi duruyor...
Hiçbir vaadini tutmayan devlet. sahipsiz halkı yeni yıkımlara sürüklüyor...

Devlet depremzede halkı ortada bıraktı

17 Ağustos depreminin üzerinden bir yıl geçti. Marmara depremiyle tüm Türkiye, yağma, talan, sömürü, rant ve çıkar ilişkileri üzerine kurulu kapitalist sistemin, doğal bir afeti nasıl bir katliama çevirdiğini gördü.

Marmara bölgesinde yaşanan katliam 17 Ağustos'la bitmedi. Devlet yeni katliamlara hazırlanıyor. Deprem, bazı sektörleri elinde bulunduran sermaye kesimine yeni rant kapıları açıyor.

Nedeni olduğu depreme müdahalede de geç kalan devlet, onbinlerce insana yıkım üzerine yıkım yaşattı. Ve günlerce medyada boy gösterdi devlet yetkilileri. "Yaraları saracağız", "hiç kimse mağdur olmayacak", "evsiz, işsiz insan kalmayacak", vb. dediler, cömert vaatlerde bulundular.

Bugün Maliye Bakanlığı şu açıklamada bulunuyor: "Yılın ilk beş aylık döneminde deprem ihtiyaçları için toplam 421 trilyon liralık harcama yapıldı." Oysa deprem bölgesinde yaşayan hangi insana sorsanız, size anlatacağı yolsuzluk, talan, yağmalama gerçekliğinden başka bir şey değildir. Devlet vaadettiği hiçbir şeyi yerine getirmediği gibi, yurtdışı ve içinden gelen trilyonlarca para ve malzeme yardımının nereye gittiği bilinmiyor. Hiçbir yetkili makam bunu açıklayamıyor.

Konut, iş, sağlık, eğitim gibi sorunlar derinleşerek yaşanmaya devam ediyor deprem bölgesinde.

Devletin verdiği rakamlara göre, depremde ölen kişi sayısı 17 bin civarında. Devletin depremde yakınlarını kaybedenlere vereceği 750 milyon lirayı almak için başvuran kişi sayısı ise 68 bin. Gene devletin verilerine göre, tüm deprem bölgesinde yıkık ve ağır hasarlı gösterilen konut sayısı 90.620, her bir binada sadece 1 kişinin öldüğü varsayılrsa bile, 90.620 ölü demektir bu. Bu verilere orta ve az hasarlı konutlar dahil değil.

Bu listeye daha birçok şey eklenebilir.

Konut sorunu

Fakat bugün yaşanan temel sorunların başında barınma ve işsizlik sorunu geliyor.

Bölgede ağır-yıkık, orta ve az hasarlı olmak üzere toplam 284.187 konut bulunuyor. Bir yılda bitecek sözü verilen kalıcı konutlardan ise halen eser yok. Yalnızca alt çalışması yapılan ve temeli atılan birkaç inşaat görünüyor ortada. Kaldı ki, yapıldığı takdirde de konutlar depremzedelere parayla satılacak. Yani, sözkonusu yardımlar konutlar için de kullanılmayacak. Belki bir kısmı, ihaleleri kapan soygunculara kredi olarak hortumlanacak.

Kocaeli'nde bulunan 7 çadırkentte 10 bine yakın depremzede barınıyor. Valilik, 15 Ağustos'ta kentin görüntüsünü bozduğu gerekçesiyle çadırkentlerin boşaltılacağını söylüyor. Kiracılara ise prefabriklerde yer verilmiyor. Çünkü prefabriklerde evleri yıkılan, hasar gören ev sahipleri oturabiliyor. Kira yardımı da yapılmayan kiracılara devlet başka bir yer de göstermiyor.

Depremden önce 50-60 milyon lira olan kiralara şu an 150-200 milyon liraya yükselmiş durumda. Bölgede sağlam bina yok denecek kadar az. Sağlam raporu verilen binaların ise gerçekten sağlam olup olmadığı şüpheli. Çünkü ağır hasarlı raporu verilen binalar daha sonra orta hasarlıya çevrilmiş. 50-60

milyon lira olan kiralık evler ise orta hasarlı raporu verilen binalarda bulunabiliyor. Böylece, sokağa atılan depremzedeler, yıkıldı yıkılacak görüntüsü veren bu orta hasarlı binalarda oturmaya mahkum edilmiş oluyor.

Bölgede toplam 51 prefabrik kent var. Nüfusun en yoğun olduğu Kocaeli'de 16 prefabrik kent bulunuyor. Kocaeli'nde prefabrik konut sayısı 13.789'ken, yıkılan ve ağır hasarlı sayısı 34.275, orta ve az hasarlı sayısı 85.546. Adamı olana verilen kira yardımı ise çoktan kesilmiş durumda. Ayrıca devlet prefabriklerde oturanlardan 25 milyon lira katkı payı alıyor.

7 kişilik bir aileye 30-35 metrekairelik bir prefabrik konut veriliyor. Türk aile yapısına uygun prefabrik yapacağını iddia eden devlet, şimdi 7 kişiye 30 metrekaire yerde yaşayın diyor. Prefabrikler sağlıksız ve oldukça kullanışsız. Yazın sıcaktan, kışın soğuktan oturulamayacak durumda. Yağan yağmur ve kar içeriye sızıyor. Kullanılan malzeme tekrar söküp monte etmeye elverişsiz. 1 milyara malolabilecek prefabrik konutların tanesi 7 milyara malolmuş gösteriliyor.

Yapılan prefabriklerin çoğu da çeşitli DKÖ'ler tarafından yaptırılmış. Devletin yaptığı birkaç prefabrik kent dışında hiçbir faaliyeti bulunmuyor.

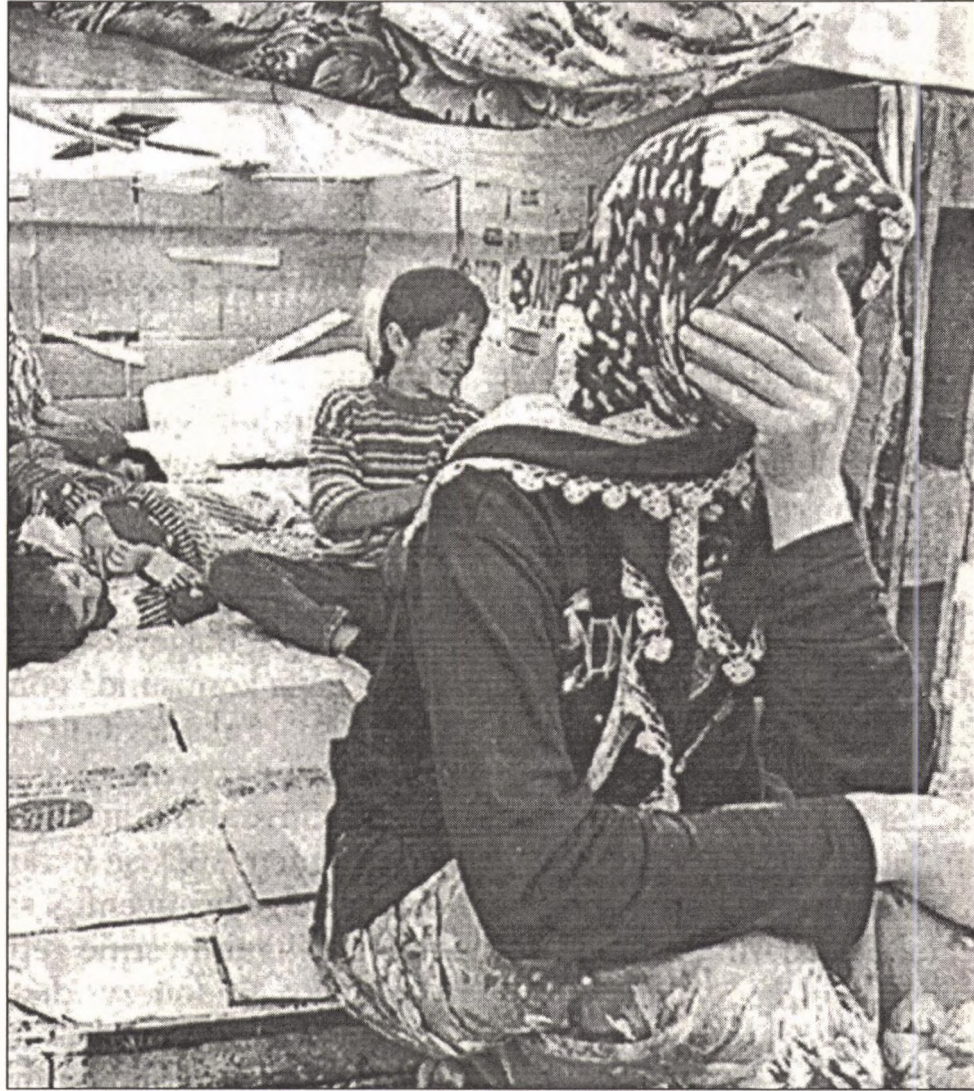
İşsizlik sorunu

Bölgede temel sorunlardan biri de işsizlik. Devlet depremzede iş konusunda öncelik tanınacağını vaatmişti.

Depremden birkaç gün sonra, Hazine'den sorumlu Devlet Bakanı Recep Önal şu açıklamayı yapmıştı; "Hiç kimsenin de kuşkusu olmasın ki, yerine koyamayacağımız bir tek şey var; can kayıplarımız... Diğer maddi kayıplarımızın hepsini daha iyi teknolojiye daha ileri düzeyde yerine koyabilecek gücümüz vardır."

"Şehirler yeniden inşa edilecek"

İnşa edilen tek şey, deprem bahanesiyle binlerce işçinin işten çıkartılması ve çıkartılmaya devam edilmesi gerçeğidir. Depremden sonra işçilere 6 ay ücretsiz izin verilmiş ve işçiler 6 ay sonra işlerine dönecekleri umuduyla hiçbir sendikal haklarını kullanmamışlar. 6 ay sonra ise işten çıkarıldıkları söylenmiş. Hiçbir tazminat da ödenmemiş.

Deprem öncesinde 6 bin kişi İş ve İşçi Bulma Kurumu'na başvurmuşken, sonrasında bu sayı 30 bine kadar çıkmış bulunuyor. Başvuranlardan ise 17 milyon lira başvuru parası alınıyor.

Yalnızca Kocaeli'de 58 bin işçi ve emekçinin depremden sonra sigortası kesilmiş durumda. SSK kayıtlarına göre, deprem bölgesinde çalışan 150 bin işçi işsiz kalmış durumda. Sigortasız çalışan binlerce işçi-emekçi ise bu rakamlara dahil değil.

Eğitim ve sağlık sorunları

Bölgede yaşayanlar eğitim ve sağlık gibi sorunları artık sorun olarak görmez duruma gelmiş. Barınma ve iş gibi sorunların yanında eğitim ve sağlık sorunu oldukça tali kalıyor.

Prefabrik kentlerde yaşayan 147 bin kişiye 22 sağlık ekibi ile 3 ambulans düşüyor. Bazı prefabriklerde sağlık ocakları kurulmuş, yurt dışından gelen trilyonluk sıhhi malzeme ve ilaç yardımlarının bir kısmı bu sağlık ocaklarında bulunuyor. Fakat sağlık ocaklarında görev yapan hiçbir sağlık uzmanı bulunmuyor. Bu sağlık ocaklarını gönüllü olarak çalıştırmak isteyenlere devlet tarafından, "burayı biz işleteceğiz, buralar devlet kurumları" denilerek izin verilmemiş. Gelen tıbbi yardımların bir kısmı da talan edilmiş ve para karşılığında depremzelere satılıyor.

Binlerce çocuk sarılık geçirmiş ve tedavileri yapılmamış durumda. Sular hala kaynatılarak içiliyor. İnsanlar oldukça sağlıksız, sterilizasyonu sağlanmamış koşullarda yaşamaya mahkum edilmiş.

1999-2000 eğitim-öğretim yılını binlerce çocuk çadırkentlerde geçirdi. Hala yıkılan okulların yerine

yenisi yapılmamış. Sağlam bulunan okullarda ise sınıflar oldukça kalabalık. Binlerce öğretmen açığı var.

Bu saydıklarımız, bölgedeki durum hakkında sadece küçük bir fikir verebilir. Bu yıkım ve sefalet tablosunu hakkıyla sergilemek içinse ciltler dolusu kitap da yeterli olmayacaktır. Ancak bu kadarı dahi, bu tablonun yaratıcılarını mahkum etmeye yetiyor.

Bu yıkımın, bu toplu katliamın tek suçlusı vardır; çürüyen düzen ve onun çeteleşen devleti. Sömürü ve zulüm üzerine kurulu kapitalist sistem, üzerinde egemenlik kurduğu topluma karşı hiçbir sorumluluk yüklenmemektedir. Türkiye bir deprem coğrafyasında bulunmasına rağmen, sanayileşme ve yapılaşma konusunda depreme yönelik hiç bir politikaları, hiç bir önlemleri olmamıştır.

Ancak kapitalist devlet sadece önlem almamak suçuyla kurtulacak kadar masum değildir. Deprem bölgesinin 1 yıllık tablosu, devletin suç üstüne suç işlemeye devam ettiğinin de kanıtıdır. İnsanlar soğuktan ve yangınlardan, pislikten ve bakımsızlıktan, açlık ve sefaletten kırılmaya devam etti ve ediyor. İnsanları

yalanlarla ve polis-asker zoruyla hasarlı binalara sokarak, bilim adamlarının uyarısını halktan gizleyerek, 12 Kasım'daki ikinci depremi de ikinci bir toplu katliama dönüştüren kapitalist devlettir. Katil müteahhitleri, soyguncu çetesine dönüşmüş Kızılay'ı korumaya alan devlettir.

Onbinlerce insanı enkazların altında ölüme terkeden, kendisi yardıma gitmediği gibi vatandaşın ve yabancı ülkelerden gelen ekiplerin çalışmasını

köstekleyen, engellemeye çalışan ve buna rağmen ulaştırılan yardım malzemelerini yağmalayan da devlettir.

Bu konuda hiç bir kafa karışıklığına izin verilmemelidir. Suçlu kimi devlet görevlileri değil, bir kurum olarak devlettir. Ve o devletin 17 Ağustos'tan bugüne görevde olan hiç bir yetkili şahsı, MGK üyelerinden Cumhurbaşkanına, Başbakanından bakanlarına kadar hiçbir görevlisi de bu suçtan yakasını sıyıramaz. Sıyıramamalıdır.

Yeni yıkımların, yeni katliamların önünü almanın tek yolu, çürüyen düzen ve çeteleşen devletinden kurtulmaktır. Bu sorumluluğun öncelikli muhatabı ise, deprem yıkımlarıyla, IMF-TÜSİAD yıkım programlarıyla, ilğine işleyen sömürüyle kırılan işçi ve emekçilerdir. Bu sömürü düzenini yerlebir edecek deprem, işçi sınıfının yaratıcı gücünde gizlidir. Görevimiz üretimden gelen bu gücü açığa çıkarmak, çürüyeni yıkıp yeni ve güzel olanı kurması için harekete geçirmektir.

Aradan geçen bir yıl içinde

depremzedelerin hiçbir sorunu çözülmedi...

Çadırkentleri zorla boşaltmak isteyen devlet, halkı bir kez daha toplu ölüme sürüyor

Düzce depreminden hemen önce devlet, jandarma gücüyle çadırlarda yaşayan insanları evlerine girmeye zorlamıştı. Hemen ertesinde yaşanan deprem sonrasında, evlerine zorla gönderilen yüzlerce insan enkazlar altında can verdi. Bugün aynı uygulama tekrar gündemde. Bir yıl önce deprem katliamından sağ kurtulan binlerce insan, yine depremde zarar gören evlere girmeye zorlanmaktadır.

Büyük bir yıkım yaşayan bölge halkı bugün çadırlarda ve geçici prefabrik evlerde yaşamlarını sürdürmeye çalışmaktadır. Bir yıl içinde teslim edileceği söylenen kalıcı konutların henüz yapımına bile başlanmamıştır. Deneyimlerden de biliniyor ki, sermaye devleti depremzedelerin barınma sorununa çözümsüzlükten başka bir şey üretmeyecektir. Örneğin, Erzurum ve Adana depreminden sonra yapılacağı iddia

Çadırkentlerin boşaltılarak şehrin uzağında ve daha kötü malzemeyle yapılmış prefabrike evlere yerleştirileceği ise henüz bir söylenti durumundadır. Çadırkentlerde bugün 12 bin çadır bulunmaktadır. Teslim edilecek prefabrike ev sayısı ise bindir. Ancak boşaltılacak bin çadır için yer gösterilmektedir. Peki 11 bin çadırdaki yaşayan insanlar ne olacaktır? Sermaye devleti bu soruya elbette cevap vermeyecek, veremeyecektir. Eğer çadırlar boşaltılacak olursa, bu insanlar başlarını sokacak ev bulmaya çalışacaktır.

Bölgede ev kiralari deprem sonrası rekor düzeyde artmıştır. Depremden sonra sağlam kalan evlerin kiralari 150 milyondan başlamaktadır. Kiralar, hasarlı binaların hasar durumuna bağlı olarak gittikçe ucuzlamaktadır.

Çadırların yer gösterilmeden boşaltılması, bölge insanının tabutluklara sokulması demektir. Çadırlarda kalmaktan başka şansı olmayan dar gelirli emekçilerin ya da yıkım gerekçesiyle yaşanan tensikatlarla işsiz bırakılanların 150 milyon kirayı ödemeleri mümkün değildir. Kısaca ölüme gönderilen yine işçi ve emekçilerdir.

Çadırkentleri boşaltabilmek için buralara yapılan yardımlar bir bir kesilmektedir. Yapılan 100 milyonluk kira yardımı da düzenli olarak herkese yapılmadığı gibi kesilmiş bulunmaktadır. Yiyecek yardımlarının da çoktan kesildiği biliniyor. Üstelik henüz halktan gelen yardım malzemeleri depolarda beklerken, yağmalayamadıklarını çürütme pahasına...

Ağustos ayından sonra ise, prefabrike ve barakalarda kullanılan elektrik ve sudan da

ücret alınmaya başlanacaktır. Çadırkentlerinse elektriklerinin kesilmesi gündemdedir.

Kuşkusuz depremzedeler çadırlarda yaşamlarını sürdürmek istememektedir. Yaşam koşulları buralarda oldukça zordur. Kışın ise bu koşullar daha da ağırlaşmaktadır. Sağlıksız koşullar ve salgın hastalık tehlikesi gittikçe büyümektedir. Fakat daha sağlıklı barınma imkanları gösterilmediği/sağlanmadığı koşullarda, bu insanlar ya sokakta kalacak ya da yıkılmaya yüz tutmuş hasarlı ucuz evlere girmek zorunda kalacaktır.

Sermaye devletinin yeni katliamlarını önlemek için direnişten başka seçenek yoktur. Adapazarı ve Doğu Kışla Çadırkenti'nde yapılan protesto gösterileri, çadırkentlerin bu şekilde boşaltılma girişimini önlemiş ve ertelemiştir. Deprem katliamının birinci yıl dönümüne denk düşen bu dönemde, yine insanlar toplu katliamlar için enkaz altına sokulmaya çalışılıyor. Örgütlü bir direniş yaratılamazsa yeni katliamların önü alınamayacaktır.

Bölge halkı bu bir yıl içinde sermaye devletinin gerçek yüzünü fazlasıyla görmüştür. Şimdi zaman bilinçli ve örgütlü mücadele zamanıdır.

edilen konutlar bugün nerededir?

Bu konut sorunun bir yönüdür.

Zarar gören bina ve evler üç ayrı sınıflandırmaya tabi tutulmuştur. Ağır hasarlı, orta hasarlı ve az hasarlı olmak üzere... Depremden hemen sonra yapılan hasar tespit çalışmaları ile bu sınıflandırmalara giren yapılar tespit edilmişti. (Bu tespitlerin yerinde olup olmadığı tartışma konusudur.) Ağır hasarlı yapılar yıkılacak, orta ve az hasarlılar da onarım şansı varsa onarılacak ya da yıkım kararı verilecekti. Geçen bir yıl içinde zamanla ağır hasarlı olarak gösterilenler orta hasarlı olmuş, orta hasarlılar ise az hasarlı gösterilmiştir. Şu anda ilk çalışmalar da ağır hasarlı olarak tespit edilen yapılarda onarım çalışmaları sürmektedir. Yapılan açıklamalara göre, bölge civarında yaşanacak orta şiddette bir depremde orta hasarlı binalar kesinlikle çökecektir. Ayrıca hiç hasar görmemiş yapıların çökmeyeceğinin de bir garantisi yoktur. Bu da olası bir depremde, yine toplu bir katliamın yaşanacağını göstermektedir.

Bu katliamın hazırlayıcısı sermaye devleti, çadırlarda yaşayan depremzedeleri Düzce'de olduğu gibi ölüme göndermeye çalışmaktadır. 15 Ağustos'ta bölgedeki bütün çadırların boşaltılması planlanıyor.

17 Ağustos depremi çürüten düzen gerçeğini tüm çıplaklığıyla gösterdi

17 Ağustos depreminin 1. yıldönümü yaklaşıyor. Sermaye devletinin faşist yöneticileri yine tam bir ikiyüzlülük sergileyecekler, hamasi nutuklar atacaklar.

17 Ağustos'ta neyi anacağız?

Kızılay'daki çete kurumlaşmasını, trilyonluk yolsuzlukların devletin en tepesinde nasıl kotarıldığını... Devletin yardımları bile toparlayamamasını, yerine ulaştıramamasını, hatta iç piyasada satarak iç etmesini... Çadır, ilkyardım, aş-ekmek skandallarını... Bilimin dine dönüştürülmesini, bilim insanların halkın yanında olmak yerine magazin dünyasında prim yapmasını... Parlamenterlerin yardım paralarıyla yurtdışında yaptıkları skandal sefahatlarını... Faşist ordunun depremin altında inleyen halkı bırakıp, savaş oyunları, katliamlarla uğraşmasını... Sermaye medyasının devleti aklamak için yalana dayalı ikiyüzlü manipülasyonunu... Depremzedelerden depremzede yaratılmasını... Bolu ve Sakarya'da tepkilerini dile getiren kitlelere devletin polisiyle, jandarmasıyla, valisiyle saldırmasını... Konut, eğitim, sağlık sorunlarını, yardıma muhtaç kesimleri, çevreyi, vb...

Ve depremle devletin maskesinin düşmesini... Depremin yıkıntıları arasında meclisten, MAİ-MİGA-Uluslararası Tahkimin ve sosyal güvenliğin tasfiyesine dönük mezarda emeklilik yasasının çıkartılmasını...

24 Temmuz'da yüzbinlerce işçi-emekçi Ankara sokaklarına döküldüğünde "sokağa çıkamayan" devlet erkanı, depremin kırıcı etkisiyle faşist saldırılarını yoğunlaştırdı. Depremin hemen ardından halka giyecek, maddi yardım ve kan bağışında bulunmak isteyen devrimci tutsakların talebi reddedilirken, Ulucanlar'da 10 devrimci katledildi, onlarca tutsak sakatlandı!

Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!

Kocaeli Sendikalar Birliği, 17 Ağustos depreminin yıldönümünde Gölçük'te bir miting kararı almış bulunuyor. Bunun dışında henüz örgütlü bir tepki sözkonusu değil. Örgütsüzlük ve politik önderlik boşluğu, geride kalan yüzbinlerce depremzedenin en büyük sorunu.

Bölgede açlık ve sefalet içinde yokoluş yaşıyor. Kalıcı konutlar, beslenme, iş, temel sağlık gereksinimleri gibi acil sorunlara asgari bir çözüm bile üretilmedi düzen tarafından.

Ülkemizde hiç eksik olmayan sosyal afetler de göstermektedir ki, insanca bir düzen, adilane bir paylaşım için tek kurtuluş sosyalizmdir. Konut, sağlık, eğitim vb. sorunlarımızın kapitalist düzende çözümü mümkün değildir. İşçi sınıfının devrimci programında ifadesini bulan toplumsal sorunlar alanındaki uygulamalar, gerçek çözüm yolunu göstermektedir. Tüm temel toplumsal sorunları çözüm üretecek biricik toplumsal düzen olan sosyalizm uğruna mücadeleyi yükseltelim!

B. Musa

İzmit Bekirpaşa Dep-Der Başkanı Sedat Yılmaz'la konuştuk... Halkın kendi gücünden başka bir olanağa sahip değiliz

- Deprem öncesi ve sonrasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Biz 17 Ağustos'u bir milat olarak aldık. Hangi süreçler üzerine 17 Ağustos'u yaşadık, 17 Ağustos'ta neler oldu ve sonrasında bölgede neler olmalı? Bu amaçla derneği kurduk. Depreme kadar birçok şeyin farkında değildik. Ama deprem bize şunu öğretti. Cumhuriyetin kuruluş yıllarından sonra üç-beş kez 5 yıllık planlama yapıldı, '45'li yıllardan sonra yapılmadı. Deniz ve kara ulaşımının rahat olduğu bir bölgede devlet çarpık sanayileşmeyi destekledi. Çarpık sanayileşme beraberinde çarpık kentleşmeyi getirdi. Örneğin bulunduğumuz Bekirpaşa bölgesinin tarihi 40 yıllıktır. 40 yıl önce hiç ev yoktu buralarda. Depremde ortaya çıktı ki, %65'i kaçak yapı. Hiçbir bölge planlaması yapılmadı. Bu Türkiye genelinde de böyle.

Buradaki depremde, sizin de bildiğiniz gibi, devletin aşağı yukarı 3 gün sonra haberi oldu. 3 gün içerisinde insanlar burada sefalet içindeydiler, yıkık-göçük altındaydılar. Daha sonra buradaki sivil toplum örgütleri, sivil inisiyatiflerin, bireylerin müdahaleleriyle kurtarma çalışmaları, yardımlaşma gerçekleşti. Dışardan gelen acil kurtarma ekiplerinin gıda, barınma, çadır yardımları da oldu. Bu yardımları ağırlıklı olarak sivil inisiyatiflerin, bireylerin denetimi altında dağıtıldı. Türkiye'nin bir gerçeği var. Mevcut sivil toplum örgütleri hep birilerinin denetiminde idiler. Bunlar 17 Ağustos sonrasında ayıklanmaya da başladı. Yeni kurulan bazı sivil toplum örgütleri ya da eskiden varolan duyarlı örgütler ortak hareket etmeye başladılar.

Gelecek açısından bir sürü sorun burada var. Örneğin yeniden yapılaşma, imar planları, insanların hukuksal sorunları... Yıkılan binalarda bir sürü sorunlar çıktı. Kaçak bina sahipleri hak sahibi olamadılar. Devletin insanlara mülkiyet edinme hırsı vermesi 3-5, hatta 10 katlı binalar yapmalarına neden oldu. Hatta herşeylerini mülkiyete yatırdı insanlar. Deprem sonrasında ise ancak bir daire hakkı verildi onlara. Buna benzer bir sürü çarpıklık var.

Deprem sonrasında, bölgedeki sivil inisiyatifin, halkın müdahale etmesi gereken ilk konu planlamadır. Bu, konut ya da sanayide olsun, genel bir planlama olmalıdır. Genel bir planlama yapılmazsa, geçmişte yaşadığımız aksaklıklar aynen devam edecek. Örneğin, kalıcı konutlar için belirlenen bölgelerde herşey ranta dayalı. Tarım arazileri üzerine konut yapıyorlar. Oysa konuta elverişli pekçok yer var. Ama işin kolayına kaçıyorlar, pilot bölgeler seçiyorlar. Bu pilot bölgeler etrafında yeni gecekonduların doğacağı, yeni rant kapılarının açılacağı açık. Örneğin Bekirpaşa'da Gündoğdu'daki kalıcı konutların kuzey tarafında verimli araziler, doğusunda Akarca konutları, batıda Bekirpaşa'nın konutları, bir de Cephanelik denen bir yer var. Buraya da Büyükşehir gözkoydu, elinin altında sayılır. Gündoğdu'nun etrafındaki tarım alanlarına toplu konut düşünüyor. Yani herşey ranta dayalı burada. Ancak iki kat için bina ruhsatı veriyorlar. Konutların maliyeti çok yükselecek. İnsanları hep toplu konuta yönlendirecekler. Toplu konutun rantını elinde tutan insanlar bu işi alacak. Oysa konut sorunu çıkmayacak denmişti.

Sivil inisiyatif baskı unsuru oluşturup bunların önüne geçemezse, gelecekte işimiz yine kötü.

- Yanısıra diğer sosyal sorunlar var. Sanayi belli ölçüde çökmüş durumda, esnaf öyle. İnsanların geçim eğitim, sağlık sorunları var. Bu sorunların giderilmesi yönünde neler düşünüyorsunuz?

İşçi bulma kurumundan bilgi istedim, bürolarının tahribatından dolayı tahmini rakamlar verebileceklerini söylediler. Gelen cevap şuydu: "Deprem öncesi 6 bin iş talebinde bulunan insan vardı. Deprem sonrası bu 30 binlere çıktı". Ayrıca sendikalardan aldığımız bilgilere göre, deprem sonrası bölgede 58 bin insan sigortadan mahrum kaldı. Bu sayıda insan işsiz demektir. Bir sürü işyeri yıkıldı. İnsanların geliri yoksa alışveriş de duruyor.

- Yatırım konusunda devlet bir şey yapıyor mu?

Esnafa kredi verilmedi ya da çok düşük tutuldu. Belli bir kısa vade bıraktılar. Örneğin dar bir zaman için talep etmiş insanlar, cüzi bir oranda kredi aldılar. Diğerleri zaman aşımına uğradı.

- İnsanların geleceğe dönük beklentileri neler? Bir umutları var mı?

Bir yıl geçmesine rağmen gerçekten insanlarımız çok sabırlı. Hala devletten bir takım şeyler bekliyorlar. Oysa, bir yıl geçmesine rağmen, devlet kalıcı konutlar için bir temel dahi atmadı. İstihdam için hiçbir girişimi yok.

Bundan sonra tepkiler yükselir sanırım. Binlerce ev yıkıldı. Binlerce ağır hasarlı ev var, yıkılmayı bekleyen. Kiracıların durumu da aynı, onlara da konut gerekli. Yapılması gerekenin ancak %10'unu yaptı devlet, diğerleri bekliyor.

- Güç olmadan bir şey yapılamayacağı görülüyor. Bu anlamda genelin tablosu ne? Sizin 10 yerde derneğiniz

var. İnsanların örgütlenme eğilimi nedir? Bu tür girişimler var mı?

- İnsanlarımızda geçmişten beri bir anlayış ağır basıyordu; devletin kutsallığı, herşeyi devletten bekleme. Bu bekleme artık bıktırmaya başladı. Artık zorunlu olarak kendi sıkıntılarını kendileri gidermeye çalışacaklar. Sivil toplum örgütleri gelişip büyüyecek.

- 17 Ağustos'ta bir takım etkinlikler düşünülüyor? Sizin düşündüğünüz bir eylem var mı?

- Dep-Der'liler öncelikle seslerini duyurabilmek için siyah eylem dediğimiz bir eylem gerçekleştirecekler. İnsanların o gün protesto amaçlı siyah giyinmeleri, arabalarına, işyerlerine siyah bayrak asmaları, Körfez'de bir insan zinciri oluşturulması, suyun altındaki insan cesetleri çıkarılmadığı için oralara siyah çelenkler bırakılması gibi eylemler... O gece, "Biz uyumuyoruz Türkiye, siz de uyumayın!" sloganıyla tüm Türkiye'nin desteğini bekliyoruz. Tepkilerini bu şekilde dile getirecek insanlar.

- Tepkilerini daha örgütlü bir tarzda dile getirebilmenin olanakları var mı?

Olanaklar halkın kendi gücüdür. Başka bir olanak yok.

Deprem yıkımının yıldönümünde Avcılar halkına!

Deprem yıkımının sorumlularından hesap soralım!

Sermaye düzeni insana hiçbir değer vermiyor. 17 Ağustos depremi ile bu gerçek bir kez daha kanıtlandı. Yılların çalışması ve birikimi ile yapılmış evlerimiz başımıza yıkıldı, hasar gördü. Kayıplarımız, yaralılarımız oldu. Bütün dünyamız değişti. Sermaye devleti ve düzeni gerçeğini çok acı bir şekilde yakından tanıdık.

Deprem sonrası ortaya çıkarılan gerçekler, devletin ve gözü kârdan başka bir şey görmeyen sermaye düzeninin suçlarını bir bir ortaya çıkardı. Yıllar öncesi imar planlarında tarım alanı olarak görülen ve yerleşime uygun görülmemeyen Avcılar ve çevresinin adım adım nasıl yerleşime açıldığını öğrendik. Yıllardır aldatıldığımızı gördük. Sağlam olmayan zeminde yükselen binalara bir tek yetkili bile müdahale etmemiş. Rüşvet ve yolsuzluklar birbirini izlemiş.

Taşı toprağı altın diyerek gelenler, yurtlarından zorla kopartılıp sürülenler, başlarını sokacak bir çatı arayanlar hep aldatılmış, dolandırılmış. Sermaye düzeni işçilere ve emekçilere sağlıklı ve güvenli konut sağlamayı kendisine bir görev olarak görmüyor. Çünkü bunun için harcanması gereken parayı "israf" sayıyor. Ödediğimiz vergiler inşaat sanayine (çimento, demir, tuğla, boya, fayans vb.), müteahhitlere teşvik ve kredi olarak veriliyor. Onlar da en kalitesiz ve denetimsiz ürünleri bizlere satıyorlar. İnşaat sektöründeki bu kolay rant düzeninden beslenen sermaye iktidarları müteahhit firmaları hiçbir biçimde denetlemiyorlar. Sonuç ortada. Deprem ile yılların emeği bir anda yok oldu. İnşaat sektörünün borsada işlem gören hisseleri ise bir anda fırladı. Neden? Çünkü yıkılan binaları yeniden yapmak için ihtiyaç duyulan malzeme bu sektörün üretimini ve kâr oranlarını arttırmasını sağlayacak. Yani binlerce insanın deprem enkazı altında kalması bu düzenin işine yarıyor. Onlara kâr olarak geri dönüyor. Yalova'da deprem konutlarını yine tarım alanlarına, yani yerleşime uygun olmayan yerlere yapıyorlar. Gelecekte yaşanabilecek yeni depremler ile bunların da yıkılmasını şimdiden garanti altına alıyorlar. Depremler bizlere yıkım, onlara kâr getiriyor.

Zamanında bu binalar kurallarına uygun olarak yapılsalardı, depremden ve olabilecek diğer doğal felaketlerden ya hiç etkilenmeyecek ya da çok az etkilenenlerdi. Güvenli binaların yapımı için, bilimsel olarak alınması gereken bütün önlemler biliniyordu. Ama o zaman, insan kanından para

kazanan bu asalaklar daha az kâr elde edeceklerdi. Kârlarına kâr katmak için hiçbir kurala uymadılar. Doğruyu söyleyenleri, suçluları açığa çıkartmaya çalışanları da baskı ve terör ile susturmaya çalıştılar. Rahat düzenlerini tehdit edenleri "bozguncu, vatan haini, terörist vb." olarak göstermeye çalıştılar. Fakat gerçekler hiçbir zaman sonsuza kadar gizlenemez. İşte, binlerce insanımızın canı-kanı pahasına da olsa gerçeklerle yüzleşmek zorunda kaldık. Hırsızların ve sömürücülerin insanlığı nasıl bir felakete sürüklediğini acı bir şekilde gördük. Bütün bu düzensizliğin, kuralsızlığın tek sorumlusu sermaye düzenidir. Sermaye düzeninden beslenen asalak sermaye sınıfı yakınlarımızın katili, zararlarımızın sorumlusudur.

Sermaye devletinin yetkilileri deprem sonrası timsah gözyaşları dökerek, zararlarımızın karşılanacağını vaadettiler. Yitirilen canlarımıza rahmet dilediler. Ama Avcılar'ı afet bölgesi bile ilan etmediler. Verdikleri sözleri bir günde unuttular. Evlerimizin yıkıldığını ya da hasarlı olduğunu tespit ettirebilmek için bile aylarca bekledik. Sesimizi yükseltip sorumluluları göreve davet etmeseydik, bunu bile yaptıramayacaktık.

Emekçi halkın bu acı gününde büyük bir yardımlaşma ve dayanışma örneğine tanık olduk. Ulusal ve uluslararası düzeyde trilyonlarca lira para ve diğer yardım malzemesi gönderildi. Ama bunların çok az bir kısmı ihtiyacı olanlara ulaşabildi. Sermaye devleti hem trilyonlarca liraya kolayca el koydu, hem de insanlar arasında kurulan dayanışma ve dostluk bağlarının daha da güçlenmesini engellemeye çalıştı. Yapılan yardımlar

aylardır bankalarda tutuluyor. Bunların faiz gelirlerinden kimler yararlanıyor dersiniz? Bu paralar hazinenin hangi acil ihtiyaçlarına kullanılıyor dersiniz? Bu paralar batık bankaların kurtarılmasına, sömürü çarklarının sağlamlaştırılmasına harcanıyor.

Sermaye hükümeti ekonomik krize çare aradığını söylüyor. Enflasyonu indirmeyi vaadediyor. Bu paraları da o nedenle depremzedelere ulaştırmıyor olsa gerek. Öyle ya, işçi ve memur maaşlarının yüksek olması enflasyonu arttırdığına göre, deprem yardımlarının piyasaya çıkması ile de enflasyon artacaktır. Bu nedenle bizleri düşünen devlet, "bu paraları sizin yerinize biz yiyelim, böylece enflasyon yükselmez, siz de kazançlı çıkarsınız biz de" demektedir. Öyle ki, evlerimizi tamir ettirmek için vereceği kredinin (geri ödemek üzere borç) bile sadece 200 milyonluk kısmını vermiştir. Buna rağmen Eylül ayında kira yardımını kesme kararı almıştır. Bu durumda bizlerin iki seçeneği vardır. Ya, henüz tamir edilmeyen evlerimize geri dönüp, kaderimize razı olacağız; ya da, haklarımızı söke söke almak için bir araya geleceğiz, örgütleneceğiz.

Devletimiz bizleri o kadar çok "düşünüyor" ki, sorunlarımıza çare aramak için örgütlenmemize bile izin vermiyor. Deprem mağdurları olarak dayanışma derneği kurmak istememizi bile çok görüyor. Çünkü bizler bir araya gelirsek, sorunlarımıza karşı ortak çözümler üretmeye başlarsak, bu, asalaklıktan başka hiçbir işe yaramayan devletin sonu demektir. Bugün bizler dağınık ve örgütsüz olduğumuz için, bu düzen insana ve insan onuruna karşı bu kadar pervasız hareket edebiliyor.

Orneğin; işçilerin, emekçilerin,

ezilen ve sömürülen diğer kesimlerin mücadelesini örgütlemek, bu insanlık dışı düzeni yıkmak ve yerine insanca bir düzen olan sosyalizmi kurmak için mücadele veren komünistleri ve devrimcileri zindanlarda bu kadar kolay öldürebiliyor. Onların düşüncelerini ve inançlarını, emeğe ve insanlığa olan bağlılıklarını bütün işkence ve katliamlara rağmen teslim alamadığı için diri diri hücrelere gömmek istiyor. Böylece, geride kalanları kolayca teslim alabileceğini sanıyor. Yozlaşmış ve çürümüş sömürü düzenini ancak böylece bir süre daha ayakta tutabileceğini hesaplıyor. Bu hesabı boşa çıkarmalıyız. Bugüne kadar bizlere gerçekleri anlatan gençlerimize sahip çıkmalıyız. Geçmişte onlara belki de inanmadık, devletin karalamalarına kandık. Ama şimdi görüyoruz ki, onlar insanlığın yetiştirdiği en güzel varlıklardır. Gelin hep birlikte geleceğimize sahip çıkalım.

Deprem felaketi ile bu barbar ve insanlık dışı düzenle tanışan Avcılar ve Esenyurt halkı! Eğer gelecekte de insanlığın bu kadar kolay harcanmasını istemiyorsan, sen de ayağa kalkmalısın! Örgütlenmeli ve haklarını almak için mücadele etmelisin!

Bugün sessiz kalmak demek, gelecekte yaşanabilecek benzer felaketlerde de aynı acıları tekrar tekrar yaşamak demektir.

Bugün sessiz kalmak demek, devletin verdiği sözleri unutturma çabasına destek olmak demektir.

Bugün sessiz kalmak demek, sermaye düzeninin işleyeceği yeni cinayetlere, katliamlara ortak olmak demektir.

17 Ağustos'un 1. yıldönümünde, yitirdiğimiz canlarımızın hesabını sermaye devletinden soralım. Geleceğimizi kendi ellerimize almak için örgütlenelim, mücadele edelim. Doğal felaketlerin yıkamayacağı binalarda oturmak biz emekçilerin de hakkıdır. Hiçbir insanlık dışı uygulamanın yapılamayacağı bir düzende yaşamak bizlerin de hakkıdır. Bugünkü sermaye düzeni bu hakları sadece burjuvalara sağlıyor. Geriye kalanlar insan yerine bile konulmuyor.

İnsan olduğumuzu haykıralım. İnsanlık onurumuzun ayaklar altında çiğnenmesine izin vermeyelim.

Herkes sağlığa ve ihtiyaca uygun ucuz konut!

Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma özgürlüğü!

İşkenceye son, tüm siyasal tutsaklara özgürlük!

İstanbul'da 7 bin işçi uyarı eylemi yaptı...

Belediye işçisinden grev kararlığı

TİS uyuşmazlığının ardından alınan grev kararını birçok belediye eylemlerle ilan eden belediye işçileri, 9 Ağustos tarihinde Antalya ve İstanbul'da bir günlük iş bırakarak alanlara çıktılar.

İstanbul'da Belediye-İş Sendikası'nda örgütlü işçiler iş bırakmanın ardından, Aksaray Metro önünde sendika pankartları altında toplanarak, buradan Anakent Belediyesi'ne yürüdüler. Eyleme Bakırköy Sümerbank işçileri, Tamteks ve Kimya Teknik grevcileri, İGDAŞ'tan atılan işçiler ile Tes-İş'e bağlı Beyoğlu ve 1 No'lu şube pankartlarıyla katılırken, yine belediyelerde örgütlü ve grev aşamasındaki Genel-İş yöneticileri temsili destek verdi.

7 bin işçinin katıldığı eylemde, Belediye-İş Sendikası Genel Başkanı Nihat Yurdakul işçilere hitaben yaptığı konuşmada, greve çıkmak istemediklerini; Şişli ve Avcılar Belediyesi'nde yapılan anlaşmayı örnek göstererek, diğer belediye yönetimlerinin de aynı koşullarda TİS'lere imza atmasını önerdi. Anlaşma sağlanamaması durumunda ise 15 Ağustos'ta greve çıkacaklarını ilan etti. Yapılan konuşma işçiler tarafından sloganlarla desteklendi. Eylem süresince "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Direne direne kazanacağız!", "Birlik-mücadele-zafer!" vb. sloganlar sıkça atıldı.

Coşku ve kararlılığın gözlemlendiği eylemde sınıf devrimcileri de, "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz" pankartı açarak işçi kortejlerinde yerlerini

aldılar. Yine eylem sırasında "Asgari ücret" ve "İşsizlik sigortası" üzerine hazırlanmış yüzlerce propaganda broşürünün dağıtımı yapıldı. Toplanma ve yürüyüş güzergâhlarına da gündeme ilişkin kuşlamalar yapıldı.

Sendika yöneticileri 15 Ağustos'ta greve çıkacaklarını ilan ederken, diğer yandan ilçe belediyelerinde anlaşmaya gidiyorlar. Sendika yöneticileri, Genel-İş Sendikası'nda örgütlü Beykoz Belediyesi'ndeki anlaşmayı, Belediye-İş Sendikası'nda örgütlü Avcılar ve Şişli Belediyesi'nde yapılan anlaşmaları makul düzeyde göstererek, diğer belediyelerde de aynı şartlarda sözleşmenin bağitlanmasını istiyorlar. Bağitlanan sözleşmelerde işçinin eline geçecek aylık miktar 4 kişilik ailenin asgari geçim standartının çok altındadır. Oysa sendika yöneticileri geçim standartının altındaki hiçbir sözleşmeye imza atmayacaklarını belirtmişlerdi.

Yine işçilerin dikkati sürekli ücret sorununa çekilerek, esas önemli talepler geri plana atılıyor. Taşeronlaştırma, özelleştirme, işgüvencesi, kazanılmış hakların ortadan kaldırılmasına dönük saldırılar, belediye işçilerinin öne çıkartıp mücadele etmesi gereken sorunların başında geliyor.

İşçiler grev için oluşturdukları komitelerini işlevli hale getirmek zorundadırlar. Böylelikle inisiyatif sendikacıların denetimine bırakılmayacak, ortaya konulan kararlılık yaşanacak grev süresince de belirleyici olacaktır.

9 Ağustos eyleminde belediye işçileriyle yapılan röportajdan:

"Direne direne hakkımızı alacağız!"

1. işçi: Ekmek peşindeyiz, başka derdimiz yok. Paramızı alana kadar devam. Greve hazırız.

2. işçi: Geri dönmek yok burada. Biz bekledik bekledik, hakkımızı vermediler, mesailerimize el koydular, biz de greve çıkıyoruz. Hakkımızı alana kadar devam edeceğiz.

3. işçi: Mevcut durumda 180 milyonla ne yaparsınız? Hakkımızı arıyoruz, alacağız. Söylenecek fazla bir şey yok. Greve hazırız, direne direne hakkımızı alacağız.

4. işçi: Greve çıkacağız. Yapılan sözleşmenin üstünde zam alacağız. Şu an yapılan sözleşmenin üstünde, 1-2 milyon daha fazla alacağız. Zaten idari maddelerimiz kalmadı, hepsi bitti. Sadece parasal maddeler kaldı. Greve hazırız. İşçiler burada hazır olduklarını gösteriyorlar.

5. işçi: Şu an eylemlerimiz devam ediyor. Ayın 15'ine kadar anlaşma yapılmazsa greve çıkacağız. Greve mücadelemizi devam ettireceğiz. Vermezse yine direnişlerle, alanlarda kamuoyuna haklı olduğumuzu göstereceğiz. Her türlü çalışmamızı yapacağız. 4 kişilik geçim endeksini istiyoruz. Fazla bir şey istemiyoruz. Bu endeksi hükümet kendisi açıkladı, 450 milyon civarında diyorlar. Bizim istediğimiz budur. Patronlar, yani belediye başkanları 1,5 milyar civarında alıyorlar. Taşeronlara, müteahhitlere dağıtıyorlar, ancak bize gelince yok diyorlar. Onlar diyorlar vermeyeceğiz, biz diyoruz alacağız. İnşallah alacağız.

İşçi eşi: Okullar açılıyor, kış geliyor. Herkesin kendisine göre sorunları var. Biz de insan gibi yaşamak istiyoruz. Bu bizim de hakkımız. Onun için eşlerimizin yanındayız. Greve hazırız. Ölmek var, dönmek yok!

6. işçi: Grev bizim en doğal hakkımız. Bizi bu hale getirenler utansın. Bizler greve çıkmayı istemedik, ancak 180 milyon maaş karşısında başka çaremiz yok. 6 aydır toplu sözleşme sürecinde hiçbir şeye yanaşmayan, sosyal haklarımızı ve geçim şartlarımızı yerine getirmeyen belediye istedi greve gitmemizi. Bu saatten sonra artık geri dönüşümüz yok. 15'inde greve çıkacağız.

Greve her türlü koşula hazırız. İşyerimizdeki araç-gereçleri şantiyelerde toplayıp, nöbetlerimizi tutacağız.

7. işçi: Emegimizin hakkını almak için her ne gerekiyorsa onu yapacağız. Biz hazırlıklarımızı yaptık. Grevse grev, direnişse direniş. İşyerlerinde örgütlü olarak çalışıyoruz, şu anda da meydanlardayız, yapılması gereken neyse herşeyi yapacağız. Çünkü ekmek mücadelesi bu mücadele. Başka yapacak işimiz de olmadığı için ne gerekiyorsa yapılacak. Yılgınlık hiçbir zaman düşüncemiz değil. Çünkü 1998'de yapılan toplu sözleşme eridi gitti. 186 milyon net maaş alınıyor. Okulların açılma dönemine girdik. Bir ailenin iki çocuğu okuldaysa, bir de kiracıysa, o işçinin başka çaresi yoktur. 800 milyon maaş aldığımız söyleniyor; bırakın 800 milyonu, biz şu anda 400-450 milyona imza atacacağız. Ne gerekiyorsa yapacağız. Alanlardaysa alanlarda, işyerindeyse işyerinde... İşveren herşeyi düşünüyordur şu sıra. Kırıcılık yapacak. Ona göre önlemlerimizi aldık, diğer hazırlıklarımızı yaptık. Herşey hazır şu anda. Ayın 15'inde greve çıkıyoruz.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Karşıyaka Belediye işçisinden son ikaz

Mart ayının başından itibaren Karşıyaka Belediyesi ile Belediye-İş Sendikası arasında süren TİS görüşmelerinde hala anlaşma sağlanamadı. Bunun üzerine Karşıyaka Belediye işçisi yasal sürenin tamamlanacağı ve grevin başlangıç tarihi olacak 15 Ağustos'a kadar son eylemini yaptı.

4 Ağustos günü yaklaşık 200 işçinin katıldığı eylem,

Karşıyaka vapur iskelesi önünde saat 17:00'de başladı. İşçilerin taleplerini içeren önlükler giydiği eylemde, çıplak ayakla yapılan yürüyüş Belediye binası önünde son buldu. Belediye-İş Basın Sözcüsü Talat Özdemir'in sözlü açıklama yaptığı eylemde şu sloganlar atıldı: "Grev hakkımız, söke söke alırız!", "İş-ekmek yoksa barış da yok!", "Geliyor, geliyor, genel grev geliyor!"

Hatırlanacağı gibi, Narlıdere ve Bornova Belediyeleri'nde yapılan grev oylamasında "greve hayır" çıkmış ve bu belediyelerde sözleşme imzalanmıştı. Ayrıca 9 Ağustos'ta, İstanbul ve Antalya Belediye işçilerinin yanısıra İzmir Belediye işçileri de iş bırakacak.

Kızıl Bayrak/İzmir

Sendikal bürokrasinin belediye işçilerine ördüğü kısaç

Depremın kırıcı etkisi ardından yükseliş eğilimi gösteren sınıf hareketi, TİS sürecinde de yapısal ve dönemsel zaafalarının etkilerini yaşıyor.

Gıda ve metal sektöründe daha şimdiden TİS tıkanıklığının işaretleri görülüyor. Belediye işçileri ise diğer sektörlerle kıyasla farklı bir durum arz ediyor. Eylemleri ve politizasyona açık olmaları bir avantaj iken, öncü çıkışların sektördeki diğer birimleri etkileme-sürüklemeye gücü diğer sektörlerle nazaran daha zayıf. Geçmiş yıllardaki deneyim ve birikimleri ise önemli bir mücadele potansiyeli olduğunu gösteriyor.

Sınıfın birliği sermayeyi nasıl yenecek!

Sınıf bölüklerinin birlik ve mücadele dinamiklerinin ortaklaşırılamaması, belediye işçilerinin bugünkü en önemli yapısal zaafı durumunda. Adana ve Antep belediye işçilerinin hain sendika bürokratları tarafından satışı sonrasında yaşanan TİS sürecinden kimi örnekler bunu gösteriyor. Kadıköy’de, Avcılar’da, Beyoğlu’nda grev kararı. Antalya’da grev kararı. Beykoz, Mamak ve İzmir-Bornova’da ise medyatik bir komedi sergileniyor sendikacılar ve belediye başkanları tarafından.

Gerek konfederasyonların içinde, gerekse kendi aralarında birleşik bir duruşu görmek imkansız. Genel-İş ve Belediye-İş’te örgütlü kimi belediyelerde 3 Ağustos’ta ve 9 Ağustos’ta 1 günlük iş bırakma kararı alınırken, aynı ilde ve aynı konfederasyonun sattığı bir TİS’le karşılaşmamız mümkün! Parçalılık sınıfın birliğini dumura uğratarken, değişik partilerden belediye başkanları ortak kararlar alabilmekte ve uygulamaktadırlar!

Kurtuluş kendi kollarımızdadır!

Sendika bürokrasisi işçi sınıfı saflarında mücadele eğiliminin geliştiği bir süreçte ikiyüzlü ihanetçi misyonunu yerine getirmektedir. İşçilerin basıncının zayıf olduğu yerlerde TİS’leri hemen satmakta, görece güçlü olduğu yerlerde ise, “halkın huzurunu bozmamak için greve gitmiyoruz” masallarıyla sınıfı silahsızlandırmaktadır. Oysa ki grev silahını kuşanamayan sınıfın sermaye karşısında en ufak bir şansının olmadığını bilmeyen var mıdır!

Belediye işçileri, eğer yaşanan tıkanıklığı sınıfın lehine aşmak istiyorlarsa, bir an önce işyeri komiteleri oluşturmali ve bunları grev komitelerine dönüştürmelidir. Öncelikle aynı işkolunda, ardından da diğer sınıf bölükleriyle birleşecek bir ortak direniş-ortak komite hattı örölmek zorundadır. Birleşik-militan mücadeleye büyümeyen bir TİS süreci ve hava boşaltma kabilinden bir günlük iş bırakma-temsalciler gösterisi gibi manevralar, belediye işçilerinin ellerindekilerini korumasına bile yetmeyecektir.

Komiteleşen işçilerin TİS sürecindeki ortak talepleri, işçi sınıfının devrimci programında “emeğin korunması” talepleri olarak şiarlaştırılmıştır. Sürecin belediye işçilerine yüklediği sorumluluk, bu talepler etrafında birleşmek ve örgütlenmektir. Sendikal cendereyi yıkmamanın, sendikal rekabet ve burjuva muhalefet platformları içerisinde kaybolmamanın yolu, kurtuluşun kendi kollarımızda olduğu bilinciyle grevlere sarılmaktan geçiyor.

B. Musa

Kapitalizm, işsizlik ve hain sendika bürokrasisinin oynadığı rol...

Kapitalizmde üretim ve istihdam toplumun çıkarları ve gereksinimleri gözetilerek değil, tersine azami kârı olanaklı kılmak ne gerektiriyorsa ona göre yapılır. Bu da hem mevcut üretim ve istihdam kapasitesini kısmayı, hem de üretimi en az istihdam ile gerçekleştirmeyi getiriyor. Sonuç, sınırlı sayıda işçiyle çalışma sürelerinin uzatılması, çalışma koşullarının ağırlaştırılması oluyor. Böylece sayıları her geçen gün artan işsiz yığınları da bu durumun sürdürülmesinde bir tehdit unsuru olarak kullanılıyor. Bu tehdite boyun eğiş ise, varolan mevcut kazanımların bir bir gaspı ile yeni işten atmaları beraberinde getiriyor.

Son yıllarda uluslararası alanda ve ülkemizde yürütölen özelleştirme saldırısı, işten atma, sefalet ücreti, örgütsüzleştirme vb. saldırıları görölmemiş boyutlara tırmandırdı. İşsizlik işçi ve emekçiler için yakıcı bir sorun haline geldi. Bunun birkaç nedeni var. Birincisi, işten atmaların sendikal örgütlölüğün tasfiyesinin aracı haline getirilmesidir. İkincisi, işinden olan işçi-emekçilerin açlığa mahkum edilmesidir. Üçüncüsü ise, yedek işçi sayısının büyüklüğünün bir işe sahip olan işçi-emekçiler için bir tehdit unsuruna dönüştürölmesidir. İşçi ve emekçi, mevcut işini işsizler yığınaına kaptırmamak için sermayedarların her tür saldırısını sineye çekmek zorunda bıraktırılıyor. Bunun önemli nedenlerinden biri işçi ve emekçilerin bilinç ve örgütlölük düzeyindeki yetersizlik ise, diğer yanı da sendikal anlamda da önderlikten yoksunlğudur. İşçi ve emekçileri sermayeye karşı ekonomik-demokratik hakları temelinde mücadele ederek sömürüyü sınırlandırmalarının ve yeni haklar elde etmelerinin aracı olması gereken sendikalar, bu amaçlarından uzaklaşmışlardır. Bu uzaklaşma aynı zamanda sermaye sınıfı ile de kucaklaşma anlamına geliyor. Ve sendikalar hain sendika bürokratlarının eline kaldığı sürece sermaye sınıfına hizmet etmeye devam edecektir.

Kapitalizmin özelleştirme saldırısı ile katmerleşen saldırılarına ilişkin sendikalar tarafından yapılan

araştırmaların sonuçları, saldırının büyüklüğünü bütün açıklığı ile ortaya koyuyor. Petrol-İş’in araştırmasına göre; 1998’de işten atılan işçi sayısı 224 bin 559 olup, bunların 123 bin 136’sı sendika üyesidir. İşverenlerce verilen rakamlara göre de 307 bin işçi “ekonomik kriz nedeniyle” işten atılmıştır. 1999 yılında işten atılan işçi sayısı ise bakanlık verilerinde 652 bindir.

Bu işten atma ve örgütsüzleştirme saldırıları sonuçlarını kaçınılmaz olarak işçi ücretlerine de yansıtmıştır. ‘93 yılına göre ‘99’da işçi ücretlerinde %29.4’lük bir düşüş gerçekleşmiştir. Özelleştirmenin çalışanlara maliyeti ise, %68.2 oranında işten çıkarma ve %72 gibi yüksek düzeyde sendikasızlaştırma olmuştur. (İstatistiki veriler ‘97-99 Petrol-İş yıllığından alınmıştır.)

Bu durum hain sendika bürokratlarının sermayeye hizmetteki heveslerinin ve cesaretlerinin açık bir resmidir aynı zamanda. Yanısıra, bu yıkımın büyüklüğünde işçi ve emekçilerin bu açık ihanete tutum almamasının belirleyici bir rolü vardır. Bundan sonrası için önemli olan yaşananlardan dersler çıkarmasını bilebilmektir. En öğretici ve ilerletici ders ise, sınıf devrimcilerini bu alandaki müdahalelerine yanıt vererek sermayenin karşısına birlikte çıkabilmeyi başarabilmektir.

Üretici güçlerdeki gelişmenin olası kıldığı üretim kapasitesi bütün insanların insanca yaşamasına olanak verecek bir gelişme düzeyine şimdiden ulaşmıştır. Ancak, varlığı artı-değer sömürüsüne dayanan ve bunun olanaklı olması için de dünya nüfusunun ezici bir ağırlığını oluşturan işçi ve emekçileri sınırsız sömürüyü, baskıya, zulme, açlığa ve ölüme mahkum eden kapitalist egemenlik koşullarında bu mümkün değildir. Dolayısıyla biz işçi ve emekçilerin önünde iki yol var: Ya kapitalist sisteminin barbarlığı altında artarak devam edecek olan acılara katlanmak, ya da sınıf partisi önderliğinde girilecek kavgayla sosyalizme yürümek!

Y. İnanc

Seyhan Belediyesi:

Grevin hemen öncesinde sözleşme

Seyhan’da TİS görüşmelerinin tıkanıp, grev kararının asılmasının üzerinden iki ay geçti. 5 Ağustos günü işverenle yapılan görüşmelerle TİS bağitlandı. 7 Ağustos greve başlama günü olarak belirlenmişti. Aksi halde sendikanın yetkisi düşecekti. 7 Ağustos günü Genel-İş Genel Merkez Yönetimi ve Seyhan Belediye Başkanı Yıldırım Arıkan’ın katıldığı bir toplantıda sözleşme basına deklare edildi. Seyhan Kültür Merkezi’nde yapılan toplantıya yaklaşık 1500 işçi katıldı. Konuşmayı Genel-İş Örgütlenme Daire Başkanı Aşur Kurgun yaptı. Aşur Kurgun yaptığı konuşmada Türkiye’nin ekonomik koşullarını değerlendirdikten sonra, Seyhan Belediye Başkanı’na övgüler yağdırarak teşekkür etti.

Konuyu Genel-İş Şube Başkanı Kemal Aslan’la görüştük. Kemal Aslan, TİS’i bir “mutlu son” olarak değerlendirdi. Zaten grev gibi bir niyetlerinin olmadığını çok önceden de belirtiyordu. Kemal Aslan özetle şunları söyledi: TİS 5 ayını doldurdu, yapılan görüşmelerde anlaşma sağlandı. Baştan bizim söylediğimiz gibi parasal yönden değil, işgüvencesinin sağlanması konusunda ciddi gelişmeler sağlandı. Belediye Başkanlığı tarafından işten çıkarılan işçilere tazminatın yanı sıra 6 maaş karşılığı para ödenecek, imzalanan sözleşmede ilk 6 ay için %25, ikinci altı ay için %45 oranında zam yapılacak, ikinci yıl için de enflasyon + %5 oranında zam yapılacaktır.

Seyhan Belediye işçisiyle sözleşmenin imzalanmasının ardından yapılan röportaj:

- Sözleşme, greve çıkmanıza bir gün kala imzalandı. Ne düşünüyorsunuz?

- Evet imzalandı. Sözde “ne teklif ederlerse gelip size anlatacağız, soracağız” demişlerdi. Ne anlattılar, ne sordular. Bir de baktık ki sözleşme imzalanmış. Biz hazırlıklarımızı yapmıştık, Pazartesi greve çıkıyoruz diye. Ama bir gün kala sözleşme imzalandı. Yasal sürenin son gününe kadar bekleniyordu hep. Sözleşme görüşmeleri başlayalı 6 ay oldu. 6 aydır farklarımızı almadık. İşveren 5 ayda çok iyi değerlendirmiştir bunu. En sonunda imzalandı sözleşme. Danışıklı dövüş var ortada. Sendika bizi son güne kadar boşu boşuna bekletti. Son güne gelince de imzalandı.

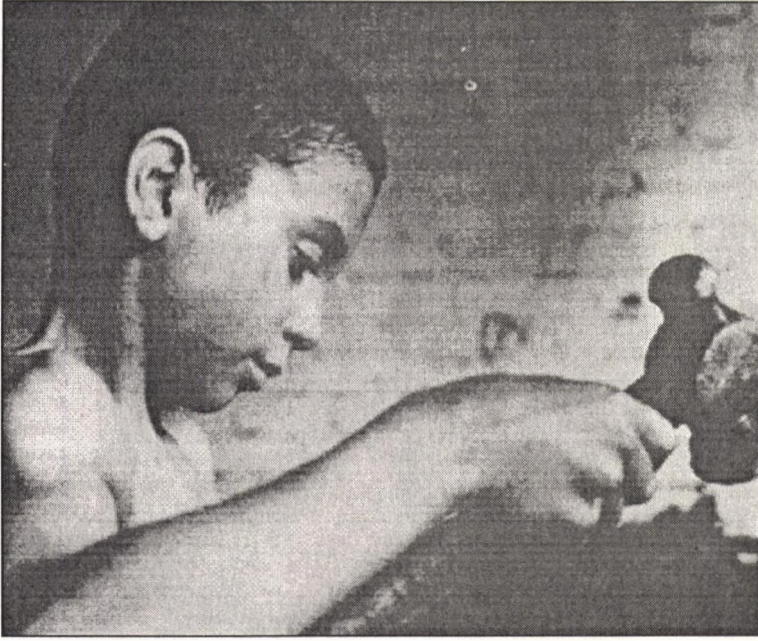
- İşçilerin sözleşmenin imzalanmasına tepkisi ne oldu?

- Aslında işçilerin bir kısmı greve gidilmemesine sevindiler. Sözleşme sonrası işçi kıyımı olacak diye düşünüyorlardı. Şimdi sözleşme imzalandı ve yine işçi çıkışı bekleniyor. 350 işçi temizliğe gönderilecekmış diye bir söylenti var. Çoğu da bayan işçi olacakmış. Bunlar gelip çöp arabalarında çalışamazlar tabii ki. Tazminat alamadan işten çıkacaklar. Yani sözleşmenin grev olmadan imzalanması iş güvencesi getiriyor.

- İşçi çıkışı olursa neler yapmayı düşünüyorsunuz?

- Biz ‘92’de bir direniş yaşamıştık. O zaman taşeron işçiydik. Burada kölelik koşulları vardı. Asgari ücret alıyorduk, sosyal haklarımız yoktu, köle gibi çalışıyorduk. Sendika hakkımızı kullanma mücadelesi veriyorduk. O zaman yaşadığımız da yasal olmayan bir direnişti. Ancak o zaman kaybedeceğimiz bir şey yoktu. Dediğim gibi asgari ücret alıyorduk. İnsan az maaş alırken daha cesur oluyor. Kaybedecek şeyi daha az oluyor çünkü.

Deneyimlerimizden öğreniyoruz!..

hakimdi. İşe başlayalı yarım saat olmuştu. Patron beni çağırıp, mesailer dahil paramı ödedi ve gidebileceğimi söyledi. Ben de işçilerin yanına gidip arkadaşlar üretim stop! dedim. Hemen herkes işi bıraksın, patron çıkmak isteyenleri çıkartıyor. Ayrıca kararsızlara dönüp, “86 milyon aylıkla çalışacak mısınız? diye sordum. Bir yılını dolduran arkadaşları kıdem tazminatlarını istemeleri için uyardım. Fabrikada cümbüş başlamıştı artık. İşçilerle konuşmaktan rahatsız olan ustabaşının müdahalesini ciddiye almadan konuşmaya devam ettim. Artık kimse ciddi bir şekilde

çalışmıyordu. Patron gelip, işçilerle konuşamayacağımı ve orada bulunmamın “haneye tecavüz” anlamına geldiğini söyledi. Ben de istediğim kişiyle konuşacağımı ve buna karışamayacağını söyleyerek, fabrikadan çıkıp dışarıda beklemeye başladım. Hemen ardından iki arkadaş daha geldi. Patronun planı açığa çıkmıştı. Biz öne çıkan üç işçiyi atıp diğerlerini bir şekilde ikna edip ya da aylıklarına zam yapacağı vaadinde bulunarak işe devam etmelerini sağlamaktı. Ama baltayı taş vurmıştı. Hiçbir işçiyi ikna edemiyordu. Çay molasında sayımız beşe çıkmıştı. Pres bölümündeki arkadaşlara pencereden seslenip üretimi durdurmalarını söyledik.

Çay molasında bütün işçiler dışarı çıktı. Hemen toplanıp patronun bizi bölmeye çalıştığını, bu oyuna gelmemek gerektiğini anlattık. Geri kalan arkadaşların toplu olarak patrona gidip çıkışlarını istemelerini sağladık. Kararsız kalanlar da bize katıldı. İşe yeni giren iki genç ve ustabaşı dışında herkes çıktı ve patron ikinci darbeyi yemiş oldu. Bize çocuk muamelesi yapan, rahatlıkla birliğimizi bozacağını sanan patronun hali görülmeye değeri.

Toplu olarak sahile gezmeye gittik. Yemek yediğimiz yerde çalışan bir genç, topluluk olduğumuzu görünce nerden geldiğimizi sordu. 5 milyon zammı kabul etmeyip toplu olarak işten ayrıldığımızı anlatınca bize ilgisi arttı. “Keşke Türkiye’deki bütün işçiler sizin gibi birlik olabilse” diyerek bu özlemini dile getirdi. Yemekten sonra bugünün hatırına bize çay demleyip ikram etti.

Bütün arkadaşlar coşkuluydular. İşten atılsak bile bu birliği sağlamanın çok güzel olduğu ve ileriki işçilik yaşamında hep bu şekilde hareket etmemiz gerektiği konusunda herkes hemfikir. Çünkü başta bu birliği sağlayacağımıza inanmıyorlardı. Ama baktılar olabiliyor. Zira patronun kandırmaya çalıştığı işçilerin tepkisi, “biz arkadaşlarımızı satmayız, onlara kalleslik yapmayız” şeklinde oldu. Coşkunun yanında hafif bir burukluk da vardı. İşçiler olarak öyle kaynaşmıştık ki, birbirimizden ayrılmak zor geliyordu.

Kendi çapında mütevazı bir eylem olmasına ve bizim işten atılmamızla sonuçlanmasına rağmen, patrona yenilgiyi tattırmak ve kayda değer bir fire vermeden eylemimizi sonuçlandırmamız, gelecek açısından olumlu bir deneyim oldu.

Fason üretim yapan işyerleri çalışma kampı gibi

Bir tekstil firmasında çalışıyorum. Elimden geldiği kadar sorunları dile getirmeye çalışacağım.

Tekstil firmasında sorunların başında fazla mesai geliyor. Arkadaşlarımız bu mesailerden bıkmıyorlar. Ama ne yazık ki mecburen kalıyorlar. Çünkü kalmazlarsa işten çıkarılmakla tehdit ediliyorlar. İstedikimizi, yani hakkımız olanı alamıyoruz. Verdiğimiz emeğe karşılık da yine sömürülüyor ve baskı altında çalışıyoruz. Bunun karşısında hiçbir söz hakkımız yok. Ama bizim bunlar karşısında hiçbir şey yapmamamız, sanki biz onlara mecburmuşuz gibi bir görüntü veriyor. Bu ise daha çok baskı altına girmemize neden oluyor.

Fason adındaki küçük işyerlerini de gözardı edemeyiz. Fason adı altına girmiş bu işyerleri adete birer çalışma kampı. Çalıştığım birkaç fasonda görüp ve yaşadığım şeyler anlatılır gibi değil. Çalışma kampı diyorum, çünkü buralarda işçiler günlerce evine gitmeden çalışıyorlar. Bu, buraların birer çalışma kampı olduğunun en büyük kanıtı. Bu işyerlerinde 15-16 yaşında çalışan arkadaşlarımız var. Bunların sigortasız çalışmaları, daha çok sömürülmeleri, daha çok baskı altında olmaları ve daha az bir maaşla çalışmaları, ne yazık ki gözardı ediliyor.

Bütün bu sorunlara çözüm bulmaksa bizim elimizde. İşçi arkadaşlarımızla elele olursak ve gereken çalışmaları yaparsak, üstesinden gelebileceğimiz hiçbir sorun yoktur. Fakat aramızda güvenimizi sarsan patron yanlısı işçiler de yok değil. Yine de herşeye rağmen çözüm aramalıyız ve bir yolunu bulup bu sorunları aşmalıyız.

Lütfen hiçbir zaman duyarsız kalmayalım!

İzmir’den bir tekstil işçisi

Amerika’da onbinlerce haberleşme işçisi grevde

Amerika’nın 12 eyaletinde Pazar günü başlayan 85 bin Verizon Telekomünikasyon işçisinin grevi sürüyor.

Verizon tekeli Haziran ayında iki şirketin birleşmesiyle oluşmuştu. Telekomünikasyon alanında Amerika’nın ikinci büyük, mobil telefon alanında ise 25 milyon abonesiyle ülkenin en büyük tekeli. 26 Haziran tarihinden beri TİS görüşmeleri sürüyordu.

Verizon patronları Cuma günü tüm işçileri için 5 yıllık iş sözleşmesi ve yıllık %3.5 ücret artışı önermişti. Sendika ise işverenin önerisini yeterli bulmuyor. Ülke çapında yarım milyon işçiyi temsil eden Amerika Komünikasyon İşçileri Sendikası CWA’nın ana talebi, mobil telefon alanına sendikanın girmesi. Çünkü burada çalışan 32 bin işçiden sadece 50’si sendikalı.

İşçiler sendikalaşma talebinin kabul edilmemesi üzerine işi bıraktılar. Ama grev şu an aboneler tarafından pek hissedilmiyor, çünkü grevdeki işçilerin işlerini 30 bin menajer yapıyor.

İşçiler ise grevlerine destek sağlamak için eylemlerine devam ediyorlar. Pazartesi günü 14 bin Verizon çalışanı işyerlerinin önünde barikat kurarak grev kırıcılarının işyerine girmesini engellediler. Haberleşme işçilerinin grevi günlerdir kararlılıkla sürüyor.

Hacıbektaş'ta Hızır Paşalar'dan hesap soralım!

Hızır Paşalar'ın iktidarı faşist sermaye devletinden hesap sorulmasının günü çoktan geldi de geçiyor.

Kürt-Türk, Laz-Çerkez, Alevi-Sünni, laik-antilaik yapay ayrımlarını, iktidarını korumak uğruna sürekli kullanan, emekçileri birbirine düşüren, katlettiren zulüm düzeninin temsilcileri, her yıl olduğu gibi bu yıl da bizlere nutuk çekmek için Hacıbektaş'a gelecekler. Yine her zamanki gibi iyi-güzel günlerden, enflasyonun sona ereceğinden, işsizliğin biteceğinden söz edecekler, binbir türlü yalan söyleyecekler. Köylünün ürününün karşılığını aldığından, sendikal özgürlükten, bağımsız yargıdan, demokratik eğitimden, gelir seviyesinin yükseltilmesinden sözedecekler. Ülkedeki sorunların aşılabileceğinden, depremlerde yaralanan, evsiz kalanların ihtiyaçlarının karşılandığından, özelleştirmenin faydalarından, çete ve mafyalarla hesaplaşıldığından sözedeceklerdir. Cezaevlerine devletin hakim olamadığından, hakimiyetini sağlamak için ne olursa olsun "F" tipi cezaevlerine geçmenin gerekliliğinden de bahsedeceklerdir.

Ancak onlar, 4 kişilik bir ailenin asgari gideri 534 milyon lira iken onmilyonların asgari ücretle kanının emildiğinden, enflasyonun ve işsizliğin gerçek nedeninin kapitalistlerin daha çok kar hırsı olduğundan, baraj sistemiyle milyonlarca işçinin sendikal örgütlenme hakkının gaspedilmesinden, gerici-faşist YÖK'ün çürümüşlüğünden ve üniversitelerinin işçi-emekçi çocuklarına kapatıldığından söz etmeyecekler. Yargısız infazların olağanlaştırılmasından, hak arayan herkesin terörist ilan edilmesinden, zindanlara attıkları

devrimcileri Ulucanlar'da, Buca'da, Diyarbakır'da, Ümraniye'de olduğu gibi katlettiklerinden de söz etmeyecekler. IMF direktifleriyle köylünün ürününü yok pahasına aldığından, buğdayın taban fiyatına 102 bin lira deyip 70 bin liraya aldıklarından, çiftçinin giderlerine olan zammı otomatikçe bağlamışken, alinterine arsızca el koyup parasını aylar sonra ödediklerinden söz etmeyecektir. Hastane kapılarında parası olmadığı için tedavi olamayan, tedavi olup da parasızlıktan hastanede rehin kalanlardan, işten çıkarmalardan, açlıktan, sefaletten, çöpten ekmek toplayanlardan söz etmeyecekler. Tek suçları ezilenlerin umudu özgürlükler dünyasını kurmak olan, bunun için mücadele eden devrimci tutsakları hücrelere sokarak onları sessizce yoketmeye çalıştıklarından söz etmeyecekler. Daha da önemlisi Türk-Kürt, Alevi-Sünni tüm ezilenlerin mücadelecisi öncü insanları şahsında, tüm ezilenlerin gözünü karartmaya, zaten hücreler içinde olan yaşamlarımızı tek tek hücreleştirmeye çalıştıklarından da söz etmeyeceklerdir. Kanla yazılan tarihlerinden ise hiç söz etmeyecekler.

Tüm bu sorunların kaynağı sermayenin egemenliğine dayanan ücretli kölelik düzenidir. Dolayısıyla tüm bu sorunların çözümü de ancak bu kölelik zincirlerinin parçalanmasından, sermayenin egemenliğinin yıkılmasından geçiyor. Kurtuluş Pir Sultanlar gibi sömürü ve zulme karşı isyandan geçiyor. Kurtuluş birlikten, tek yumruk olmaktan geçiyor.

Hacıbektaş Şenlikleri'nde, bu bilinçle, Hızır Paşalar'ın değil Pir Sultanlar'ın sesini yükseltelim.

Hacı Bektaş Şenliği Broşürü
Gelin canlar bir olalım

Kurtuluş yok tek başına

Hacıbektaş Şenlikleri'nde sömürü ve zulme karşı isyan ateşini yakalım.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Kahrolsun faşist sermaye iktidarı!

Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!

Kızıl Bayrak/Kavseri, Kırşehir, Niğde

Bayram Meral'den şimdi de "Emek Partisi" ihaneti

Türk-İş Genel Başkanı Bayram Meral bugüne kadar birçok defa ısıtıp ısıtıp işçilerin önüne koyduğu "Emek Partisi" girişimini tekrar gündeme getirdi. Tarım alanında burjuvazinin temsilciliğini yapan Türkiye Ziraat Odaları Birliği Başkanı Faruk Yücel'i ziyaret ederek, parlamentoda işçiye ve çiftçiye temsil edecek kimsenin olmadığını, para kimde bulunuyorsa siyaseti de o kesimlerin yaptığını ileri sürdü. Emekçilerin temsilciliğini yapacak bir partiye bu yüzden ihtiyaç olduğunu söyledi.

Bayram Meral'in bu sözlerine yakından bakıldığında, gerçekte emekçiden yana bir tutum görüntüsü altında nasıl alçakça yalanların ve kurnaz oyunların olduğu görülür: *"Siyasete müdahale edebilmek için siyasetin içinde yer almamız gerekir. Aşağı yukarı bütün siyasi partiler denendi, ancak çözüm bulunamadı. Biz ne yapacağımızı konuşacağız. Siyaseti bu güvensizlik ortamından kurtarmalıyız."*

Bu sözlerin akla getirdiği ilk şey, sendikaların siyaset yapamayacağı şeklinde ağızlara sakız edilen önyargıdır. Siyaset yapabilmek için siyasi parti kurmak gerekir. Halbuki Bayram Meral ve şürekası burjuvazinin ve burjuva partilerin politikasını işçi sınıfına kabul ettirebilmek için bugüne kadar az "siyaset" yapmadılar. Bugüne kadar bütün hizmetleri bunun örnekleriyle doludur. Ama onlara göre emekten yana politika yapabilmek için parti kurmak gerekir. Burjuvazinin politikaları sendikacılık yaparken yapılabiliyor da, emekten yana politikalar sendikacılık yaparken niye yapılmaması? 10 sendikanın yetkisinin elinden alınması karşısında ne yapmışlar, hangi emekten yana politikaları uygulamışlar da şimdi emekten yana parti kurup yapacaklarmış. Sosyal güvenlik yasasının meclisten çıkması sırasında hangi tutumu almışlar da, şimdi işçi sınıfını savunacaklarmış. Tabanın zoruyla oluşturulmuş Emek Platformu'nu bile dağıtmak için platformdan çekilen bunlar değil mi? İşçilerin, emekçilerin parasını Avrupa'daki otel odalarında çarptıranlar Bayram Meral ve onun gibi hainler değil mi?

B. Meral diyor ki "siyaseti bu güvensizlik ortamından kurtarmalıyız." Aslında B. Meral de siyaset falan istemiyor. Biz aslında burjuva partilere güveniyoruz da, kitleler güvenmiyor, bu güvensizliği ortadan kaldırmalıyız, diyor. Ancak B. Meral kitlelerin güvensizliğinin sadece burjuva partilere karşı olduğunu düşünerek yanılıyor. Kitleler aynı zamanda sendikalara karşı da güvensizler. Burjuva partiler kitlelere güven verecek bir şey yapmadılar. Peki siz ne yaptınız ki size güvensinler? Daha birkaç yıl önce taşıyarak sizi ağaca çıkaranlar işçiler değil miydi? Hangi yüzle size güvenildiğini söyleyerek, bu kof iddialarda bulunuyorsunuz? Gerçekte siz o burjuva partilerdeki "siyaset" yapanlardan daha aşağılık, daha güvenilmez değil misiniz? Çünkü siz bizim içimizden çıktınız, bize ihanet ediyorsunuz.

B. Meral'in bu kendine güveni işçi sınıfının sessizliğinden ve çevresine örülen ihanet duvarının kalınlığından geliyor. B. Meral demek istiyor ki; bugüne kadar sendikacılık yaşamımızda işçilerin nasıl aldatılacağıni gösterdik. Demek ki başarılıyız. Şimdi de aynı şeyi siyasette, yani bütün halkı aldatarak gösterebiliriz. Biz burjuvazinin işçi sınıfı içindeki temsilcileri ile siz köylüler içindeki temsilcileri birlikte olursak, bütün diğer kesimleri rahatlıkla aldatabiliriz.

B. Meral'in makul görülen dört cümlesinin altında çirkin yüzü sırtıtmaktadır. Devrimci işçilerin görevi her fırsatta bu çirkin yüzün üzerindeki maskeyi söküp atmaktır.

YAŞ kararları : Ordu kabuk mu değiştiriyor!

Her yılın Ağustos ayında alınan Yüksek Askeri Şura kararları bir tartışmaya konu olur medyada. Sermaye ordusunun toplum üzerindeki baskısı, sindiriciliği ve askeri gücü, yeni darbe olasılıklarıyla birlikte değerlendirilir.

Bu yılki YAŞ kararları ise önceki yıllardan daha farklıydı ve her nedense klasik tartışmalar hemen hiç yapılmadı. Her yıl faşist generallerin kimi Genelkurmay Başkanı seçeceği ile uğraşan sermaye medyası, bu kez ordunun önümüzdeki on yılı şekillendirdiğine ilişkin haberler geçiyor.

Nitekim, devasa boyutlarda silah alım projeleri, profesyonel orduya geçiş tartışmaları, kadınların komuta kademesindeki yükselişine ve askerliğin 12 aya düşürüleceğine dair tartışmalar, son iki yıldır faşist generallerin "siyasi açıklamalar yapmamaya" özen göstermesi vb., sürekli manipülasyon malzemesi olarak kullanıldı: Ordu artık kabuk değiştiriyor!

Bu tartışmaya hararetle katılan sol kemalistler, reformistler, ordunun ilericiliğinden bir takım açılımların generaller eliyle olacağına, Amerikancı ordunun anti-emperyalist bir tutum takındığına kadar abuk-sabuk fikirler ortaya atıyorlar. Mahkeme kararlarında tesadüfen ortaya çıkan Batı Çalışma Grubu raporlarını, "MGK 100 sivilten oluşsa farketmez" söylemlerini, yıllardır varolan JİTEM'in yasallaştırılmasını görmezden geliyorlar.

YAŞ kararları, bağırsak temizliği mi?

Yine aynı YAŞ kararlarıyla, Susurluk davasında ifade vermesi dahi engellenen Tuğgeneral Veli Küçük'ün terfi yerine emekli edilmesi, 28 Şubat'tan kalma Orgeneral Erol Özkasnak'ın emekliliği, faşist ordunun kabuk değişimine dair işaretler olarak kabul edilmese de, bağırsak temizliği olarak görülmek isteniyor. Halbuki sermaye düzeninde bağırsakların içini zaten ordu dolduruyor! Kim kimi temizleyecek ki?

Ordunun bu tartışmalara gerçek yanıtı, Kıbrıs'ta darbeciliğe soyunan Güvenlik Kuvvetleri Komutanı Tuğgeneral Ali Nihat Özeyranlı'nın tümgeneralliğe terfi ettirmesi olabilir.

Ordunun modernize olması, NATO standartlarıyla emperyalist haydutluğun koçbaşılığına soyunması, bir kabuk değişimini değil, faşist devrimleşmenin daha da tahkim edilmesini gerektiriyor.

Metal işçileri TİS sürecinde “enflasyona karşı mücadele” yalanlarına kanmamalı ve “istikrar” programı dayatmalarına boyun eğmemelidir

“Enflasyona karşı mücadele” masalı

Yoksulluk sınırının 500 milyon lirayı aştığı bir dönemde, “enflasyona karşı mücadele” kılıfı içinde, metal işçilerine de yoksulluk sınırının altındaki sefalet ücretleri dayatılıyor. Sendikalı metal işçileri bugün aylık ortalama 250 milyon lira ücret alıyorlar. Ücret artışlarının enflasyon oranında sabitlenmesi, metal işçileri de dahil olmak üzere milyonlarca işçi ve emekçinin bugünkü sefaletinin yarın da sürmesi demektir. Bunun haklı gösterilebilir ve kabul edilebilir bir tarafı yoktur. Yanısıra hükümetin açıkladığı enflasyon oranları ile işçinin, emekçinin mutfağındaki gerçek enflasyon arasındaki fark nedeniyle, gerçekte bugünkü sefalet sabit kalmamakta, daha da derinleştirilmektedir.

“Enflasyona karşı mücadele” yalanlarıyla metal işçisinin kafası karıştırılmaya, mücadele iradesi kırılmaya çalışılıyor. Bu yüzden bu konu üzerinde aydınlanmak gerekiyor.

Onlarca yıldır “ekonomi krizde, hepimiz aynı gemideyiz, milli fedakarlık, ülke çıkarları için son kez kemer sıkalım, sonra düze çıkacağız” diyerek dayattıkları saldırı programını, şimdi de “enflasyona karşı mücadele” sosuna batırarak dayatıyorlar.

Bu kaçınıcı “istikrar” paketi? Hangisi sorunlarımıza çözüm getirdi? Hangisi çalışma ve yaşam koşullarımızı iyileştirdi? Tersine her seferinde koşullarımız daha da kötüleşti. Ama bu arada sermaye tekellerinin serveti daha da büyüdü. Dünya liginde üst sıralara tırmandılar. Uygulanan “istikrar” programların gerçek amacı da zaten buydu.

“Enflasyona karşı mücadele”, yoksulları daha fazla yoksullaştırmanın, zenginleri ise daha fazla zenginleştirmenin kılıfıdır. On milyonların sefaleti pahasına ülkenin tüm zenginliklerinin bir avuç asalak tarafından mülk edinilmeye, yağmalanmaya devam edilmesinin adıdır.

Emekçilere fatura, asalaklara vurgun üstüne vurgun

Aşağıdakiler, IMF-TÜSİAD uşağı hükümetin gerçekte ne için mücadele ettiğini gösteriyor.

Sözde enflasyona karşı mücadele eden sermaye hükümeti, bütçenin yarısından çoğunu iç ve dış borç faizleri olarak yabancı ve yerli tekellerin, rantiyeci asalakların kasalarına akıtmaya devam ediyor.

Sözde enflasyona karşı mücadele eden sermaye hükümeti, hisse senedi, borsa, tahvil yoluyla vurgun vuranlardan, parayla para kazananlardan tek kurşun vergi almamaya devam ediyor. Bunlardan değil hesap, isim bile sorulmuyor.

Sözde enflasyona karşı mücadele eden sermaye hükümeti, sermaye tekellerinin fahiş kâr oranlarına rağmen vergi vermemesine ya da üç kurşunluk göstermelik vergiler vermelerine göz yummaya devam ediyor. Türkiye, sermaye için vergi kaçırmanın cennet vatanı oluyor.

Sözde enflasyona karşı mücadele eden sermaye

dolarlık tank, helikopter, silah ihaleleriyle paranın musluğunu sonuna kadar açmaya devam ediyor. Bu silahlanmanın faturası sadece cebimizi boşaltmıyor. Emperyalistlere kanımızı satıyorlar. Canımız emperyalist pazara sürülüyor.

Sözde enflasyona karşı mücadele eden sermaye hükümeti, eşlerine dostlarına içini boşalttırdığı bankaların zararını karşılamak için emekçilerin cebinden çaldığı trilyonlarca lira kaynağı hibe etmekten geri durmuyor. Meclisteki değişik partilerden tüm hırsızlar işbirliği yapıp, “istikrar” adına birbirlerinin pisliklerini aklıyorlar.

Sözde enflasyona karşı mücadele eden sermaye hükümeti, işçi sınıfı ve emekçileri baskı altında tutmak ve mücadelesini ezmek için hiçbir masraftan geri durmuyor. İşçi sınıfı ve ezilenlerin kurtuluş bayrağını taşıyan devrimci tutsakları imha etmek ve toplumdaki tüm muhalif güçlere gözdağı vermek amacıyla, F tipi hücre cezaevlerinin yapımı için yüzlerce trilyon para harcıyor.

65 milyon içinde hepsi birkaç milyon çapulcu eden burjuva asalakların ithal lüks tüketim harcamaları, sefaletleri, savurganlıkları ise, bu süre zarfında azalmıyor, görülmemiş biçimde artıyor. İşçilerin kanı emilerek ucuz işgücü sayesinde gerçekleştirilen ihracat ile elde edilen kısıtlı dövizler, dış borç adı altında emperyalist haramilere peşkeş çekiliyor. Arta kalanı da burjuvazinin lüks tüketim harcamaları ve savurganlıkları için kullanılıyor. İthalatın ihracata fazlalığının ifadesi olan dış ticaret açığı rekor üzerine rekor kırıyor.

Ama tüm bunlardan “enflasyonla mücadele programına” nedense hiçbir zarar ziyan gelmiyor!

İşçinin memurun üç kurşunluk ücreti, zorunlu tasarruf birikimleri, nemaları, yoksul köylünün sefalet taban fiyatı, emekçinin sağlık, eğitim harcamaları vb. ise, enflasyon canavarının bizzat kendisi ilan edilip hedef tahtasına çakılıyor. Dün özelleştirme saldırısının önünü açmak için KİT’leri “kara delik” ilan ederken de aynı şeyi yapıyorlardı.

İşte bu masala, yani gerçek mücadelenin enflasyona karşı olduğu masalına inanmamızı istiyorlar.

Sermaye hükümeti “enflasyonla mücadele” kılıfı altında yumruğunu hep işçi ve emekçilerin, yoksul köylülerin suratına patlatıyor. Gerçek olan budur.

Bu ülkede çalışanlar aç, asalaklar ise tok geziyor

Bu ülkede on milyonlarca işçi, emekçi, yoksul köylü alınteri döküyor, çalışıyor, üretiyor. Karşılığında ise

sefalet içinde sürünüyor, en yaşamsal ihtiyaçlarını bile asgari düzeyde karşılayamıyor. Bir avuç asalak ise çalışmadan, üretmeden, alınteri dökmeden, oturduğu yerden servet üzerine servet biriktiriyor. Ekonomi bunlara çalışıyor. İşçiler kendi ürettikleri malları tükemiyorlar. Bir avuç asalak, on milyonların sırtından geçinip, har vurup harman savuruyor.

Milli gelirin %60’ına nüfusun %20’si el koyuyor. Geri kalan %40’ını ise nüfusun %80’i paylaşıyor. Her geçen yıl zenginler daha da zenginleşiyor, yoksullar daha da yoksullaşıyor. Bu ülkede çalışanlar aç, asalaklar ise tok geziyor.

Türkiye’nin dış ve iç borcu 150 milyar dolara yaklaşıyor. Ülkenin geleceği ipotek altında ve emperyalistler bu borçlar sayesinde her türlü köleliği dayatıyorlar. Her yıl milyarlarca dolar dış borç ve faiz ödemesi yapılıyor. Alınan dış borçlar ise üretim ve yatırım için değil, küçük bir azınlığın lüks tüketim harcamaları için kullanılıyor. Borçların geri ödenmesinin faturası ise, elinde efendilerinin “istikrar” kırıbağını tutan uşaklar sayesinde, işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına yükleniyor.

Metal işçisi “enflasyona karşı mücadele” yalanlarına kanmamalıdır

İşte hedeflenen “istikrar” programı, bu bir avuç yabancı ve yerli eşkiyanın sınıf saltanatının istikrarını devletin zoruyla korumanın adıdır. “Enflasyonla mücadele” programı işçi ve emekçilerin sefaleti ve ülkenin yıkımı pahasına tekellerin, burjuvaların servetini daha da arttırmanın programıdır.

İşte metal işçisine de bu yüzden “hedeflenen enflasyon oranında zam” dayatıyorlar. Yoksa uygulanan ekonomik “istikrar” programı bozulur, diyorlar. Bu programın istikrarını elbette bozmamız gerekiyor.

Metal işçisi, Koçlara, Sabancılar ve bunların etekleri altında yaşayan bir avuç asalak bu sefaleti hak görüyor mu? Kimin sayesinde birikiyor bunların dağlar kadar serveti? Bunların zenginlikleri kimin emeğinin hakkından çalışıyor? Kim çalışıyor, kim üretiyor, kim alınteri döküyor? Ve karşılığında ne elde ediyor?

Tüm bunlar, metal işçisinin “enflasyona karşı mücadele” yalanlarına kanmaması, insanca yaşam için gerekli ücret talebinden geri adım atmaması gerektiğini gösteriyor.

Emekçilerin yıkımı derinleştikçe asalakların kârları katlanıyor

Diyorlar ki; “ülke ekonomisi darboğazdan geçiyor, fedakarlık yapmamız gerekiyor, bu ekonomi yüksek ücret zamlarını kaldıramaz, sonuç işçiler açısından da felaket olur, enflasyona karşı mücadele programının sonuç vermesinin yolu hedeflenen enflasyon oranında ücret zamlarını aşmamaktan geçiyor”

Ekonomi dar boğazdaysa, boğazı sıkılan hep işçi sınıfı ve emekçiler olmaktadır. Sermaye tekelleri için ise ekonomik bunalım palazlanmanın dayanağı olmaktadır. 1994’de kriz yaygarası kopartan sermaye tekelleri, en fahiş kâr oranlarını tam da aynı dönemde gerçekleştirmişlerdir. Darboğazda olan sermayenin kârları değil, işçi sınıfı ve emekçilerin bugünü ve geleceğidir. Kurtarılması gereken budur. Ama kriz yaygarasıyla, fedakarlık demagojisiyle amaçlanan işçi sınıfı ve emekçilerin boğazının daha da sıkılması, sermayenin kârlarının daha da katlanmasıdır.

Ekonomi darboğazdaysa, bunun sebeplerinden biri

emperyalist haramilerin borç kışkacıdır. Ama hiçbirinin darboğazdan kurtulmak adına bu borçların iptal edilmesi yönünde bir talepleri yoktur. Ekonomi dar boğazdaysa, bunun temel sebebi kapitalist ekonominin yapısal sorunları ve kâr amacına dayalı plansız, anarşik niteliğidir. Ama tekellerin hepsi bu dar boğazdan beslenmektedir. Ekonominin darboğazı, sermaye tekelleri için nefes borusu, kâr kapısıdır. Sermaye iktidarı ve kapitalizm hüküm sürdükçe, ülke ekonomisi bu dar boğazdan kurtulamayacaktır. Ve sermaye tekellerinin daha fazla palazlanmak için fedakarlık dayatmalarının da sonu gelmeyecektir.

Onlar işçi sınıfına hak gasplarını dayatırken, demagojsiini yaptıkları ülke ekonomisinin sorunlarını zerre kadar düşündükleri yok. Tek düşündükleri daha fazla palazlanmak, servetlerini daha fazla büyütmektir. İşçi sınıfı ve emekçilerin haklarının gaspedilmesi ise ülke ekonomisini darboğazdan kurtarmıyor. Tersine, bataklık ekonomisini perçinliyor. Ama bu tekelleri leş kargaları zaten kapitalist bataklık ekonomisinden besleniyorlar. İşçi sınıfı ve emekçilerin yıkımı derinleştikçe bunların kârları katlanıyor.

Ekonominin darboğazdan kurtulması ne demektir? İşçi sınıfı ve emekçiler için işsizliğin yok edilmesi demektir. Çalışma ve yaşam koşullarının iyileştirilmesi demektir. Nüfusun emekçi çoğunluğunun sağlık, eğitim, konut, beslenme, dinlenme imkanlarının geliştirilmesi demektir. Onların istikrar programları sayesinde ise tam tersine işsizlerin sayısı artıyor, çalışma ve yaşam koşulları kötüleşiyor, sağlık, eğitim vb. alanlardaki sosyal hak ve kazanımlar tasfiye ediliyor.

Görülüyor ki işçi sınıfı ve emekçiler ile sermaye tekelleri için darboğazın anlamı ve darboğazdan kurtuluş yolları birbirinden sadece farklı değil, birbirinin tam karşıtıdır.

Ülke ekonomisinin darboğazdan kurtuluşu emperyalizm ve işbirlikçisi tekelleri sermaye iktidarının yıkılması ile mümkün olacaktır.

Sermaye tekellerinin “fedakarlık” adına dayattığı yıkımın önüne geçmenin yolu ise haklarımızdan vazgeçmek değil, tam tersine, onları korumak ve geliştirmek için mücadeleyi yükseltmektir.

Metal işçileri TİS sürecinde “enflasyona karşı mücadele” yalanlarına kanmamalı ve “istikrar” programı dayatmalarına boyun eğmemelidir.

Adana TİS Bülteni ve dönemin sorumlulukları

Tahir Solmaz

Adana TİS Bülteni’nin gecikmeli de olsa ilk sayısı çıkmış bulunuyor. İşlevini yerine getirebilmesi, ilk olarak neye hizmet etmesi gerektiğinin bilince çıkarılmasıyla doğrudan orantılıdır. Çünkü en verimli çalışma, ihtiyaca cevap verebilendir. İhtiyaçlar ve araçlar birbirine tekabül ettiği ve birbirini geliştirdiği, zorladığı sürece ilerleme var demektir. Sınıf çalışmasının farklı kesitlerinin ihtiyaçlarına hakim olma, kullanılacak araçların içeriğini ve verimini de belirler.

Hakim olma diyoruz, ama bu, anlık bir değişim, refleks ya da icat biçiminde değil, sınıf çalışmasının her pratiğini deneyim haline getirmek, sürekli öğrenmek ve hatalardan ders çıkarmakla mümkündür. Refleksleri güçlendiren tam da deneyimin kendisidir. Hakim olunması gereken ne ise araçları zenginleştiren ve rengini veren odur. Bu bütünlük anlaşılmadığı ve kavranmadığı ölçüde araçlar, bir külfete, yüke ve yeknesaklığa da dönüşebilir; anı kurtarmanın, pratiği ve örtüsü haline de gelebilir.

Adana’da bültene neden ihtiyaç vardır?

Diğer araçlar ya da materyaller bunu karşılamaya yetmez mi? Önemli olan kuşatıcılığı sağlamaktır. Fakat somut ihtiyaçlar, kendisine yanıt verebilecek araçları gerektirir. Bülten de bu materyallerden yalnızca birisidir. TİS sürecine müdahalenin çeşitli araçlarından biri olan Adana TİS Bülteni, sınıfla bağ kurmanın, öncülleri etkilemenin, politik nüfuz alanını genişletmenin aracı olarak kullanılabilir. Politik yayınlara karşı önyargıların kırılabilmesinde ve daha ileri düzeyde işçilerle ilişki geliştirmeyi kolaylaştırıcı bir etkisi de vardır bu tür araçların.

Ama bu, “kuşatıcı” bir çalışmayla birleştirilebilir. Adana TİS Bülteni, adından da anlaşılacağı üzere, verili hareketliliklere müdahalede kullanılabilecek esnek bir araçtır. EXSA’da hala devam eden grevin diğer ayaklarını Paksoy’da yaşanan hareketlilik ve organize sanayiinde EXSA grevinin de basıncıyla başlayan sendikalaşma hareketlilikleri oluşturuyor. Bunun kendisi, grev ya da hareketlilikleri birleştirmek, dayanışmanın ve birleşik bir hareketliliğin yaratılması için bir çaba anlamına da gelecektir.

Bunları hayata geçirebilmek için, bütünlüklü ve sistematik bir pratiğin içerisinde olunabildiği koşullarda sonuç alma şansı vardır. Bununla bağlantılı olarak tam da sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarına yanıt verebilme uğraşında yetkinleşmek, kolektif bir çalışmayı oturtmak mümkün olacaktır.

EXSA grevi, halihazırda bültenin verimli kullanılması gereken yer durumundadır. Yani EXSA’yı öne çıkaran ve oradan seslenen bir rol oynayabilmelidir. Bülteni grevci işçilere maletmek, grevin ve işçilerin doğal bir parçası ve aracı haline getirebilmek bugün çok daha mümkündür. Bu, TİS bülteninin işlevini daraltmaz. Tersine, EXSA’dan seslenmenin avantajıyla diğer grev ya da hareketliliklere müdahaleyi kolaylaştırır. Diğer grev ya da hareketliliklerle EXSA grevinin bütünleşmesini ve birlikte hareket etmeyi zorlayan bir rol oynayabilir.

Yaşanan ve yaşanacak hareketlilikle, gösterilecek müdahalenin düzeyi ve başarısı, Adana’da sektörel ya da tüm işçileri kapsayan platformların oluşturulması için maddi zemini oluşturacaktır. Çünkü işçiler üzerinde yaratılacak olan ciddiyet ve gelişen ilişkiler, bunu yapabilmemizi sağlayacaktır. Kuşkusuz bu platform çalışmasını, direnişlerin sonuna ya da sonucuna ertelemek anlamına gelmiyor. Birbirini geliştirmesi ve yolaçıcı olabilmesi, bütünlüklü bir bakış ve pratikle mümkün olabilecektir.

EXSA grevi bir şanstır!

EXSA’da yaratılan bugünkü sınırlı etki (fazlası mümkünken), bugünkü düzeyde bir çaba ile

olanaklar sunmaktadır. Nedir bu olanaklar?

İşçilerin asgari düzeyde de olsa sempatilerinin kazanılmış olması, ilişkiye açık olmaları, ortak iş yapmaktan kaçmamaları, önyargılarının zayıf olması, dağıtılan bildirinin, gazetede çıkan yazıların etkisi, çok zayıf da olsa ev ziyaretleri, Adana TİS Bülteni’ne sıcak bakmaları, %10 barajına karşı Ankara’daki eylemde cılız da olsa yanlarında olmamız, cezaevinden yazılan mektupların ve gösterilen dayanışmanın olumlu etki yaratması ve daha bir dizi gelişme, bizim EXSA’ya yönelik sonuç alıcı bir çalışmada derinleşmemiz için olanakların fazlasıyla varolduğunu göstermektedir.

Ayrıca organize sanayiindeki kimi fabrikalar üzerinde EXSA grevinin yarattığı olumlu etkiyi genişletmek ve bu fabrikalarda etki sahamızı güçlendirmek, yeni işçi ilişkilerine ulaşabilmemizi de olanaklı kılmaktadır.

Halihazırda ilk sayısı elimizde bulunan Adana TİS Bülteni’nin verimli bir şekilde kullanmak ve birçok fabrikaya ulaştırabilmek gerekiyor. Tüm büyük fabrikaların işyeri sendika temsilcilikleri üzerinden yaygın dağıtımını sağlamamız gerekiyor. Bülten tüm kitle örgütleri, sendikalar ve partilere ulaştırılmalıdır. EXSA işçilerini bültenin dağıtımına katabilmek ayrıca önemlidir. EXSA işçileri üzerinden bir mitingin ihtiyaç olduğu noktasında bunun propagandasını yapmak, bunun çalışmalarına doğrudan muhatap ve ortak olmak, daha geniş kesimlerin katılımını sağlamak için çabaya ihtiyaç vardır. Ayrıca bu netleştirdiği ölçüde, Adana TİS Bülteni’nin özel sayısı bir bildiriyle yaygın bir seslenmede bulunmak mümkündür.

Tam da söylenenler ve yapılması gerekenler üzerinden bunları yaşama geçirmede yaşanan tıkanıklıkları ve sorunları bir kez daha irdelemek ve belli sonuçlar çıkarmak gerekiyor. Parti düzeyinin geline yerde amatörlüğü, kendiliğindenciliği, ataleti taşıyamayacağı bir gerçektir. Dönemi göğüslemek, en azından Adana açısından, bir silkinmeyi zorunlu kılmaktadır. Ataleti besleyen maddi toplumsal zemine karşı, görev ve sorumluluklara hırsla sarılmaktan başka bir alternatif çözüm söz konusu değildir.

Ama hırsla sarılma noktasında yaşanan sorunların çözümü de, partinin, güçleri sürekli sarıp sarmalamasından, çekip çevirmesinden, fiziki önderliği hissettirmesinden geçmektedir. Bu alandaki boşluk dolduramadığımız, kolektif çalışmanın yaratılamamasındaki sorunların çözümünde adım atmadığımız sürece, verili güçlerin ne kendilerini ne de kazanılacak güçleri kalıcılaştırması mümkün görünmemektedir.

Hele hele yeni bir TİS döneminden geçtiğimiz bir süreçte ve sınıf hareketinin daha da canlanacağını beklendiği bir dönemde, söylenenlerin ciddiyeti daha bir anlaşılır olmaktadır. Bugün Adana’da parçalı ve cılız bir hareketlilik yaşanıyor ve bizim sürece müdahalemiz de, bu cılızlığın çok daha gerisinde seyretmektedir.

Yeni dönemi kazanmak ve hazırlamak için güçlerin silkelene, ideolojik ve politik olarak partiye kazanılmaya ihtiyaçları vardır. Partinin bu anlamda sorumlulukları daha bir artmaktadır. Halihazırda pratik inisiyatif alanında yaşanan boşluk, parti yayınlarının eğitim aracı olarak kullanılmasında, daha dikkatli ve titiz değerlendirilmesinde de yaşanmaktadır. Okunması, tartışılması, ihtiyaçların tespiti ve bu doğrultuda adım atmak bir yana, okumanın kendisi bile bir külfet haline gelmiştir.

Söylediklerimizi toparlarsak; Adana TİS Bülteni’nin kendine has rolünü oynayabilmesi, alanın ihtiyaçlarının bilince çıkarılması ile mümkündür. EXSA bir şanstır; yaratılan cılız etkiye rağmen, ciddi bir çıkış için olanaklar mevcuttur. Bültenin işlevsel kullanılabilmesi için yaratıcı bir çalışmaya ihtiyaç vardır. Verili güçlerin, sorunun ciddiyetini kavramaları ve bu bilinçle ihtiyaçlara yaklaşabilmeleri için çok yönlü eğitilmeleri gerekmektedir.

Programda tarım ve köylü

Tarımsal Eyle

Burjuva tarım reformları kapsamında, genellikle, büyük toprak mülklerine tazminatsız, el koyma ve dolayısıyla yoksul köylüye de karşılıksız olarak dağıtma söz konusu değildir. Tazminat ödenerek sağlanan topraklar neticede köylüye de bir parasal bedel karşılığında veriliyor. Yoksul köylülerde herhangi bir nakit sermaye zaten olmadığı için, doğal olarak toprak borç karşılığı veriliyor. Bu borcu ödeme güçlükleri ise hem köylüyü kölece çalışmak zorunda bırakıyor, hem de köylü tam da bu aynı güçlük nedeniyle bir süre sonra bu toprağı yeniden kaybetmek akıbeti ile vüzyüze kalıyor.

Bu rjuva tarım reformu oyunuyla amaçlanan hiç de köylünün toprak ihtiyacı sorununu çözmek değildir. Bu, politik koşulların zorladığı politik bir oyundur, aldatıcı ve oyalayıcı bir manevradır. Tazminat ödenerek el konulmuş toprakların köylülere verilmesi yoluyla toprak talebi geçici olarak karşılandığı için, köylülüğün toprak açlığı, dolayısıyla buradaki devrimci enerji bir dönem için bloke ediliyor. Ama bir süre sonra kapitalizm, kaçınılmaz olarak soru nu yeniden üretiyor. Köylüyü yeniden yıkıma ve topraksızlığa sürüklüyor. İşin ve sürecin doğasında var bu.

**Yarıcı ya da ortakçı ilişkiler
içindeki köylüler**

“8- Sömürge olmayan tüm ülkelerde ise, az topraklı kır halkı, büyük toprak sahiplerinin toprak ve arazideki özel mülkiyetlerinden dolayı en ağır sömürüye maruz kalı naktadır. Az topraklı köylüler işgüçlerinden tam istifade edebilmek, hatta hayatta kalabilmek için büyük toprak sahiplerine sefalet ücretine çalışmak veya çok yüksek fiyatlara toprak kiralamak ya da satın almak mecburiyetinde kalmaktadır- bu suretle çalışan köylülerinin ücretlerinin bir bölümü gaspedilerek büyük toprak sahiplerine aktarılmaktadır. Toprak kıtlığı bu köylüleri modern şekiller altında ortaçağ köleliği altına girmeye zorlamaktadır. Bu yüzden ki, komünist partisi, toprak ve arazilere üstündeki teçhizatıyla birlikte el konulması ve onu gerçekten işleyenlere tahsis edilmesi için mücadele eder. Bunlar proleter devrim ile kazanılana kadar komünist partisi, aşağıdaki taleplerin elde edilmesi için yoksul köylülerin mücadelesini destekler.”

a) Toprak sahiplerinin paylarının düşürülmesi suretiyle yarıcılarının yaşam koşullarının düzeltilmesi.

b) Küçük toprak kiralalarının düşürülmesi vb. Komünistlerin önderlik ettikleri tarım işçilerinin sendikaları, yarıcılar bu mücadelelerinde destekleyecektir. Örneğin kira sözleşmesi anlaşmazlıklarından dolayı toprak sahiplerince yarıcılardan geri alınan tarlalarda çalışmamak vb. yollarla.

c) Yoksul köylülere yaşamlarını idame etmesini güvenceleyecek koşullarda toprak, hayvan ve üretim aracı tahsis edilmesi. Sahiplerini ata toprağına bağlayan ve açlık ücretine komşu toprak sahipleri veya zengin köylüler için çalışmak zorunda bırakan toprak kırıntıları değil, fakat tüm tarladan istifade edebilme hakkı tahsis edilmesi. Burada özellikle tarım işçilerinin çıkarları gözetilmelidir.”

Bu nispeten uzun maddede bizi, özellikle yarıcılarla ilgili ortaya konulanlarla, topraksız ya da az topraklı köylülerin toprak ve tarımsal araç ihtiyacının karşılanması istemleri ilgilendirmektedir. Küçük köylülerin kira sözleşmeleriyle toprak kiralaması uygulaması bizde fazla rastlanmayan bir durumdur, bu nedenle bunun üzerinde durmak gerekli değil. Yarıcılık ya da ortakçılık ise, bildiğimiz toprak kiralama işleminden tümüyle farklı bir ilişki biçimidir ve gerçekte tümüyle bir feodal kalıntıdır. Bu elbette Türkiye kırında hala belli bir önemi olabilen bir uygulamadır ve bu çerçevede bizi de yakından ilgilendirmektedir. Yarıcılarının yaşam koşullarının düzeltilmesi, topraksız ya da az topraklı yoksul köylülere yaşamlarını idame etmelerini sağlayacak ölçüde toprak, hayvan ve üretim aracı tahsis edilmesi vb. istemleri biz de ileri sürebiliriz. Toprak ihtiyacı ve istemi içinde bulunan ve halihazırda yarıcılık, ortakçılık vb. ilişkilerle geçimlerini sağlayan yoksul köylülere, kendi geçimlerini sağlayacak kadar üretim aracı ve toprak verilmesini talep etmek, son derece mantıklıdır. Bu aslında bu köylülerin zaten fiilen işlemekte oldukları toprakların kendilerine devrini istemekten başka bir şey değildir. Nitekim metin bunu açıklıkla böyle tanımlıyor; “Bu yüzden ki, komünist partisi, toprak ve arazilerin üstündeki teçhizatıyla birlikte el konulması ve onu gerçekten işleyenlere tahsis edilmesi için mücadele eder” diyor.

Burada söz konusu olanın yarıcı ya da ortakçı ilişkileri içinde olan köylü kesimleri olduğuna dikkat etmeliyiz. Bu, topraklarda geri ilişkilerin, dolayısıyla geri bir tarımsal üretim biçimi ve tekniğinin egemenliğini anlatır. Bu topraklar elbette ki büyük toprak sahiplerinin elinden alınarak, onları zaten fiilen işlenmekte olan köylülerin tasarrufuna verilecektir. Kaldı ki biz iktidarı ele geçirdiğimizde, kırdaki uygulayacağımız ilk önlemlerden biri olacaktır bu. Metin de zaten sorunun önce proleter devrime dayalı bu çözümünü formüle ediyor ve ardından, “Bunlar proleter devrim ile kazanılana kadar...” diyerek, sözün tarımsal bir eylem programı kapsamında savunulabileceğini istenlere bağlıyor. Dolayısıyla, Komünist Enternasyonal’in bu

belgesinde sorunun ortaya konuluşu çerçevesinde çok fazla tartışmalı bir nokta görünmüyor. Dahası, buradaki yaklaşımlar ve öneriler, nispeten geniş bir eylem alanı da açıyor.

Burjuva tarım reformlarının aldatıcı niteliği

Metnin izleyen maddesinden devam ediyorum:

“9- Egemen sınıflar burjuva bir tarım reformu ile, yani köylülüğün öncü unsurlarına toprak tahsisi ile kır hareketinin devrimci karakterini dumura uğratmaya çalışmaktadır. Bununla devrimci hareketin geçici bir sönümlenmesini başarmaktadırlar. Fakat her burjuva tarım reformu kapitalizmin bariyerlerine çarpmaktadır: Toprak ancak bir tazminat karşılığı ve zaten bu toprakları işletecek üretim araçlarına sahip kişilere verilebiliyor. Bir burjuva tarım reformunun: saf proleter ve yarı-proleter unsurlara sunabileceği kesinlikle hiçbir şey yoktur. Burjuva bir toprak dağıtımında yeni toprak sahiplerine kaçınılmaz olarak dayatılan ağır şartlar (ki bunlar durumun iyileştirilmesine değil, tersine, toprak alan köylülerin ağır bir borç köleliği altına girmesine yol açar) devrimci hareketin sürdürülmesinin ve zengin ile yoksul köylüler ve yanısıra -toprak almayan ve büyük çiftliklerin parçalanması nedeniyle çalışma olanağını da kaybeden- tarım işçileri arasındaki çelişkilerin keskinleşmesinin temelini oluşturmaktadır.”

O dönemin Romanya’sı burada özellikle bir örnek. Komünist Enternasyonal’in konuya ilişkin tartışma tutanaklarında, bu Romanya örneğinin özellikle verildiğini ve irdelendiğini gördüm. Bu ülkede, Ekim Devrimi’ni ve emperyalist savaşın bitimini izleyen o çalkantılı dönemde, kısmi bir burjuva tarım reformu yapılıyor, anlaşıldığı kadarıyla. Köylülere burjuva tarım partilerinin çabalarıyla toprak dağıtımı yapılıyor. Bunda hiç kuşkusuz Ekim Devrimi’nin ve Orta Avrupa’da, Almanya, Macaristan ve Avusturya’da onu izleyen devrimlerin ya da devrim girişimlerinin çok özel bir rolü olmalı. Bu, köylülüğü reformlarla yatıştırma taktiğinden başka bir şey değil. İrdelemekte olduğumuz metin buna zaten bu açıklıkla işaret ediyor; “Bununla devrimci hareketin geçici bir sönümlenmesi” hedefleniyor, deniliyor.

Bunu izleyen gözlem de dikkate değerdir. “Fakat her burjuva tarım reformu kapitalizmin bariyerlerine çarpmaktadır...” Bunu bizde ‘70’li ilk yıllarda gündeme getirilen ve ardından fiyaskoyla sonuçlanan ve rafa kaldırılan, bir daha da gündeme getirilmeyen “toprak reformu” oyunu üzerinden de görebiliriz.

Burjuva tarım reformları kapsamında, genellikle, büyük toprak mülklerine tazminatsız el koyma ve dolayısıyla yoksul köylüye de karşılıksız olarak dağıtma söz konusu değildir. Tazminat ödenerek sağlanan topraklar neticede köylüye de bir parasal bedel karşılığında veriliyor. Yoksul köylülerde herhangi bir nakit sermaye zaten olmadığı için, doğal olarak toprak borç karşılığı veriliyor. Bu borcu ödeme güçlükleri ise hem köylüyü kölece çalışmak zorunda bırakıyor, hem de köylü tam da bu aynı güçlük

sorunu/4

m Programı/3

nedeniyle bir süre sonra bu toprağı yeniden kaybetmek akıbeti ile yüzyüze kalıyor.

Burjuva tarım reformu oyunuyla amaçlanan hiç de köylünün toprak ihtiyacı sorununu çözmek değildir. Bu, politik koşulların zorladığı politik bir oyundur, aldatıcı ve oyalayıcı bir manevradır. Tazminat ödenerek el konulmuş toprakların köylülere verilmesi yoluyla toprak talebi geçici olarak karşılandığı için, köylülüğün toprak açlığı, dolayısıyla buradaki devrimci enerji bir dönem için bloke ediliyor. Ama bir süre sonra kapitalizm, kaçınılmaz olarak sorunu yeniden üretiyor. Köylüyü yeniden yıkıma ve topraksızlığa sürüklüyor. İşin ve sürecin doğasında var bu.

Bir yoldaş maddenin son satırlarına soru işareti düştüğü için söylüyorum; anlaşıldığı kadarıyla, üzerinde ücretli işçi de çalıştırılan bir kısım büyük topraklar parçalanarak köylülere dağıtıldığı için, toprak dağıtımı da herkese yetmediği ya da yapılmadığı için, böylece işsiz ve topraksız kalan tarım işçilerine, onların sorunlarına işaret ediliyor.

Tuna: Soru işaretini koymamın nedeni şu; hazine arazisi olan toprağı parçalayıp satmanın bir kolaylığı vardır, burjuvazi mecbur kaldığı ölçüde, şu veya bu nedenle bunu yapar. Nitekim bu geçmişte zaman zaman bizde de yapılmıştır. Ama, tarım işçisi de çalıştıran bir tarımsal çiftliği parçalayıp toprağı köylülere dağıtmak daha farklı bir durum. Buna büyük toprak sahipleri ne diyor? Nasıl bir tarihsel konjonktürde, nasıl gerçekleşiyor, anlamak, öğrenmek için not düşmüştüm.

Cihan: Komünist Enternasyonal Dördüncü Kongresi'nde (1922'de) böyle bir meseleye yer verildiğine göre, mutlaka o çalkantılı devrim döneminde, toprak açlığı içinde bulunan köylülüğün devrimci enerjisini bloke etmek için, hükümetler normal zamanlarda atamayacakları türden bir takım adımları atarak, onu tatmin etmek yoluna gitmiş olabilirler. Orada bir tarihsel deneyimden, bir uygulamadan hareketle, bu mesele üzerinde durulduğu çok kesin. 1920'de bazı burjuva hükümetler, devrimci sarsıntının köylülüğü kapsamasını engellemek için, köylülüğün Ekim Devrimi ile, Avrupa'daki bir takım devrimlerle depreşen toprak talebini bu yolla yatıştırmak yoluna gitmiş olabilirler. Durum normalleştiği andan itibaren de, borçlarını ödeyememelerinin karşılığı olarak, ya da başka yollarla, bu toprağı gerisin geri köylülerin ellerinden almışlardır. 1922 tarihli bir değerlendirme olduğu düşünülürse, bu olayı anlamak zor değil.

Eylem programından devrim programına...

Ve metnin son maddesine gelmiş bulunuyoruz:

"10- Kırdaki tüm çalışanların gerçek kurtuluşunu, ancak büyük toprak sahiplerinin (üstündeki tüm teçhizatıyla birlikte) toprak ve arazisine karşılıksız el koyan, fakat çalışan köylünün toprağına dokunmayan (yani tasarruf hakkını onda bırakan) ve üstelik tüm yüklerden, kira faizlerinden, ipoteklerden, feodal

kısıtlamalardan kurtaran ve emekçi köylüyü her yönden destekleyen bir proleter devrim gerçekleştirebilir."

Dördüncü Kongre'de ortaya konulan tarımsal Eylem Programı, İkinci Kongre'nin sorunu tümüyle proleter devrim programı açısından ortaya koyan kararlarına bağlılığını bildirerek söze başlamıştı. Ardından, ilk üç maddesinde, tarım ve köylü sorununun proleter devrimi açısından çözümünü bir de kendisi yinelemişti. Ancak bunun ardından ve bu perspektife sıkı sıkıya bağlı olarak, tarımsal eylem programına ilişkin önerilerini sıralamıştı. Ve şimdi bakıyoruz, 10. ve son maddede, sorun bir kez daha gerisin geri stratejik bakış açısına ve buna dayalı istemlerin formülasyonuna bağlanıyor.

Aslında bütün eylem programıyla sonuçta varılmak istenen nokta da yine bu. Dolayısıyla burada eylem programıyla devrim programı arasındaki kopmaz bağı ve bütünlüğü görüyoruz. Amaç, köylülüğe eylem içerisinde bunu anlatabilmektir; kendi özeneyimleriyle onu esas meseleye, çözücü meseleye doğru yönlendirip ilerletebilmektir. Köylüye hitap ederken; topraklar senin olsun diyoruz, vermiyorlar; borç yükü ve ipotekler kalksın diyoruz, kaldırmıyorlar; senin emeğinin gerçek karşılığı verilsin diyoruz, vermiyorlar; sana kredi, modern makina, tarımsal girdi sağlansın diyoruz, sağlamıyorlar. Bütün bunların ardından dönüp emekçi köylüye, oysa devrimci bir işçi iktidarı bütün bunları sana sağlayabilir, diyeceğiz. Küçük köylüye bu tür bir propaganda tarzı ile gideceğiz.

Ama tüm bunlar köylülüğe ancak mücadele ve eylem içinde anlatılabilir. Soyut propangandayla, salt propaganda broşürleri, bildirileriyle burada sonuca gitmek, köylüyü ikna etmek ve kazanmak mümkün değildir. Bütün bu gerçekleri ancak eylem ve mücadele içerisinde köylülüğe anlatabiliriz. Onu da ancak kendi özeneyimleri temelinde eğiterek proletaryanın devrimci iktidar davasını destekleme tutumuna kazanabiliriz. Ve zaten tarımsal bir eylem programı ihtiyacı tam da bu zorunluluktan ve gereklilikten doğmaktadır.

Ancak bu eylem programı kapsamındaki istemlerin gerçekleşmesi uğruna mücadele edip, ama burjuvazinin bu konudaki tutumunu eylem içerisinde küçük köylüye göstererek, onun desteğini kazanabiliriz. Ya da örneğin orta köylülüğü ancak bu yolla tarafsızlaştırabiliriz. (Modern orta köylü katmanlarını kastediyorum, yoksa geleneksel ilişkiler içerisindeki orta köylü katmanlarına bizim götüreceğimiz talepler tümüyle başka. Bu sayede, tarafsızlaştırmaktan öteye, bu türden orta köylü katmanları kazanma olanağımız da tümüyle farklı.)

10. maddenin devamında, *"Toprak sahiplerinin elinde bulunan toprakların bundan sonra (devrimin zaferinin ardından demek oluyor bu) nasıl işletileceğine çalışanların kendisi karar verecektir"* deniliyor ve bu konuda Komünist Enternasyonal İkinci Kongresi kararlarından uzun bir aktarma yapılıyor: *"Bu soruna İkinci Kongre Tezleri'nde şöyle bir*

açıklama getirilmektedir:

"Komünist Enternasyonal, en gelişmiş ülkelerde, tarımsal büyük işletmelerin korunmasını ve bunların Rusya'daki sovyet işletmeleri tarzında yürütülmesini doğru görmektedir.

Aynı şekilde, kolektif işletmelerin (kolhozların, komünlerin) kurulmasının desteklenmesi de amaca uygun olacaktır.

Büyük tarım işletmelerinin korunması, kır nüfusunun devrimci tabakasının, geçimlerini büyük oranda büyük işletmelerde ücretli işçi olarak çalışarak yaşamlarını idame ettiren mülksüz tarım işçileri ve yarı-proleter küçük toprak sahiplerinin çıkarlarını en iyi bir şekilde gözetmektedir. Bunun ötesinde, büyük işletmelerin ulusallaştırılması, şehir nüfusunu en azından kısmen işsizlikten köylülüğe bağımlı olmaktan çıkarmaktadır..."

Kongrenin gerekçesi, gerek kendi orijinal metninde, gerekse tartışma tutanaklarında var ve özetle şöyle:

Kırsal alan, köylülüğü karşıya itmemenin yanısıra, kentlerin gıda ihtiyacını düzenli olarak karşılayabilmek bakımından da önemlidir. Bu durumda biz, bu modern çiftlikleri sosyalist işletmeler olarak ne kadar çok muhafaza etmeyi başarabilirsek, köylünün bu alandaki geriye dönük özlemlerini ne kadar dizginleyebilirsek, o kadar iyi olur. Çünkü, böylece modern çiftlikler sayesinde sağlanan gıdayla kentlerin ihtiyacını bir parça olsun doğrudan güvenceye almış oluruz. Bunların sayısı ne kadar çok olursa, bizim de köylülüğe bağımlılığımız o kadar azalır. Ayrıca bunun kırsal nüfusun en devrimci tabakasının çıkarlarına da en uygun çözüm yolu olduğu bütün bunlara ekleniyor.

Buradaki temel düşünce ve kaygı bu. Yineliyorum, metin tarımsal eylem programı üzerine olduğu halde, bu son maddede konu artık proleter devrimin tarım programı sorununa kaymış bulunuyor. 10. madde buna ilişkin uygulamanın sorunlarını tartışıyor.

Devamına geçmeden şu noktayı da hatırlatayım. Kongre, Lenin'in kongreye sunulmuş "İlk Taslağı"na temelde bağlı kalmakla birlikte; az önce üzerinde durduğumuz konuda, tarımsal büyük çiftliklerin mümkün mertebe korunması ve bunun kentlere gıda temininde köylüye aşırı bağımlılığa karşı bir güvence olarak görülmesi noktasında, bazı güçlendirici değişiklikler yapmak ihtiyacı duyuyor. Lenin'in taslak metni ile kongrede benimsenmiş metni karşılaştırırsanız, çubukların biraz farklı yönlere büküldüğünü görürsünüz. Lenin, Ekim Devrimi ve yenilgiye uğrayan Avrupa devrimleri deneyimlerini de gözeterek, bu konuda daha ihtiyatlı ve esnek davranıyor *Taslak Tezler'*inde. Aslolan proleter devrimin yakıcı ihtiyaçlarıdır, politik önceliklerdir, bu çerçevede köylülüğün desteğini kazanmak ya da korumaktır; bu desteği kazanmak ya da korumak için, gerektiğinde kapitalist ilişkilerin egemen olduğu toprakların bile yer yer dağıtımına gidilebilir, diyor. Kongre ise bu konuda, kentlerin tarımsal gıda ihtiyacının doğrudan karşılanmasına ve bu arada tarım

proletaryasının çıkarlarına vurgu yapmayı gerekli görüyor. Bunu ara bir kısa not olarak hatırlatıyorum.

“... Öte yandan, ortaçağ kalıntısı Fron-sisteminin veya Servitude sisteminin veyahut da yarıcılığın veya benzeri sistemlerin kalıntılarının bulunduğu ve bunların sömürünün özel biçimlerine yol açtığı yerlerde, belli koşullarda, büyük çiftlik topraklarının bir bölümünün köylülere devredilmesi gerekebilir...

“Büyük tarım işletmelerinin nispeten düşük bir rol oynadığı ve buna karşılık toprak sahibi olmak isteyen çok sayıda küçük köylülerin çoğunlukta bulunduğu ülke veya bölgelerde, büyük toprak sahiplerinin topraklarının köylülere dağıtılması köylüleri devrime kazanabilmenin en emin yolu olacaktır -eğer buralarda büyük işletmelerin korunması şehirlerin ihtiyaçlarının giderilmesinde özel bir öneme sahip değilse.

“Büyük toprak mülkiyetinin paylaşımının gündeme geldiği her durumda, kır proletaryasının çıkarları öncelikle gözetilmek zorundadır.”

Ortaçağ kalıntısı geri üretim ilişkilerinin ve dolayısıyla tarımsal tekniklerin egemen olduğu büyük toprak mülklerinin söz konusu olduğu her durumda, bunların bu toprakları fiilen işleyen köylülere dağıtılması çok doğal; zira buradaki tarımsal teknik ve örgütlenme, zaten bunların kamulaştırılmasına, ya da sovyet çiftlikleri haline getirilmesine zaten uygun değil.

Metin bu kadar. Pratik görevlere çağrı yapan bir sonuç bölümü var, ama günümüz için çok anlamlı olmadığından onu geçiyorum. Metni incelediniz ve muhtemelen konuya ilişkin belirli notlar da çıkardınız. Ben tartışmalara geçmeden önce metnin kısa bir açıklamasını, bir tür ön sunuşunu yapmış oldum. Bu metin ve öteki tartışmalar, bir tarımsal eylem programının ne olup olmadığı sorununun anlaşılmasını ve bizim de ortaya bir tarımsal eylem programı koyabilmemizi epeyce kolaylaştıracaktır herhalde.

Engels'in uyarıları çerçevesinde tarımsal eylem programı sorunu

Aynı konuda Engels'e, onun küçük köylü sorunundaki titiz yaklaşımlarına da yeniden ve kısaca değinmiş olayım. Engels'in titizliği şuradan geliyor; dönemin Fransız ve Alman oportünistleri ortaya hiçbir alternatif devrimci program koymuyorlar, bu meseleyi hiçbir biçimde proleter devrime bağlamıyorlar. Kurulu düzen tabanı üzerinde köylülük ne talep ediyorsa, onunla sınırlı bir tarımsal program ortaya koyuyorlar. Bu tarımsal programın birçok maddesi temelde zengin köylünün çıkarlarına uygun düşüyor, sonuçta ancak ona ya da daha çok ona yarayan maddelerden oluşabiliyor.

Komünist Enternasyonal Dördüncü Kongresi'nin tarımsal eylem programı ile tarımsal devrim programı arasında kurduğu titiz ilişki, Engels'in uyarılarının önemle gözetilmeye çalışıldığını gösteriyor. Eğer siz, tarımsal eylem programınızı, her adımda, kapitalizm ayakta kaldıkça sorunun çözümünün imkansız olduğunu göstermeye yönelik olarak formüle eder, bu kaygıyla hareket ederseniz, bu hiç de küçük köylünün kapitalizme bağlaması sonucu yaratmaz.

Temelde ilkesel bakış açısında, stratejik bakış açısında kusurluysanız, mücadeleniz her adımda, köylülüğü bu düzen taban üzerinde kendi durumunu düzeltebileceğine ilişkin hayallerle sersemletir durur. Bu hayalleri yaymak bizim işimiz olamaz, tersine, her adımda biz buna ilişkin beklentilerin sonuçsuz kalacağını emekçi köylüye anlatmaya çalışırız.

İşçi tüketim kooperatifleri ile köylü üretim kooperatifleri

Tuna: Konumuzla doğrudan ilgili değil, metinde yer aldığı için değiniyorum. Tarımsal üretim

Program varolan gerçeklerden hareket eder, diyoruz. Nedir kapitalizmin bugünkü gerçeği? Küçük mülkiyetin sürekli bir şekilde zayıflaması, güç kaybetmesi ve sonuçta yıkıma uğraması. Köylüye vaşatacağı acılar ne olursa olsun, bu iktisadi sonuç tarihsel olarak ilerici bir gelişmedir de. Zira üretici güçlerin gelişmesi, üretimin toplumsallaşması anlamına gelir. Tarımdaki geriliğin giderilmesi, üretimin modernleşmesi ve verimliliğinin görülmemiş ölçüde artması anlamına gelir. Biz elbette bu gelişmenin karşısına, küçük mülkiyetin kapitalizm koşullarında kendi tabanı üzerinde korunması gibi bir taleple çıkamayız. Böyle bir şey formüle edemeyiz, böyle bir şey bekleyemeyiz, böyle bir şeyin olabileceğine inanmayız, bu inancı köylülükte hiçbir şekilde varatmaya da kalkmayız.

kooperatifleri ile işçi tüketim kooperatiflerinin birleştirilmesinin tarihsel olarak fazla örneğini bilmiyoruz. Teorik planda, bunun tarım alanında kapitalist şirketleşmeye dönüşmesinin önüne geçmesi noktasında ne tür bir mekanizma geliştirmiş oluyolar? Bunu tam anlayamadım.

Cihan: Sanırım burada şöyle bir düşünce var; işçilerin tükettikleri temel besin maddelerini, işçi tüketim kooperatifleri, doğrudan küçük köylünün üretim kooperatiflerinden satın alacaklar. Böylece aracı kârını ve spekülasyonu ortadan kaldıracaklar. Hem küçük köylü malını az-çok değerinde satacak, hem de işçi yerinde ucuza almış olacak. Dahası ve en önemlisi de, bu ilişkiler içinde işçi sınıfı ve köylülük arasında bir yakınlaşma, bir dayanışma gelişecek.

Tuna: Burada sistemin pazar işleyişinin bir parça boşa çıkarılması, mal mübadelesi gibi bir şey söz konusu.

Cihan: Sanayi işçisinin iyiniyetini ve dostluğunu köylülere göstermenin bir yöntemi olarak düşünülmüş, gibi geliyor bana. Yani daha çok politik kaygılara dayalı bir öneri. İşçi tüketim kooperatifleri ile köylü üretim kooperatifleri arasındaki bu doğrudan ilişki, çok gerçekçi görünmedi bana.

Nadir: Tersine, devrim sonrasında sistem bir parça oturduğunda bana çok mantıklı geldi.

Cihan: Fakat buradaki öneri devrim öncesi için. Burada söz konusu olan bir tarımsal eylem programı. Kapitalizm koşullarında, politik sonuçları üzerine hesaplar yapılsa bile, spekülasyona ve aracı tüccar kârına karşı mücadelenin bir yöntemi olarak öneriliyor bu burada.

Nadir: Devrim öncesi dönemde yoksul ya da küçük köylünün kendi başına bağımsızlığı, böyle kooperatifler kurabilmesi mümkün değil, bunun bir örneği de yoktur.

Tuna: Ama bu bizim bu talebi ileri sürmemizi ortadan kaldıran bir şey değil. Eğer biz bunu zaten devrimden sonra gerçekleştirmeyi düşünüyorsak, bunun bir işleyiş olarak yaşayabileceğini söyleyebiliyorsak, şimdiden de savunabiliriz.

Cihan: Peşinen küçük köylünün ayrı örgütlenmesi yoluna elbette gidebiliriz. Bizim küçük köylüyü zengin köylünün etkisi ve denetimi dışında örgütlemek

gibi temel bir sorununuz zaten var. Özellikle üretici köylü örgütlenmeleri ancak tarımsal kooperatifler biçiminde olabildiği ölçüde, aracı, tefeci kârını ortadan kaldırmaya bir çözüm olarak değil de, küçük köylünün örgütlenmesinin bir biçimi olarak, onu dağınıklıktan kurtarmanın bir yolu olarak, küçük köylü kooperatiflerini geliştirmek için elbette çaba harcarız. Küçük köylülük üzerindeki politik etkimiz ölçüsünde, onun kendi gücünü kooperatif örgütlenmesinde birleştirmesini isteriz. Bu bir birleşme ve örgütlenme zemini olur. Fakat kapitalizm koşullarında ve büyük tekeller karşısında ticari ilişkiler alanında bu ne kadar bir işe yarar, bu ayrı bir sorun.

Bu tür küçük köylü kooperatifleri sermayenin, somutta tüccarın, tefecinin sömürsünden, ona olan bağımlılıktan kurtulmanın bir aracı olarak oluşturulduğu ölçüde, bu bir bilinç ilerlemesine tekabül eder. Karşıt sınıflara karşı köylülüğün bir kümelenmesine hizmet ediyorsa, onun devrimci bilincini artıran bir örgütlenmeyse, biz bu işten elbette kazançlı çıkarız. Ama, bunlar ancak deneyimale açıklığa kavuşturulabilir.

Gidip toptancıdan peşinen ucuza alan tüketim kooperatifleri küçük köylülüğün birleşmesine yol açıyorsa, onun yaşam koşullarında belirli bir rahatlama yaratıyorsa, aman bu düzende senin rahatlaman iyi değil diyerek biz ona karşı çıkma yoluna gidecek değiliz herhalde. Kaldı ki, hiçbir zaman da böyle bir rahatlama da yaratmaz zaten. Belki bir ölçüde aracı kârını ortadan kaldırıyor, ama sorunun özünü değiştirmiyor.

Temmuz: Engels'in bu konudaki kayıtlarını ve oportünizme yönelik eleştirilerini, sadece köylünün belirli taleplerinin kendi içinde mutlaklaştırılması ve bir devrim-iktidar hedefine bağlanmaması sınırlarında mı düşünmek gerekir?

Cihan: Engels; “Küçük köylüyü, kendi mülkiyeti içinde koruma girişiminiz, onun özgürlüğünü değil, ama sadece köleliğinin özel bir biçimini korur; içinde ne yaşayabildiği, ne de ölebildiği bir durumu uzatır...”, diyor. (Fransa’da ve Almanya’da Köylü Sorunu, Köylüler Savaşı içinde, Sol Yayınları, s.141-42)

Program varolan gerçeklerden hareket eder, diyoruz. Nedir kapitalizmin bugünkü gerçeği? Küçük mülkiyetin sürekli bir şekilde zayıflaması, güç kaybetmesi ve sonuçta yıkıma uğraması. Köylüye vaşatacağı acılar ne olursa olsun, bu iktisadi sonuç tarihsel olarak ilerici bir gelişmedir de. Zira üretici güçlerin gelişmesi, üretimin toplumsallaşması anlamına gelir. Tarımdaki geriliğin giderilmesi, üretimin modernleşmesi ve verimliliğinin görülmemiş ölçüde artması anlamına gelir. Biz elbette bu gelişmenin karşısına, küçük mülkiyetin kapitalizm koşullarında kendi tabanı üzerinde korunması gibi bir taleple çıkamayız. Böyle bir şey formüle edemeyiz, böyle bir şey bekleyemeyiz, böyle bir şeyin olabileceğine inanmayız, bu inancı köylülükte hiçbir şekilde yaratmaya da kalkmayız.

Aykut: Engels'in bu çerçevedeki vurguları yeterince açık. Ama, borçların silinmesi, pancar alım fiyatının yükseltilmesi, mazot fiyatlarının düşürülmesi, uygun gübre fiyatı vb. taleplerin her birinde alınacak mesafe, doğallığında onun küçük toprağı ile ayakta kalması sürecini uzatan, onun hayallerini nesnel olarak besleyen bir süreç olmayacak mı?

Cihan: O mesafenin alınabileceğine inanmak için bir neden yok ama kapitalizm koşullarında. Engels'in eleştirisinin ve uyarısının ideolojik özünü burada göz önünde bulunduralım. Bir kere Fransız partisinin kendisi böyle bir sakat inançtan hareket ediyor. Eğer ona inanırsanız, köylülüğe de buna uygun bir propaganda yaparsınız, köylünün taleplerini de buna uygun formüle etmek yoluna gidersiniz.

(Devam edecek...)

Adalet Bakanlığı'nın F tipi kampanyası

MGK komutasında F tipinin faşist yüzünü maskeleyme operasyonu

Katliamlara karşı toplumsal öfke büyüyor

F tipine geçişin ilk adımını oluşturan Ulucanlar katliamı sonrasında devrimci tutsaklar, devrimciler ve tutsak yakınları tarafından başlatılan hücre karşıtı kampanya geniş kesimlerde karşılığını buldu. Kuşkusuz bu kampanyanın etki bulmasının en önemli nedeni, Ulucanlar Cezaevi'nde gerçekleşen katliamın doğurduğu insani duyarlılık olmuştur. F tiplerinin tamamlanmaya başladığı evrede Burdur Cezaevi'nde de benzeri bir operasyon düzenlenmiş, şans eseri ölümle sonuçlanmayan vahşi işkenceler uygulanmıştır. Burdur'un üzerinden iki hafta bile geçmeden gündeme gelen Bergama'da devlet, Ulucanlar benzeri bir katliamı tekrarlamayarak, operasyonlarını meşrulaştırmaya, böylelikle oluşan duyarlı kamuoyunu yatıştırmaya, parçalamaya çalışmıştır.

Ancak Burdur'da düzenlenen operasyonun bir katliama varmamış olmasına rağmen, vahşiliği Ulucanlar'dan aşağı kalmamıştır. Bu vahşilik kamuoyuna yansıdığı oranda devletin oyunu tersine dönmüş, hücre karşıtı mücadele kendisine yeni bir dayanak elde etmiştir.

Hücre karşıtı mücadele, tüm bu zemin üzerinden hızla devrimci tutsaklar ve tutsak yakınlarıyla sınırlı olmaktan çıkmış, toplumun farklı kesimlerine doğru genişleyerek büyümüştür. Neredeyse her gün F tiplerine karşı bir eylem gerçekleşirken, köşe yazarları hemen hemen her gün konuyu işleyen ve yer yer hücre tipe tutum alan yazılar yazmak durumunda kalmaktadır. Aydın ve sanatçılar da çeşitli örgütlülüklerle mücadele cephesinde yerlerini almaktadırlar. Sınıf cephesinden ise henüz yetersiz de olsa, ilerici sendika yönetimleri tarafından hücre tipine karşı açıklamalar yapılmaktadır.

Yükselen muhalefet MGK operasyonu ile karşılanıyor

'96 SAG-ÖO süreci ile karşılaştırılamayacak oranda tepkinin biriktiği bu evrede, Adalet Bakanlığı kamuoyunun tepkisini bölmek ve dağıtmak amacıyla bir kampanya başlatmış bulunuyor. Bu kampanyanın başlangıcının MGK toplantısının hemen ardından gerçekleşmesi ise tesadüfi değildir. Zira hücre saldırısı bir devlet politikasıdır ve bizzat MGK tarafından yürütülmektedir. Başlatılan kampanyanın çerçevesi MGK'ca oluşturulmuş ve belirlenen plan uygulamaya sokulmuştur.

MGK'nın klasikleşen yöntem ve araçlarının devrede olduğu bu kampanya oldukça sistemli bir tarzda sürdürülmektedir. Medyanın kullanımı (başta Adalet Bakanı'nın peşpeşe TV kanallarında dolandırılması olmak üzere), "sivil toplum örgütleri'nin(!) peş peşe yaptıkları açıklamalar, yeniden öne sürülen "Cuma Anaları", bu kampanyanın ilk planda öne çıkarılan araçları ve pratikleridir.

Kampanyanın demagoji ve çarpıtmaya dayalı söylemi

F tiplerini beğendirmeye kampanyası çerçevesinde, ilk olarak koğuşlarla ilgili yalanlara başladılar. Örgüt lideri olmadan tutukluların aile ve avukat görüşüne çıkmadığı, tutsaklar üzerinde örgüt liderince baskı kurulduğu, zorla direnişlere sokulduğu, istenilen kitabın okutulmadığı, hatta örgüt liderlerinin ayaklarını bile yıkattığı şeklindeki söylemler, bu yalanların başlıcalarıydı.

Koğuş gerçekliğine yönelik tahrifatlar yaparken, böylece "hücre-oda" tartışmasını yeniden açmaya çalışıyorlar. Hücreyle odanın ayrımını ise m²'ye indirgeyip; "Hücreler 3-4 m²'lik izbe kötü yerler, yapımı süren tek kişilik "odalar" ise 10 m²'lik temiz yatağın, tuvaletin, duşun, lavabonun, masanın (hatta üzerinde çiçeklerin bile) olduğu yerlerdir. 3 kişilik "odalar" ise havalandırmayı da dahil ettiğimizde 100 m²'lik mekanlardır.

Dolayısıyla buralara hücre denmesi terör örgütlerinin bir çarpıtmasıdır", diyorlar.

Oysa bir mekanın hücre olup olmamasında, mekanın büyüklüğünün zerre kadar önemi yoktur. Hücre yalıtma ve yalnızlaştırma demektir. Devlet m² tartışmasıyla hücre gerçeğinin toplumsal hafızada oluşturduğu duyarlılığın önüne böylelikle bir perde çekmeye çalışmaktadır.

Yürütülen propagandanın bir diğer vurgusu ise, "ortak yaşam alanları" sorunu üzerinedir. Devlet bu söylemle yukarda söylediğimiz propagandanın bıraktığı açığı doldurmaya çalışmaktadır. Oysa ortak yaşam alanı olarak belirtilen kütüphane-spor salonları her tutuklu için değil, "tretman" diye tabir edilen devletin ehlileştirme politikalarına yanıt verenler için olacaktır. Eğer kişilişizleşme ve teslimiyet kabul edilirse ortak yaşam alanlarından faydalandırılacaktır. Yürütülen bu propaganda hücre saldırısının bir kez daha siyasal bir saldırı olduğunu göstermektedir. Açıktır ki, sermaye devleti bu propagandayı yürütürken, sadece insani nedenlerle F tiplerine karşı gelen önemli bir muhalif kesimi devreden çıkarmaya çalışmaktadır. Böylelikle, "Biz onlara ortak yaşam mekanları tanıyoruz. Ancak terör faaliyetlerini cezaevlerinde de sürdürmek isteyen teröristleri bu imkandan yararlandırmıyoruz. Halen F tipine karşı olan varsa onlar terör örgütlerinin destekçileridir" şeklinde bir propagandayla, hücre karşıtı muhalefet cephesi parçalanmak istenmektedir.

TMY' de yapılacak değişiklikler: F tiplerinde teslimiyete alan açılıyor

Bu propagandaya meşruluk yaratmak için Terörle Mücadele Yasası'nda (TMYY) yapılması düşünülen değişiklikler kullanılıyor. Adalet Bakanı diyor ki, "terör mahkumlarının ortak yaşam imkanlarından yararlanmaları bu yasaya bağlıdır. Biz de onlar için hücre değil, bu ortak yaşam mekanlarından yararlanmalarını istiyoruz." Ancak hemen ekliyor; "tretmana uyanlar bu haktan yararlanacak." Getirilen değişiklikler çerçevesinde örneğin telefon kullanma hakkı da var. Tabii ki "tretman"a uyduğu müddetçe...

Demek oluyor ki, TMY'de yapılan değişiklikler bir kez daha teslimiyeti seçenler içindir. Çünkü mevcut yasayla bir bütün olarak "terör mahkumları"na hücre öngörülürken, yeni düzenlemeyle teslimiyeti seçenler için bir esneklik getirilmiş olmaktadır. Bu anlamıyla yasa yeni koşullara uygun olarak değiştirilerek,

teslimiyetçilere cezaevlerinde alınacak tutuma yasal bir çerçeve getirilmektedir.

Tüm bu değişiklikler hücre tipi cezaevlerine geçişin yasal dayanağını oluştururken, bir diğer amaç ise, "demokratikleşme" ortamında burjuva-liberal aydının kafa "bulanıklığını" daha da derinleştirmektir.

F tipleri için hazırlanacak "tretman"da ayrıca infaz hakimliği ve denetim kurulları düşünülmektedir. Bu kurumlar, cezaevlerinde haksızlığa uğrayan kişilerin şikayetlerini bildirebilecekleri, cezaevlerini denetleyen bağımsız yerler olacaktır.

İddiaya göre bu kurullar, toplumca bağımsız olarak görülen, çeşitli meslek gruplarına mensup saygın insanlarca oluşturulacak. Böylelikle "şeffaf cezaevleri" yaratılacaktır. Oysa bu tam bir aldatmacadır.

Bugüne kadar devrimci tutsaklar, yapılan operasyon-katliamlar sonrasında mağdur olanlar olsalar bile, yargılanan daima kendileri olmuştur. Demek ki sorun, "denetleyici" kurulların eksikliği değil, fakat devletin

devrimci tutsaklara yönelik katliamcı yoketme politikalarıdır.

Devlet bu aldatmacasıyla, cezaevlerinin şeffaflaştırılması adı altında, F tiplerinin katletme ve yoketme politikalarının temel aracı olduğunu karartmaya ve meşrulaştırmaya çalışmaktadır.

Kontr-gerillanın "sivil" uzantıları iş başında

Devlet, yükselen muhalefeti bastırabilmek amacıyla farklı dönemlerde olduğu gibi, şu anda da kontra örgütlenmelerini devreye sokmaktadır. "Cumartesi Anneleri'nin toplumun gözündeki meşruluk kazandığı evrede karşısına çıkarılmış olan "Cuma Anaları"na, KESK'in bünyesinde yükselen mücadeleciler emekçi hareketine karşı devreye sürdüğü Kamu-Sen'e yeniden işbaşı yaptırılmıştır.

Son bir hafta içinde "Cuma Anaları'nın "F tipi cezaevlerine mutlaka geçilmelidir" şeklinde yaptığı basın açıklamasının ardından, Türk Büro-Sen de aynı yönde bir açıklama yaptı. Yine benzer bir açıklama ise Konya Baro Başkanı'ndan geldi. Baro Başkanı, meslek onuruna yakışmayacak tarzda, F tiplerine karşı eylemlerin "terör örgütlerince" hazırlandığını söyledi.

MGK tarafından basılan düğmeyle harekete geçen bu sivil kontr-gerilla elemanları, böylelikle görev başı yapmış oldular. Sermaye devleti böylelikle Nazi ruhunun her taşına işlemiş olduğu, faşist F tipi politikasına güya toplum desteği yaratmakta, bu tip örgütlenmeleri "F tipini isteyenlerde var" propagandasına dayanak oluşturmak için kullanmaktadır. F tipi saldırısı karşısında gösterilen tepkiler devleti bu saldırısında yalnız bırakırken, faşist yüzü açık ortaya çıkıyordu. Atılan bu son adımlarla, devlet atağa geçerek, tersinden, hücre tipi muhalefeti toplumsal dinamiklerden yalıtıma çalışmaktadır.

Bu yeni manevrayla beraber sivil elbiseler giymiş kontr-gerilla örgütlenmeleri sermaye devletinin faşist yüzüne maske yapılacaktır.

Ancak bizler kararlıyız. Hiçbir aldatmaca, hiçbir teslimiyet dayatması ve hiçbir maske faşist devleti amacına ulaştıramayacaktır. Buna izin vermeyeceğiz. Devletin tüm maskelerini indirecek ve onu yaptığı hücrelere gömeceğiz.

Galatasaray eylemi tüm saldırılara rağmen sürüyor

Galatasaray Lisesi önünde, tutsaklar özgülünde yaşamını hücreleştirmeye çalışanların saldırılarını geri püskürtmek amacıyla basın açıklaması yapmak isteyenleri, polis azgınca saldırarak engelledi. Sermayenin kolluk güçleri saatler öncesinden Lise'nin önüne ve etrafına yığınak yaptı. Basın açıklaması yapacak kitlenin toplanmasına izin vermedi. Toplam 49 kişi "Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz!", "Hücreler ölümdür, izin vermeyeceğiz!" sloganlarıyla yaka paça gözaltına alındı. Eyleme ÖMP, Partizan, Emek Kültür Merkezi, DMP, Dayanışma Evleri, Kızıl Bayrak ve TUYAB katıldı.

Eylem alanındaki saldırıya direnişle cevap veren ve insanlık onurunu çiğnetmeyen 49 devrimci ve tutsak yakını, aynı direngen tutumu düşmanın ininde de sürdürdüler. Birçoğu çeşitli yerlerinden yaralı olarak aynı günün akşam saatlerinde bırakıldılar.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Galatasaray eylemine saldırı protesto edildi

5 Ağustos günü Galatasaray Lisesi önünde yapılmak istenen F-Tipi cezaevlerini protesto amaçlı basın açıklaması ve oturma eylemine polis azgınca saldırmış, yaklaşık 50 kişi dövülerek gözaltına alınmıştı.

Bu saldırıyı protesto etmek için 9 Ağustos'da İHD'de bir basın açıklaması düzenlendi. İHD çalışanı Bedri Vatansever'in yaptığı basın açıklamasından sonra, gözaltına alınan ve bu sırada yaralananlardan birkaç kişiye söz verildi.

İlk konuşmacı Yeliz Saygınar, herkesin dövülerek arabalara bindirildiğini, kendisini de döverek arabaya bindirdiklerini ve asıl işkencenin arabada başladığını belirtti. Arabada polisin başını zorla aşağı eğmeye çalışarak ağzına sırt çantasını bastırıldığını, ellerini arkadan kelepçeleterek askıya aldığını, yol boyunca dayak, hakaret ve yoğun bir cinsel tacize maruz kaldığını ifade etti.

Ardından konuşan Melek Altıntaş, arabaya bindirilirken ve bindirildikten sonra saldırının yoğunlaştığını, burnunun üç yerden kırıldığını, ancak gözaltındayken götürüldükleri Taksim İlkadım Hastanesi'ndeki doktorların hiçbir müdahalede bulunmadıklarını, gözaltından çıktıktan sonra gittiği doktora burnunun üç yerden kırılmış olduğunu öğrendiğini söyledi. Dışarda böyle saldırılar yapanların içerde her türlü vahşeti uygulayacaklarını, hücrelere izin vermeyeceklerini ve karşı eylemlerin süreceğini belirtti.

Saldırı sırasında kafası yarılan Semiha isimli tutsak yakını ise, arabada işkencenin arttığını, polisin kasıtlı olarak yaralı yerlere vurduğunu, hakaret ve tehditler savurduğunu, ama tüm bunlara rağmen hücre tipi cezaevlerine geçit vermeyeceklerini söyledi.

Gözaltına alınan analardan Güzel Ana'nın da, evlatlarını asla hücrelere kapattırmayacaklarını, bunun için gerekirse ölümü bile göze aldıklarını belirttiği konuşmasından sonra basın açıklaması sona erdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Buca Cezaevi önünde oturma eylemi

Bergama Cezaevi'nde "tünel" bahane gösterilerek yapılan katliam girişimi sonrasında Buca Cezaevi'ne yapılan işkenceli sevk ve tutsakların Buca Cezaevi'nde karşılaştıkları insanlık dışı muameleler ve kazanılmış hakların gaspı ile ilgili olarak, **İzmir Hücre Karşıtı Platform** tarafından Buca Cezaevi önünde sessiz bir oturma eylemi örgütlendi. 4 Ağustos günü gerçekleştirilen eyleme Yaklaşık 60 kişi katıldı. Eylem basın metninin okunması ardından bitirildi.

Kızıl Bayrak/İzmir

SAG ve ÖO Şehitleri unutulmadı

Devletin cezaevlerinde yeni bir katliam planı yaptığı ve "aykırı sesleri" ebediyen susturmak istediği bugünlerde, '96 yılının zaferle sonuçlanan SAG ve ÖO direnişinin şehitlerini İzmir'de anmak için **İzmir Hücre Karşıtı Platform** tarafından Müjdat YANAT ve Tahsin YILMAZ'ın mezarlarının ziyaretleri örgütlendi. Daha önce yapılması düşünülen ziyaretler, Bergama Cezaevi'ndeki saldırıyla ertelenmişti.

6 Ağustos Pazar günü yapılması düşünülen anma etkinliklerine yaklaşık 80 kişi katıldı. 3 otobüsle İHD Şubesi'nden yola çıkan insanlar, Buca Kaynaklar'da bulunan Müjdat YANAT'ın mezarına giderken, şehir çıkışında jandarma robocoplar tarafından durduruldu. Yoğun güvenlik önlemlerinin alındığı bekleme yerinde, mezar ziyaretine bile tahammüllerinin olmadığı görüldü. Otobüslerin yola devam etmesine ve insanların aşağıya inmesine izin vermeyen robocoplar hınçlarını otobüslerden çıkardı. Yaşanan arbedede otobüsler hasar gördü. '96 1 Mayıs'ında lâle edebiyatı yapan devletin kolluk güçleri vandalizmin gerçekte kimlere ait olduğunu böylece bir kez daha gösterdiler.

Yola devam edemeyen otobüsler buradan Bornova'ya Tahsin YILMAZ'ın mezarının ziyareti için geri döndü. Tahsin YILMAZ'ın mezarına az bir mesafe kala tekrar durdurulan insanlar mezar ziyareti için temsili olarak giden Tahsin YILMAZ'ın ablasını bekledikten sonra, sloganlarla geri döndüler.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://arxiv.org>

Kızıl Bayrak/İzmir

F (hücre) tipine karşı mücadele ve sermayenin tuzakları

B. Musa

Sermaye, faşist terörünü, bir yandan tutsak yakınları ve demokratik muhalefet üzerinde koyulaştırırken, diğer yandan da Ulucanlar, Burdur, Bergama operasyonlarına paralel olarak yasal altyapı hazırlıklarıyla/seçmeli terörle devrimci tutsakları teslim almaya çalışmaktadır.

G. Müdür A. S. Ertosun, CİA İngilizcesi ile Tredman, Master Plan vb. argümanları kullanarak, pervasız saldırıları alenen savunmaktadır. CİA merkezli argümanların Türkçesi şudur: Marmara cezaevleri dışında zaten tecrit ve izolasyon yapılmaktadır, F tipleri ile bu sorun da çözülecektir! Özcesi, katliam, tekipleştirme politikası ve şube-cezaevleri ayrımının ortadan kaldırılması ile periyodik işkence, teslim alma politikası!

Sermayenin argümanlarda yarattığı karmaşa ve aydın oportünizmi

Devletin her MGK toplantısında zindanları gündemine aldığı hatırlatan A. Bakanlığı sormaktadır: Koşuş sistemine karşısınız, hücrelere de, ne öneriyorsunuz?

Bu, hücrelerin statüsünü tartıştıran, fakat hücre tipi cezaevlerini meşrulaştıracak bir tuzaktır. Yayın organlarından *Cumhuriyet* ve *Kanal 7*, bunlara paralel bir grup aydın, daha bugünden cılız muhalefetlerini bu tuzağa endekslemektedirler. Onların oportünistçe "uzlaşma" çabalarına ise devrimcilerin birleşik-militan mücadeleyi örememesi, ve hatta küçümsemesi ile sol hareketdeki reformist hayallerin depresmesine alan açıyor.

Tutsak yakınları, bir yandan toplumsal bir bilinç yaratılmasının odağında eylemlilik sürecindeyken, diğer yandan vahşi bir faşist teröre maruz kalmakta, her türlü barbar saldırılara karşı inatla ve özveriyle direnmektedirler. Devrimci tutsakların dışındaki yansımaları, nefes boruları, sesleri-solukları olmaktadır.

Fakat, kitle hareketliliğinin verili durumuna paralel olarak, tam da bu, devrimci hareketin yansımaları olmaktan doğan yapısal zaafı da aşamamaktadırlar. Tutsak yakınlarının parçalı hareketliliği bu zaafın ilk görüngüsüdür. Gerek kendi içlerinde, gerekse kendi aralarındaki bu parçalılık aşılmalı, birleşik bir karakter kazanmalıdır.

İkincisi ise, sınıf ve kitle hareketinden kopukluk, dahası çözümü bunun dışında arama eksikliğidir. Öncü çıkışların, eylemlerin gerekliliği, kitle tabanı olan işçi-emekçi sınıflarla buluşmadığı müddetçe yorulmaya, daralıp, kanıksamaya evrilecektir. Kayıp yakınlarının Cumartesi eylemlerinde, sorun

gündemleşmesinde oynadıkları ileri rol, fakat süreç içerisindeki sönümlenişi, bir ders olarak alınmalıdır.

Demokratik muhalefetin faşist rejim üzerindeki basıncı

Tutsak yakınlarının, avukatların, insan hakları kuruluşlarının, sendikaların açıklamalarının, yazar ve aydınların, gençlerin, zindanlarda yaşanan faşist terörü kısmen de olsa kamuoyuna yansıtması, F (hücre) tipi cezaevi politikasında bir gedik açmaya yetmiştir aslında.

Bakanlığın, hücrelerin statüsünü tartışmaya açarak, TMY'nın 16. maddesini değiştirme hazırlığı yaparak bazı politik manevralara ve tuzaklara gereksinim duymasının nedeni budur. Hatta daha bugünden H. S. Türk, sevkleri ertelediklerini söyleyerek 16. maddenin değişmesini, Master plan hazırlıklarının bitmesini beklediklerini söylemektedir (G. Müdür A. S. Ertosun ise, yeni İnfaz Yasası'nı beklediklerini iddia etmekte).

Fakat sermaye, sınıf iç güdülerıyla ve öngörüsüyle, açılan gedığın sınırlılığını da görmektedir. Bazı politik manevralarının arkasında, F (hücre) tipi cezaevlerinin yapımı hızla sürmekte, üçlü protokol meşrulaştırılmakta, seçmeli terörün altyapısını oluşturan yeni yasaları hazırlayacak kadar pervasızlaşmaktadır.

Burjuvazinin gündemine sıkışmamalıyız!

Çözümümüz, sermayenin tuzaklarının karşısına alternatif politikalarla çıkmakla olanaklıdır. Af saldırısı hatırlandığında bu sorunun yakıcılığı daha iyi anlaşılacaktır. Güncel politikada, hücrelerin tartışılmasına ve TMY'nın 16. maddesine karşı, "faşist TMY ve DGM'ler kaldırılın" talebini yükseltebiliriz. Bunu, pozitif istemlerimiz olarak "Acil Demokratik ve Sosyal İstemler" bütünüyle tamamlamalıyız. Zira sorun, iktisadi-demokratik mücadelenin bütününe kesen Siyasal Hak ve Özgürlükler Mücadelesidir.

Açtığımız gediği ancak, Acil Demokratik ve Sosyal İstemlerimiz doğrultusunda, işçi-emekçi kitlelere dayanan birleşik-militan mücadeleyi örerek genişletiriz.

Zindan müadeleleri tarih boyunca, iktidar mücadeleleriyle dolaysızca bağlantılı olmuştur. Sermaye sınıfı kınıyla, bunun bilinciyle devrimci tutsaklara saldırmaktadır. Bunun içindir ki, bayrağımız, düzen içi platformları gereksizleştiren, sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm bayrağı olmak zorundadır!

F (hücre) tipi cezaevleri ve sermayenin yasa saldırıları

Kısa bir süre önce aynı konu yine Kızıl Bayrak sayfalarında işlenmiş ve sermayenin faşist saldırılarına yasal altyapı düzenleme hazırlıklarına işaret edilmişti. Adalet Bakanlığı bu hazırlıkları yasa tasarılarında somutlayarak meclise sevkettmeye başlamak üzere. Yasa hazırlıkları bağlamında sorunu güncelleştiren bir bileşen bu hazırlık iken, diğeri ise demokratik muhalefete örülen tuzaktır.

Seçmeli faşist terör burjuvazinin yasalarında

Devrimci marksistler, kanunlar ile kurumlaşmaların birbirlerini besleyen diyalektiğini ve bu nedenle hukuğun canlı bir organizma olduğunu bilirler. Sermaye sınıfının yeni faşist kurumlaşmaları için, yasal altyapı hazırlıklarını da bu açıdan irdelemek zorundayız. Zira incelendiğinde görülecektir ki, yeni yasa hazırlıkları, AB'ne girişte demokratikleşme adımları olarak sunulup, kimi reformist akımları yedeklese de, özünde sınıfa ve devrimci harekete saldırının faşist tahkimatıdır.

Bakan H. S. Türk, meclise ilk elden gönderilecek 4 yasal düzenlemeden bahsetmektedir. İlk "Adalet Akademisi Yasa Taslağı" olup, "hakim ve savcıların eğitimi için gerektiği" gibi komik bir gerekçeye dayandırılmaktadır. Komiktir zira, zaten hakim ve savcılar hizmete başlamadan önce eğitimden geçirilmekte, hizmet sırasında ise liyakat kıstasları ile denetlenmektedirler. Adalet Bakanı kadroları için ise zaten Adalet Yüksekokulları vs. vardır. Aslında bu yasa ile hedeflenen, hakim-savcı-cezaevi müdürleri vb. Adalet Bakanlığı kadrolarının emniyet müdürleri gibi, polis şefleri gibi mesleki bir formasyon kazanmasıdır. Yani gerektiğinde operasyon yönetme, silahlı çatışma vs. Bu bir kontr-gerilla kurumlaşması, Adalet Bakanlığı'nın bu doğrultuda kendi kadrolarını yetiştirme çabasıdır.

İkincisi, "Adalet Bakanlığı Teşkilat ve Görevleri Hakkındaki Yasada Değişiklik Tasarısı"dır. Bununla, örneğin; Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü, Emniyet Genel Müdürlüğü gibi yarı-bağımsız bir kimliğe bürünecektir. Kutsal devlet felsefesine bürünmüş, hesap sorulamayan, işçi-emekçi sınıflara karşı konumlanmış bir içsavaş aygıtının tamamlayıcı yeni adımlarıdır bunlar.

Üçüncüsü ise, daha önce yine KB sayfalarında DGM'lerin sayılarının artırılması konusuyla beraber işlediğimiz "İnfaz Kurumları ve Tutukevleri Personeli Eğitim Merkezleri Yasa Tasarısı". İlk iki kurumlaşmanın personel ayağı! Siyasi şube polisleri, özel hareket timleri gibisinden bir kadrolaşmayla, kontr-gerilla timlerine dönüştürülecek gardiyanlar.

Dördüncüsü de, Terörle Mücadele Yasası'nın 16. maddesi hakkındaki

değişiklik tasarısı. Halihazırda kamuoyuna sunulmayan bu tasarı için H. S. Türk'ün açıklamalarından şunu çıkartabiliriz: Devrimci tutsakların Hücre Tipi Cezaevlerine konulmasını öngören, açık görüşü ve birbirleriyle iletişimi yasaklayan 16. madde, öyle değişikliğe tabi tutulacak ki, Hücre Tipi Cezaevlerine atılan tutsaklar (sermaye hala hesaplarını devrimci tutsakları hücrelere atabileceği üzerine yapıyor!), seçmeli terör sonucu kategorilere ayrılacaklardır. Zindan mücadeleleri tarihinde sürekli karşılaşılan bu faşist uygulamanın, yasal bir kurum haline dönüştürülecek olması, sermayeden demokratik açılımlar bekleyenleri bir kez daha düşündürmeli!

Faşist seçmeli terörün, yasal hazırlığa paralel olarak iki yeni kurumu daha karşımıza çıkacaktır. H. S. Türk'ün "Cezaevi Denetleme Komisyonu" ve "İnfaz Hakimliği" olarak sunduğu bu kurumlar, benzer isimlerle Avrupa ve ABD'de de bulunmaktadır. Zira faşist rejime akıl hocalığına soyunan Emin Çölaşan, M. Ali Kışlalı gibi sermayenin çanak yalayıcıları, tam da buradan hareketle H. S. Türk'e övgüler düzmektedir. M. A. Kışlalı (03.08.2000) *Radikal*'deki köşesinden, Fransa örneğini vererek bunu yapıyor. Fakat bilinçli olarak bu kurumların faşist içeriğini gizlemekte, burjuva demokrasisini dahi çarpıtmaktadırlar. Avrupa'da demokratik kuruluşların, kişilerin (halkın katılımı, katılımcı demokasi esprisiyle) oluşturduğu Cezaevleri Denetleme Komisyonu'nun verdiği (cezaevleri ve tutsaklar hakkında) raporlar doğrultusunda İnfaz Hakimlikleri, cezanın (birkaç defa infaza uğramış halinden) bitmesinden önce tutsağı şartlı salıvermektedir. Yakalama, yargılama ve yasal cezayı katmıyoruz bile. Adalet Bakanlığı'nın takıyyeci taslağında ise bu komisyon, resmi olarak, emekli faşist-işkenceci görüntüden, gayri-resmi olarak da siyasi polisten, MİT'ten, JİTEM'den oluşacaktır! İnfaz Hakimliği'nin görevi ise zaten birkaç kat artırılmış cezasının, komisyonun raporu doğrultusunda, göstermelik infazını da yakmak ve ek cezalarla ağırlaştırmaktır!

Sermayenin güncel politikadaki yasa saldırılarından bazıları böyleyken, orta vadede yeni TCK taslağı ve biraz daha uzun vadede de yeni Anayasa taslağı hazırlıkları bulunmaktadır. Kuşkusuz bunu gerçekleştirilebilmek için ise, istikrar adı altında, koyu bir faşist terörle işçi-emekçi kitle hareketini ve öncülerini devrimcileri ezmek, ehlileştirip düzeniçileştirmek zorundadır.

Bu saldırı politikasını ancak, sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm perspektifine bağlı olarak, temel demokratik siyasal haklar için birleşip mücadele ederek püskürtebiliriz.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Sendikalardan hücre sistemine karşı eylem

Hücrelere karşı tepkiler daha geniş kesimlerde de yankısını bularak devam ediyor. Saldırının gerçek muhatapları olan işçi ve emekçiler arasında, ilk elden diğer sendikalara göre nispeten daha ileri konumda olanlar, İstanbul'da tutsakların yanında olduklarını birleşik bir eylemle açıkladılar. Aşağıda imzası bulunan sendikacılar 8 Ağustos günü hücrelere karşı sembolik bir açlık grevi gerçekleştirdiler. İstanbul Genel-İş binasında gerçekleştirilen açık grevinde bir basın metni okundu. Basın metni okunduktan sonra "Hücrelere girmeyeceğiz!" sloganı atıldı. Saat 17:00'de açlık grevi bitirildi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

T.C. Adalet Bakanlığı'nın 1996 yılından itibaren inşa etmeye başladığı F (HÜCRE) Tipi hapisanelerin 2000 yılı içerisinde bitirilip, tutukluların buralara sevk edileceği, bir çok hükümet yetkilisi tarafından açıklanmaktadır.

Tutuklu da olsa bir insanın 8 metrekalırlık küçük dört duvar içerisinde yıllarını geçirmeye zorlanması insanlık dışıdır, işkencedir, ölümdür...

Biz aşağıda imzası bulunanlar; hücrelere, işkenceli ölüme, halkın evlatlarının tabutluklara konulmasına, hücrelerde çürütülmesine karşı çıkıyoruz. Çünkü birkaç metrekalırlık, tüm sosyal hakları ellerinden alınmış, diğer tutuklularla görüşmesi engellenmiş bir yaşamı insanca bulmuyoruz. Hücreye karşı çıkmak, yaşamı ve insanlığı savunmaktır.

Bu yüzden ;

HÜCRELERİN YAPIMI DERHAL DURDURULMALIDIR!

MEVCUT HÜCRELER YIKILARAK, İNSANCA YAŞANABİLECEK KOŞULLAR

SAĞLANMALIDIR!

HÜKÜMET HÜCRE POLİTİKASINDAN VAZGEÇTİĞİNİ KAMUOYUNA AÇIKLAMALIDIR!

TUTUKLULARIN ONURUNA, SİYASİ KİŞİLİĞİNE VE DÜŞÜNCELERİNE YÖNELİK TÜM

DAYATMA VE YAPTIRIMLARA SON VERİLMELİDİR!

TUTUKLULARIN CAN GÜVENLİĞİ SAĞLANMALIDIR!

(...)

A.Rıza KÜÇÜKOSMANOĞLU (Nakliyat-İş Genel Bşk.), Veysel KALAY (Bank-Sen GYK Üyesi), Murat DENİZKURDU (Bank-Sen Örgütlenme Dalresi), Kamil KARTAL (Basın-İş Gn. Sekreteri), Kazım BAKIŞ (Limter-İş Bşk.), Mehmet KARAGÖZ (Genel-İş 2 No'lu Bölge Şb. Bşk.), Zeynel DEMİRÇİVİ (Genel-İş 1 No'lu Bölge Şb. Bşk.), Hasan GÜLÜM (Belediye-İş 2 No'lu Şb. Bşk.), Cafer ERDİL (Genel-İş 2 No'lu Bölge Şb. Sekreteri), Arif KUDAY (Genel-İş Trakya Şb. Bşk.), Hüseyin DURMAZ (Genel-İş Anadolu Yakası 2 No'lu Şb. Bşk.), Hasan TURAK (Genel-İş 9 No'lu Şb. Bşk.), Nebile IRMAK (Genel-İş Konut İşçileri Şb. Bşk.), Mevsim GÜRLEVİK (Genel-İş 3 No'lu Şb. Bşk.), İsmail YURTSEVEN (Genel-İş 7 No'lu Şb. Bşk.), Hasan KAŞKIR (Emekli-Sen Beyoğlu Şb. Bşk.)

A.Ü Hücrelere Hayır Platformu'nun basın toplantısı

A.Ü Hücrelere Hayır Platformu, "Hücre tipi yaşama ve hücre tipi cezaevlerine karşı çıkmak için insan arıyoruz" adıyla başlattıkları kampanyayı kamuoyuna duyurmak için, TMMOB'da bir basın toplantısı gerçekleştirdiler.

Açıklamada, kampanyanın amacının F-Tipi'ne (Hücreye) karşı mücadeleyi sadece devrimci tutsaklarla sınırlamayıp işçilerin, emekçilerin gündemine sokmak ve kendilerine yapılan saldırılarla devrimci tutsaklara yapılan saldırıların bir paralellik taşıdığını gösterip, hücre tipi saldırısına karşı mücadeleyi ortaklaştırmak olduğu belirtildi.

Toplantıda bir tutsak babasının yaptığı konuşma da ilgi çekiciydi. Baba, hücre tipine karşı mücadelede ailelerin ortak davranmayı beceremediklerini dile getirerek, bu sorunun aşılması için ayrı ayrı eylem yapılması yerine ortaklaşmak gerektiğini söyledi. Platformdakiler de her türlü eylem birlikteliğinde var olduklarını ve varolacaklarını, merkezi bir platform da kurulursa yer alacaklarını belirttiler.

Üniversitelerin kapalı olduğu, öğrencilerin ortak yaşam alanlarının bulunmadığı bir dönemde, üniversitelerde hücrelere karşı ortak bir platformun oluşturulması ve yaz döneminde de devam etmesi anlamlıdır. Bu çıkış böyle sürdürülebildiği takdirde platformun, okul döneminde yeni güçleri toplayacağı ve süreci daha güçlü karşılayacağı kesindir.

Kızıl Bayrak/Ankara

Ankara Üniversiteleri Hücrelere Hayır Platformu'nun basın açıklamasından...

(...) Özellikle Ulucanlar Cezaevi'nde 10 devrimci tutsağın en vahşi yöntemlerle katledilmesinin ardından bir kavramı sıkça kullanmaya başladı katledenler; onlara göre F Tipi veya Oda Tipi, bize göre ise Hücre yada Tabutluk tipi cezaevleri. Ve hemen ardından depremden sonra "para yok" diye vatandaşını sokakta bırakan devlet, bir tanesi 2,5 trilyona malolan 11 adet F (Hücre) tipi cezaevinin yapımına başladı ve bir çok eski cezaevini de bu tip cezaevine çevirmeye başladı. Ve her ne hikmetse enflasyonla mücadele adı altında işçi ve emekçilere sefalet zamları, köylülere açlığa mahkum eden tarım ürünleri sübvansiyonlarının kaldırılması, emekçi memurlara yönelik norm kadro ve Kanun Hükmünde Karamame'nin uygulamaya konulması, mezarda emeklilik, özelleştirmelere hız verilmesi, özellikle muhalif sendikalara karşı %10 baraj uygulaması, eğitimin özelleştirilmeye başlanması, sosyal güvenlik kurumlarının tasfiye çalışmaları aynı zaman dilimine denk geldi. Ardından yine devrimci tutsaklara yönelik katliam denemesi olan Burdur ve Bergama Cezaevleri'ne saldırılar... (...)

Devrimci tutsakların etrafına örülmeye çalışılan hücrelere aslında bizler de yabancı değiliz. Fabrikadaki işçi, kurumundaki memur, evindeki ev kadını, okuldaki öğrenci, hepimiz hücrelerden payımızı bir şekilde ama mutlaka alıyoruz. Fabrikadaki işçi emeğinin karşılığını istediğinde, memur sefalet zammına karşı çıktığında, okuldaki öğrenci akademik demokratik haklarını istediğinde, belki de o ana kadar çok da farkına varamadığımız hücreler tüm çıplaklığıyla hemen beliriveriyor etrafımızda. Hücrenin biçimi değişebilir. Örneğin işten atılma oluyor bazen hücre, soruşturma, polis copu oluyor kimi zaman ve gerçek anlamda 8 metrekalırlık hücre oluyor bazen. Ama niteliği ve amacı hep aynı. TESLİM ALMAK. Her şeyi gören, ama hiçbir şeye dur deme cesaretini gösteremeyen bir toplum yaratmak.

Tüm topluma karşı uygulamaya konulan baskı, şiddet ve geleceksizleştirme ve hücre saldırılarından payına en fazla düşenlerden biri olan biz öğrenci gençlik, genelde tüm bu saldırılara özelde ise Hücre veya Tabutluklara karşı duruşun ve saldırıların geri püskürtülmesinin birleşik-örgütlü-toplumsal muhalefetle olacağını ve yolun sokaktan geçtiğini düşünüyoruz. Bu amaçla öğrenci gençlik cephesinde, ilk olarak Ankara'da bulunan üniversitelerin bir yıldan bu yana ayrı ayrı yaptıkları çalışmaların birleştirilmesi amacıyla Nisan ayında ANKARA ÜNİVERSİTELERİ HÜCRELERE HAYIR PLATFORMU kurulmuştur. Platform olarak kuruluşumuzdan bugüne, sokak eylemlerinden salon etkinliklerine, emek alanı örgütlenmelerinden işçi ve emekçi eylemlerine kadar hemen her platforma, sesimizi ve gücümüzü taşımaya çalıştık. Özellikle Burdur ve Bergama Cezaevleri'ne düzenlenen operasyonlarla hücre saldırısının boyutlanması ile birlikte, saldırıya karşı kitle muhalefeti oluşturulması acil bir görev olarak karşımızda durmaktadır. (...)

ANKARA ÜNİVERSİTELERİ HÜCRELERE HAYIR PLATFORMU

EKİM

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 217, Ağustos '00, Başyazı

*Bütün Ülkelerin
Proleterleri, Birleşin!*

Hücre saldırısını püskürtmenin sorunları ve sorumlulukları

Mücadelede ulaşılan önemli aşama

Hücre saldırısını püskürtme mücadelesinde önemli bir aşamaya ulaşılmış durumda. Bugün ulaşılan nokta saldırıyı püskürtmek için henüz yeterli değildir kuşkusuz. Fakat üçbeş ay öncesiyle kıyaslanamaz bir mesafe katedildiği de bir gerçektir.

Buraya kolay gelinmedi elbette. Devrimci tutsakların Ulucanlar'da ve Burdur'da sergiledikleri ölümüne kararlılık; Ulucanlar'daki katliamın ve Burdur'daki katliam girişiminin etkin çabalarla açığa çıkartılması ve sarsıcı kanıtlarıyla kamuoyuna sunulması; binlerce tutsak devrimcinin tek bir ses halinde döne döne dile getirdiği hücrelere girmeme kararlılığı; bu kararlılığın toplumun ilerici katmanları içinde günden güne yayılması ve desteğe dönüşmesi; bu arada devletin F tipi ile gerçekte neyi amaçladığını kamuoyuna ve kitlelere anlatmak için gösterilen yoğun ve sabırlı çabalar, vb., vb., tüm bunlar sayesinde olanaklı oldu bu aşamaya ulaşmak. Tüm bunlar sonucunda, hücre karşıtı mücadele önemli bir mesafe katetti ve kamuoyuna mal oldu. Tüm bu çabaların sonucudur ki, düne kadar "F tipi"ne ne pahasına olursa olsun geçilecektir" tehditlerini yüksek perdeden yineleyip duran devlet bugün savunma çizgisine itildi.

Yineliyoruz, bu henüz saldırının püskürtülmesi değildir. Böyle olduğunu sanmak son derece tehlikeli bir hayale kapılmaktan başka bir şey değildir. Tam tersine saldırının kaderini bundan sonra yapılacaklar tayin edecektir. Fakat dünle kıyaslanarak bugüne bakıldığında, varılan yer, bu saldırının pekala püskürtülebileceğinin önemli bir göstergesidir.

Katedilen mesafenin anlamını ve değerini doğru ölçebilmek ve yerli yerine oturtabilmek için, bugüne kadar yapılanların hemen tamamen, devrimci tutsakların sergilediği kararlılığın, devrimci akımların yürüttükleri henüz çok sınırlı faaliyetin, bir avuç tutsak yakınının yorulmak bilmez fedakar çabalarının, bazı hukukçuların, gazetecilerin ve insan hakları çevrelerinin duyarlılığının bir sonucu olduğunu gözönünde bulundurmak gerekir. Reformist sol partiler ile ilerici olmak iddiasındaki bazı sendikal çevreler, hücre karşıtı tutumlarını sık sık açıklamakla birlikte, bugüne kadar bu doğrultudaki mücadeleye henüz sözü edilebilir bir pratik katkı sunmuş değiller ya da bu sembolik olmanın ötesine geçmiş değil.

Mücadelenin yeni güçleri ve olanakları

Buna rağmen, bu hayli dar güçlere dayanılarak da olsa yürütülen mücadele, gelinen yerde, düne kadarki yalnızlığı kırmış ve dünle kıyaslanmayacak ölçüde önemli bir hücre karşıtı potansiyeli açığa çıkartmıştır. Son haftalarda, özellikle de Burdur vahşetinden beri, hücre karşıtı cephe hızla genişlemekte, özgüven kazanmakta ve daha tok bir kararlılık göstermektedir. Birçok kentte farklı kesim ve örgütlerin katıldığı hücre karşıtı platformlar giderek yaygınlaşıyor. Semtlerde ve öğrenci gençlik içerisinde örgütlenen benzer

platformlar günden güne çoğalıyor. Aydınlar duyarlılıklarını bir eylemlilik süreciyle birleştiriyorlar, kuru açıklamaların ötesinde emek harcıyorlar. Barolar, tabip odaları ve öteki kimi meslek kuruluşları giderek daha duyarlı davranır ve daha ileri tavırlar sergiler hale geldiler. İlerici demokrat yazarlar konuyu basında sürekli işlemeyi sürdürüyorlar.

Bu gelişmeler, halihazırda son derece pasif davranan, sorunu sınıfa taşımak için hemen hiçbir şey yapmayan ilerici sendikal çevreleri de pratik değeri olan tutumlara muhakkak ki yöneltecektir. Yıllardır zindanlarda teslimiyetçi politikaları bir çizgi haline getiren, İmralı'daki teslimiyetin ardından ise dayanaksız af beklentileri içerisinde tümenden teslim olma yolunu seçen PKK'lı tutsakların, gelinen yerde bu saldırının kendileri için ne ifade ettiğini nihayet görmelerinin etkisiyle de olsa hücre karşıtı bir tutuma yönelmeleri, bir başka önemli gelişme ve olanaktır.

Özellikle Burdur katliamından sonra tekeli medya bünyesinde bile çatlaklar oluştuğunu, bir kısım yazarların devletin niyetini ve hesaplarını açıkça tartışma konusu etme yoluna gittiklerini de bunlara ekleyelim. (Hala kılını kıpırdatmayan tek çevre Perinçekçi İP'tir. Politik amaçlarında mesafe almak için generallere yaranmayı biricik davranış ölçüsü haline getiren ve bu gerektirdiği için Ulucanlar katliamına ve Burdur vahşetine bile sessiz bir onay veren bu çevre, hücre saldırısı konusunda tutumunu hala açıkça ortaya koymuş değil.)

Yukardaki tablodan kendiliğinden çıkan sonuç bellidir. Hücre karşıtı mücadele düne kadarki darlığını parçalamıştır. Mücadele bundan böyle bu yeni güçlerin katılımı, katkıları ve desteğiyle sürdürülecektir. F tipi şahsında siyasal açıdan imha edilme ve teslim alınma saldırısının asıl hedefi olan devrimci hareket, şimdi saldırıyı püskürtmek için bu güçlerden en iyi bir biçimde yararlanmak sorumluluğuyla yüzyüzedir. Bu sorumluluğu doğru bir çizgide ve başarılı bir tutumla ortaya koyabildiği ölçüde, mevcut desteği günden güne büyütmeyi, işçilerin ve emekçilerin geniş kesimlerine yaymayı da başarabilecektir. Bu başarıldığında ise, her halükarda belli bedeller gerektirse bile, hücre saldırısının püskürtülmesi işte o zaman güvenceye alınabilecektir.

Devrimci tutsakların kararlılığı belirleyici önemdedir

Sözü edilen başarıya ulaşabilmenin bazı zorunlu önkoşullarını burada en özet biçimde ifade etmeye çalışalım.

En temel önkoşul, zindanlardaki devrimcilerin, hücrelere girmeme ve buna karşı ne pahasına olursa olsun direnme kararlılığını en ufak bir zaaf belirtisi göstermeksizin sürdürmeleridir. Saldırı kuşkusuz dışardaki mücadelenin gücü ve etkisi ölçüsünde püskürtülebilecektir. Fakat dışardaki mücadelenin gücü ve etkisi ise, doğrudan içerdeki devrimci kararlılığa bağlıdır, bu bir an bile unutulmamalıdır. Ulucanlar'daki ve Burdur'daki saldırıların püskürtülmesi, bugün

dışarıda ulaşılan güç ve etki de yaratılamazdı.

Devletin bu kararlılık karşısında yalnızca iki seçeneği var. Ya çaresizlik, ya katliam! İkincisinin neyi ne kadar çözeceği de Ulucanlar ve Burdur'da somut olarak görülmüştür. Her iki vahşi saldırı da siyasal sonuçları bakımından ters tepmiş, devletin ayağına dolanmış, devletin teşhirine ve belli bakımlardan geri çekilmesine neden olmuştur. Bundan çıkan sonuç, devletin vahşete başvurmasının da belli sınırları olduğu gerçeğidir.

Devrimci tutsakların büyük bir titizlik ve hayatiyetle gözönünde bulundurması gereken temel nokta şudur. İçerden yansıyacak ve zayıflık ya da zaaf olarak anlaşılabilir en ufak bir belirti, dışardaki desteği de zaafa uğratar ve saldırıyı püskürtmenin bedelini kat kat arttırır. Bu sorunu, taşıdığı çok özel önemden dolayı ve dışarıda büyüyen desteğin içerde en ufak bir rehavete yol açmaması gerektiğini vurgulamak için hatırlatmış oluyoruz.

Devrimci akımların sorumlulukları

İkinci temel önkoşul, saldırının öncelikli siyasi ve fiziki hedefi durumundaki devrimci hareketin, bu konumun verdiği bir sorumluluk bilinciyle hareket etmeyi başarabilmesidir. Bu öncelikle, saldırının anlamının ve sonuçlarının tam bilincinde olarak, saldırıya karşı etkin bir siyasal çalışma içinde olmayı gerektirir. Gündemleşen ve başarısı halinde ağır sonuçları olacak olan bir büyük saldırı ile yüzyüze bulunulduğuna göre, tüm devrimci çevreler güç ve olanaklarını bu doğrultuda en etkin bir biçimde seferber edebilmelidirler.

Öte yandan, ilerici kamuoyunu ve emekçilerin geniş kesimlerini bu saldırıya karşı birleştirmek isteyenler, bunda tutarlı ve inandırıcı olabilmek için, aynı konuda devrimci akımlar olarak kendi aralarında da sağlam bir birlik ve iletişim kurmalıdırlar. Aynı saldırının hedefi oldukları halde kendi aralarında bu birliği başaramayanlar, bu doğrultuda başkalarını birleştirme çabasında tutarlı ve inandırıcı olamazlar.

Zindanlarda bu birlik vardır ve CMK örgütlenmesinde ve işleyişinde somut ifadesini de bulmaktadır. Aynı birlik, saldırıya ilişkin özel konumlarından dolayı öncelikle tutsak yakınları arasında olmak üzere dışarıda da her alanda kurulmalıdır. İller ya da semtler düzeyinde kurulan hücre karşıtı platformlar, bu birliğin bize işlevsel örgütsel zeminlerini de kendiliğinden vermektedir. Devrimci hareketin sorumlulukları bahsinde, dönemin hiçbir ciddi hatayı kaldırmadığını, karşı-devrimin istismar edeceği ya da provokasyonlara konu edeceği davranışlardan özenle kaçınmanın büyük sorumluluğunu da vurgulamış olalım.

Sorun işçi sınıfına ve emekçilere maledilmelidir

Üçüncü temel koşul, hücre saldırısına karşı tutumu işçi sınıfına ve emekçilere maletmek sorumluluğudur.

İlerici siyasi çevrelerde, demokratik kitle örgütlerinde ve aydınlar içinde oluşturulan duyarlılık ile resmi kamuoyunda kısmen de olsa yaratılmış çatlak, amaca önemli ölçüde ulaşıldığı türünden bir rahavet yaratmamalıdır. Kitlelere malolmayan her dava gerçekte güçsüzdür ve başarı şansı ya yoktur ya çok zayıftır kuralı burada da geçerlidir. Bugün hücre karşıtı mücadelenin en zayıf yanı da budur. Bu sorunun ve mücadelenin işçi sınıfının ve emekçilerin geniş katmanlarına henüz taşınmamış, maledilememiş olmasıdır. Geline aşamada dikkatlerin ve enerjinin özellikle yoğunlaştırılması gereken bir görev alanıdır bu. Demokratik kuruluşların, sendikaların, meslek odalarının ve aydınların gösterdiği duyarlılık, kendi içinde ele alınmak yerine, sorunun geniş kitlelere ve elbetteki öncelikle de bu kuruluş ve örgütlerin taban kitlelerine taşınmasının bir imkanı olarak değerlendirilmelidir.

Bu son görevle bağlantılı olarak üzerinde kısaca durulması gereken önemli bir sorun var. Bu saldırının püskürtülmesi mücadelesinin başarılı olup olmamasında, işçi hareketinin çok özel rolü küçümsenemez. Komünistler ve devrimciler sorunu işçi kitlelerine maletmek için elbetteki öncelikle kendi öz çabalarına dayanmalı, bunu esas almalıdırlar. Ama bu hiçbir biçimde ilerici, hatta hatta devrimci ya da sosyalist olma iddiası taşıyan sendikal kesimlerin sorumluluğunu ortadan kaldırmaz. Oysa zaman zaman hayli anlamlı açıklamalar yapsalar bile, halihazırda bunu herhangi bir ciddi girişimle birleştirmeyen tek kesim de denebilir ki ilerici sendikalardır. Ve bu, gözüktünde işkenceyle sendikacıların katledildiği, salt sendikal girişimlerden dolayı sendikacıların ve işçilerin gözüktüne alındığı, grev yasaklarından baraj saldırısına kadar birçok alanda işçi sınıfının doğrudan siyasal saldırılara hedef olduğu bir sırada oluyor.

İlerici sendikal çevreler, bugün hala, her zaman yapmakta pek ustalaştıkları gibi, salt gönül alıcı açıklamaların ötesine hiç geçmiyorlar, pratik adımlardan ısrarla yan çiziyorlar. Buna pek iddialı bir çıkış yapan ve daha kuruluş toplantısında hücre karşıtı mücadeleyi işçilere maledeceğini ilan eden İEP gibi platformlar da dahil. Bu, bu sendikaların tabanlarının duyarsızlığı ile de açıklanamaz. Zira zaten bütün

sorun, hücre saldırısını bu tabana maletmek, bu konuda duyarlılık yaratmak olarak duruyor orta yerde. Hücre saldırısına karşı henüz kolunu kıpırdatmayanların tabanında duyarsızlığın egemen olması ise, eğer gerçekten durum buysa, hiç de şaşırtıcı değildir. Kaldı ki konumlarını büyük ölçüde ilerici bir tabana sahip olmaya borçlu bu sendikaların tabanında bir duyarlılık yoksunluğundan söz etmek de gerçeklerle bağdaşmaz, inandırıcı da olmaz.

Sonuç olarak, hücre saldırısı çerçevesinde girmiş bulunduğumuz dönem, gerçek konumların ve kimliklerin, taşınan iddiaların ve yapılan açıklamaların samimiyetinin sınıandığı kritik bir dönemdir. İlerici sendikal çevrelerin bunun bilincinde bir pratik sorumlulukla hareket etmeleri beklenir.

İkiyüzlü burjuva manevralara ve reformist hayallere karşı mücadele

Bu arada, özellikle reformist sol çevrelerde belli yanılgıları besleyebileceği kaygısıyla, bir özel noktaya daha değinmek istiyoruz. Bütün bu saldırılar burjuvazinin sınıf çıkarları ve ihtiyaçları için gündeme getiriliyor. Bütün kanlı ve kirli işler, çete örgütlenmeleri, cinayetler ve katliamlar, işkenceler ve zindanlar, bu sınıfın, asalak sermaye sınıfının saltanatını güvencede tutmak için gerçekleştiriliyor. Bütün suçların, kanın ve pisliğin siyasi ve ahlaki sorumluluğunu bu sınıf doğrudan taşıyor. Bütün buna yönelik politikaları el altından bizzat tezgahlıyor, tezgahlatıyor. Ama suç ve pislik açığa çıktığında da, bunun sorumluluğundan ikiyüzlü manevralarla sıyrılmaya çalışıyor. Kitlelerin tepkilerinden sıyrılmak, kurulu düzene ilişkin olarak duyabilecekleri güvensizliği bloke etmek, yaşananları yoldan çıkmış ya da ölçüyü kaçırmış bir kısım yöneticilerin, idarecilerin sorumluluğu olarak sunmak vb. amaçlara yöneliktir tüm bu manevralar.

Bunu Susurluk pisliğinde gördük. Ulucanlar'daki vahşi katliamın içyüzü açığa çıkarıldığı ölçüde özellikle bir kısım medyadaki sahte duyarlılık gösterileri şahsında gördük. Son olarak aynı şeyi Burdur vahşetinin ardından çok daha belirgin bir biçimde izleme olanağı bulduk.

Bu ikiyüzlü manevralar karşısında zaafa düşmek ve dayanaksız hayallere kapılmak için kuşkusuz hiçbir neden yoktur. Fakat bu hayallerin, burjuvazinin AB'ye giriş ihtiyaçları ve bu çerçevede Kopenhag Kriterleri gerekçe gösterilerek, reformist solun bir kesimi tarafından körükle edildiği de bir

gerçektir. Bu tür hayalleri boşa çıkarılmalı ve burjuvazinin bu sinsi manevralarını deşifre edilmelidir. Bunda ne denli başarılı olursak, düşülen açmazın etkisiyle girilen ikiyüzlü manevraların karşı-devrim kampında yarattığı çatlaklardan da o denli etkin ve amaca uygun bir biçimde yararlanmayı başarmış olacağız.

Devletin sinsi hazırlıkları ve af saldırısı

Burdur vahşiyle aldığı darbe ne olursa olsun, saldırının yolunu deniden düzlemek için devletin şu an

hummalı bir hazırlık ve sinsi bir planlama içinde olduğundan kuşku duyulmamalıdır. Halihazırda F tipini şirin göstermek ve kamuoyunu buna inandırmak için harcanan yoğun çabalar, işin açıktan yürüyen yönüdür. El altından nelerin tezgahlandığını ise çok geçmeden görme olanağı bulacağız. Fakat bunlardan biri, af yasası ile F tipi saldırısı arasında kurulan ilişki, bütün açıklığı ile bilinmektedir.

Devlet, siyasal tutukluları dışında bırakan bir af yasasıyla toplumda bir af rüzgarı estirerek devrimcileri tecrit etmeyi, bu sayede F tipini nispeten kolayca uygulamaya geçirmeyi hesaplıyor. Bu eski hesapta son zamanlarda düştüğü durumu telafi eden bazı rötüşler yapması da ihtimal dışı değildir. Örneğin 169. maddeyi af kapsamına alarak ya da infaz yasasında yapacağı bir değişiklik ile bu aftan kısmen siyasal tutukluları da yararlandırarak, masum bir pozisyona geçmek ve böylece geleceğe dönük bu büyük saldırısını nispeten kolayca gerçekleştirmek yolunu da tutabilir. Devletin tüm bu manevralarına karşı hazırlıklı olmak, hücre karşıtı muhalefetin bu tür manevralarla zaafa uğramasının önüne geçmek durumundayız.

“Anti-Terör Yasası kaldırılсын!” “Zindanlar yıkılсын, tutsaklara özgürlük!”

Konuya ilişkin son bir nokta daha. Hücre saldırısını püskürtmek bugün en öncelikli görevdir; bu hedefe kilitlenmek, zindan cephesine yönelik olarak dikkatleri ve güçleri buraya yoğunlaştırmak gerekir. Fakat kamuoyunun ve kitlelerin dikkatlerinin tam da bu sayede siyasal tutuklular gerçeğine yöneldiği bir sırada, bunu iki önemli konuya ilişkin bir propaganda ajitasyonla da birleştirmek durumundayız. Bunlardan ilki, “Anti-Terör Yasası kaldırılсын!” istemi, ötekisi “Zindanlar yıkılсын, tutsaklara özgürlük!” şiarıdır. Bu iki sorun mahiyeti gereği hücre karşıtı mücadele sorunuyla sıkı sıkıya ilişkilidir.

Anti-Terör Yasası'nın kaldırılması isteminin içeriği ve anlamı yeterince açıktır. Devrimci tutsakların af istemedikleri, kendilerinin af yasasına dahil edilmemelerine yerinde bir davranışla zerre kadar aldırmadıkları bir durumda, “Zindanlar yıkılсын, tutsaklara özgürlük!” şiarının ileri sürülmesi, bu tutumla çelişkili gibi görünebilir. Gerçekte ise böyle bir çelişki yoktur. Devletten af beklemekle, siyasal tutsaklara özgürlük istemek tümüyle iki farklı şeydir. Devrimcilerin eyleminde tarihsel ve siyasal olarak en ufak bir suç unsuru yoktur; onlar tarihsel ya da siyasal açıdan değil, yalnızca bugünkü düzenin yasaları çerçevesinde “suçlu”durlar. Gerçekte ise onlar haklı bir davanın savaşçılarıdır; bu uğurda büyük fedakarlıklara katlanarak ve ağır bedeller ödeyerek mücadele etmektedirler. Bundan dolayıdır ki, yalnızca ağır baskı ve işkencelerin hedefi olmakla kalmıyorlar, zindanlara kapatılarak özgürlükleri de gaspediliyor.

“Zindanlar yıkılсын, tutsaklara özgürlük!” şiarı bu çerçevede gerçek suçluları oluşturan egemen sınıfa ve düzene, onların devletine karşı devrimcilerin tarihsel haklılığını ve mücadelelerinin siyasal meşruluğunu vurguluyor. Önemli olan, bu gerçeği kitlelere maletmek ve buradan gelen basınçla devrimcilerin özgürlüklerine kavuşmalarını sağlamaktır. Düzen ve devlet kitlelerden gelen bu basınç ve istem karşısında boyun eğdiğinde, buna hangi hukuksal ya da siyasal biçimler içerisinde karşılık vereceği ise tümüyle bizim dışımızda bir sorundur.

Sorun böyle kavranmalı, bu çerçevede hücre karşıtı faaliyet, Anti-Terör Yasası'na karşı ve siyasal tutsakların özgürlüğü için etkin bir ajitasyonla birleştirilmelidir.

Hücre karşıtı mücadelenin başarısı, F tipi saldırısının püskürtülmesi, beraberinde yeni mevziler de getirecektir. Bundan kuşku duyulmamalıdır ve hücre karşıtı mücadelenin kesin başarısına kilitlenmeye buradan da bakılabilmelidir.

(Bu metin, TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in Ağustos '00 tarihli 217. sayısının başyazısıdır. Ara başlıklar tarafımızdan konulmuştur.)

Ekim

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Bütün Ülkelerin
Proleterleri, Birleşin!

Sayı:217 Ağustos '00

Hücre saldırısını püskürtmenin sorunları ve sorumlulukları

Hücre saldırısını püskürtme mücadelesinde önemli bir aşamaya ulaşılmış durumda. Bugün ulaşılan nokta saldırıyı püskürtmek için henüz yeterli değildir kuşkusuz. Fakat üçbeş ay öncesiyle kıyaslanamaz bir mesafe katıldığı de bir gerçektir.

Buraya kolay gelinmedi elbette. Devrimci tutsakların Ulucanlar'da ve Burdur'da sergiledikleri ölümlüne kararlılık; Ulucanlar'daki katliamın ve Burdur'daki katliam girişiminin etkin çabalarıyla açığa çıkartılması ve sarııcı kanılarıyla kamuoyuna sunulması; binlerce tutsak devrimcinin tek bir ses halinde döne döne dile getirdiği hücrelere girmeme kararlılığı; bu kararlılığın toplumun ilerici katmanları içinde günden güne yayılması ve desteğe dönüşmesi; bu arada devletin F tipi ile gerçekte neyi amaçladığını kamuoyuna ve kitlelere anlatmak için gösterilen yoğun ve sabırlı çabalar, vb., vb., tüm bunlar sayesinde olanaklı oldu bu aşamaya ulaşmak. Tüm bunlar sonucunda, hücre karşıtı mücadele önemli bir mesafe katetti ve kamuoyuna mal oldu. Tüm bu çabaların sonucudur ki, gerek ki "F tipi" ne ne pahasına olursa olsun geçilecektir" tehditlerini yüksek perdeden yineleyip duran devlet bağun savunma çizgisine itildi.

Yineleyorum, bu sonuç saldırının püskürtülmesi değildir. Böyle olduğunu sanmak en derinde tehlikeli bir hayale

kapılmaktan başka bir şey değildir. Tüm tersine saldırının kaderini bundan sonra yapılacaklar tayin edecektir. Fakat dünle kıyaslanarak bugüne bakıldığında, varılan yer, bu saldırının pekala püskürtülebileceğinin önemli bir göstergesidir. Kat edilen mesafenin anlamını ve değerini doğru ölçbilmek ve yerli yerinde oturabilmek için, bugüne kadar yapılanların bemen tamamen, devrimci tutsakların sergilediği kararlılığın, devrimci akımların yitirmikleri henüz çok sınırlı faaliyetin, bir avuç tutsak yakınının yorumlamak bilmez fedakar çabalarının, bazı hukukçuların, gazetecilerin ve insan hakları çevrelerinin duyarlılığının bir sonucu olduğunu gözönünde bulundurmamak gerekir. Reformist sol partiler ile ilerici olmak iddiasındaki bazı sendikal çevreler, hücre karşıtı tutumlarını sık sık açıklamakla birlikte, bugüne kadar bu doğrultuda mücadeleyle henüz sözli edilebilir bir pratik katkı sunmuş değiller ya da bu sembolik olmanın ötesine geçmiş değil.

Buna rağmen, bu hayli dar güçlere dayanılmak da olsa yürütülen mücadele, gelinen yerde, dünle kadarki yalnızlığı kırması ve dünle kıyaslanmayacak ölçüde önemli bir hücre karşıtı potansiyeli açığa çıkarmıştır. Son haftalarda, özellikle de Burdur vahşetinden beri, hücre karşıtı cephe hızla gelişmekte, özgüven kazanmakta ve daha tok bir kararlılık göstermektedir. Birçok

Gençlik mücadelesi Türkiye'nin yakın tarihindeki geniş çaplı sosyal mücadeleler içinde özel bir yer tuttu. Burjuva gericiği bu belirgin olgudan çıkardığı sonuçlar ışığında, 12 Eylül döneminde en büyük saldırısını gençliğe yöneltti. Hareketi sistematik baskı ve terörle ezmekle kalmadı, yeni bir canlanmaya karşı çok yönlü siyasal, kültürel ve idari tedbirler de aldı. İzlediği ekonomik ve sosyal politikaları, geçmiş dönemlerde hareketin dinamizmini ve omurgasını oluşturan üniversite gençliğinin sosyal bilcimini, alt sınıflardan gelenler aleyhine belirgin biçimde değiştirdi. Geçekondü üniversitelerini tüm Türkiye'ye yaygınlaştırarak, taşradan büyük kentlerin üniversitelerine emekçi çocuklarının almasını büyük ölçüde sınırladı. Böylece geçmiş dönemlerde gençlik hareketinin merkezini ve lokomotifini oluşturan büyük kentlerin bu özellikleri belirgin biçimde zayıfladı. Tüm bunlar, '80'ler sonrasında küçülmüş burjuva katmanları saran yığıluluk, orta sınıfları düzene bütünülecek eski kısmı ilerici duyarlılıklarını yitirmesi ve '89 çöküşü sonrasında dünya çapında sol düşünceye karşı yükselen gerici ilk dalgası ile de birleşince, Türkiye'nin öğrenci gençlik hareketi eski gücünü çok büyük ölçüde kaybetti.

En özet şekilde ortaya koyduğumuz ve bazı bakımlardan eksik olan bu değerlendirmeden çıkan bir sonuç var.

Öğrenci imkanları dayalı ya da dayanaktı mücadelede ayrılmaz hareketin daha etkin kendine ö geride kal gerçeği bu yılların toz değıştirdi.

Son on yılda bakıldığında, işçi sınıfı ve kamu çalışanları hareketinin sosyal mücadelesinin asıl eksenini oluşturduğu, öğrenci hareketinin belirgin biçimde bu iksinin gölgesinde kaldığı görüldü. Bunu olumlu ve sağlıklı bir gelişme saymak gerek. Burada kitle hareketinin genel plandaki zayıflıklarının ve geri düzeyini bir yana koyuyoruz. Önemli olan, bu genel görece gerilik içinde, işçi-emekçi hareketinin sosyal mücadelenin asıl eksenine dönmüş olmasıdır. Ve yinelemek gerekir ki, bu öğrenci hareketi için de genel planda sağlıklı bir gelişme zemini demektir.

Bütün bu söylenenlerle gelmek istediğimiz daha da somut bir sonuç var. '80 öncesinin ölçüleri bir yana birakılır ve yeni dönemin sosyal hareketliliği içinde öğrenci hareketinin tuttuğu ve tutabileceği yeni yer

Ekim

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Org

Gençlik hareketi güncel sorunu

Gençlik mücadelesi Türkiye'nin yakın tarihindeki geniş çaplı sosyal mücadeleler içinde özel bir yer tuttu. Burjuva gericiği bu belirgin olgudan çıkardığı sonuçlar ışığında, 12 Eylül döneminde en büyük saldırısını gençliğe yöneltti. Hareketi sistematik baskı ve terörle ezmekle kalmadı, yeni bir canlanmaya karşı çok yönlü siyasal, kültürel ve idari tedbirler de aldı. İzlediği ekonomik ve sosyal politikaları, geçmiş dönemlerde hareketin dinamizmini ve omurgasını oluşturan üniversite gençliğinin sosyal bilcimini, alt sınıflardan gelenler aleyhine belirgin biçimde değiştirdi. Geçekondü üniversitelerini tüm Türkiye'ye yaygınlaştırarak, taşradan büyük kentlerin üniversitelerine emekçi çocuklarının almasını büyük ölçüde sınırladı. Böylece geçmiş dönemlerde gençlik hareketinin merkezini ve lokomotifini oluşturan büyük kentlerin bu özellikleri belirgin biçimde zayıfladı. Tüm bunlar, '80'ler sonrasında küçülmüş burjuva katmanları saran yığıluluk, orta sınıfları düzene bütünülecek eski kısmı ilerici duyarlılıklarını yitirmesi ve '89 çöküşü sonrasında dünya çapında sol düşünceye karşı yükselen gerici ilk dalgası ile de birleşince, Türkiye'nin öğrenci gençlik hareketi eski gücünü çok büyük ölçüde kaybetti.

En özet şekilde ortaya koyduğumuz ve bazı bakımlardan eksik olan bu değerlendirmeden çıkan bir sonuç var.

Parti programı ışığında çevre ve kapitalizm

F. Yılmaz

Doğa üretim sürecinde emeğin konusudur. İnsan doğayı, onun üzerindeki etkinliği ile dönüştürdü. Kendisi de bu sırada dönüştü, insanlaştı. İnsan doğadan ayrı, ona karşıt bir varlık değil, onun bir parçası ve ürünüdür. Karşıtlık doğayla insan arasında değil, kapitalist üretim biçimi ile insanı da kapsayan doğa arasındadır. Kapitalizm doğaya ve insana karşıdır. Kapitalist üretim kâr amacına dönüktür. Kişileşmiş sermaye olan kapitalistin kendisi de sermayenin hükmü altındadır.

İnsan faaliyetinin doğa dengeleri üzerinde yıkıcı etkiler yaratmaya başlaması kapitalizmle birlikte oldu. Kapitalizmle birlikte üretim insan gereksinimlerinden koptu. Sermaye birikiminin gerçekleştirilmesi ve kapitalist kârın garanti altına alınmasına kilitlendi. İnsan kendi ürününün hakimiyeti altına girdi. Üretimin amacı azgın kâr hırsını tatmin etmek olunca, doğa kaynakları ve emek, kapitalizm için ucuza maledilmesi gereken üretim girdileri

olmaktan başka bir anlam ifade etmez oldu. Kapitalist üretimin plansız, anarşik ve rekabete dayalı yapısı, insanı ve doğayı yıkıma uğrattı. Bu aynı zamanda doğanın ve emeğin azgınca yağmalanması, hem emekçilerin hem de doğanın yoksullaştırılmasıdır.

Çevre kirliliği gelişmiş ülkelerde kapitalizmle birlikte ortaya çıktı. Kapitalizm dünya genelinde yaygınlaştıkça, onunla birlikte çevre sorunları

da yaygınlaştı. Emperyalizm, bağımlı ülkelere yalnızca meta ve sermaye değil, aynı zamanda çevre sorunlarını da ihraç etti. Teknolojinin gelişimi ile birlikte, geri ve çevreye zararlı teknoloji ve üretim dalları bağımlı ülkelere kaydırıldı. Bunun yanında, zehirli ve nükleer atık turizmi olarak tanımlanan bir ticaret alanı da doğdu. Zehirli ve nükleer atıklar, bağımlı ülkelere ya açıktan ya da farklı ticari mal görüntüsü altında aktarıldı. Gıda yardımı vb. adı altında da bu atıklar bağımlı ülkelere atıldı. Bu durum, bağımlı ülkelerin egemen sınıflarının, kendi

halklarının sağlığını hiçe sayarak, ülkelerini emperyalistlerin çöplüğü haline getirecek kadar onursuzlaşabildiklerini gösterdi.

Geri kalmış ülkelerde kapitalizmin emperyalizme bağımlı bir şekilde gelişmesi, bu ülkelerdeki emek ve doğa sömürsünü, yıkımını azgın bir yağmaya dönüştürdü.

TKİP Programı'nda bu durum şöyle tanımlanır: "Emperyalizm çürüten ve asalak kapitalizmdir.

Emperyalist tekeller, azami kârın gerektirdiği her durumda teknik gelişmeyi sınırlandırarak ya da yıkıcı alanlarda kullanarak, üretici güçlerin özgürce gelişmesini engellerler. Bilim ve teknikteki muazzam gelişmelere rağmen, sermaye tekeli, bunun sonuçlarının insanlığın büyük

çoğunluğunun yararına kullanılmasına engeldir. Açlık, hastalık ve bakımsızlıktan yüz milyonda insanın perişan olması ve kitlesel ölümler, sistemdeki aşırı çürümenin trajik yansımalarıdır.

Bilim ve teknolojinin kapitalist kâr hırsı çerçevesindeki kullanımı, doğanın da sınırsızca ve acımasızca yağmalanmasına yolaçtı. Böylece uygarlık ve insan soyu için tehlikeli boyutlara varan bir ekolojik yıkıma neden oldu." (TKİP Programı, Emperyalizm ve Dünya Devrimi Süreci, madde 21)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
Emperyalist burjuvazinin kriz yönetme

Parti Programı'nda çevrenin korunması sorunu

* "Ormanlar, göller, akarsular, içme suyu kaynakları ve tüm öteki doğal zenginlikler kamu malıdır. Bu zenginliklerin doğal park, gezi, eğlence ve dinlenme tesisleri olarak tüm toplumun hizmetine sunulması için gerekli önlemler alınır."

(TKİP Programı, II. BÖLÜM, V- Türkiye Devrimi, Ekonomik Alanda'ki önlemler alt bölümü, madde 6)

* "Çevrenin korunması: Çevre sağlığını gözetken bir üretim, kentleşme, enerji ve ulaşım politikası izlenir. Bu, toplum sağlığının vazgeçilmez koşulu sayılır. Kapitalizmden miras çevre tahribatının giderilmesi, doğal çevrenin, toprağın, suyun ve havanın korunması için köklü önlemler alınır."

(TKİP Programı, II. BÖLÜM, V- Türkiye Devrimi, Toplumsal Sorunlar Alanında'ki önlemler alt bölümü, madde 7)

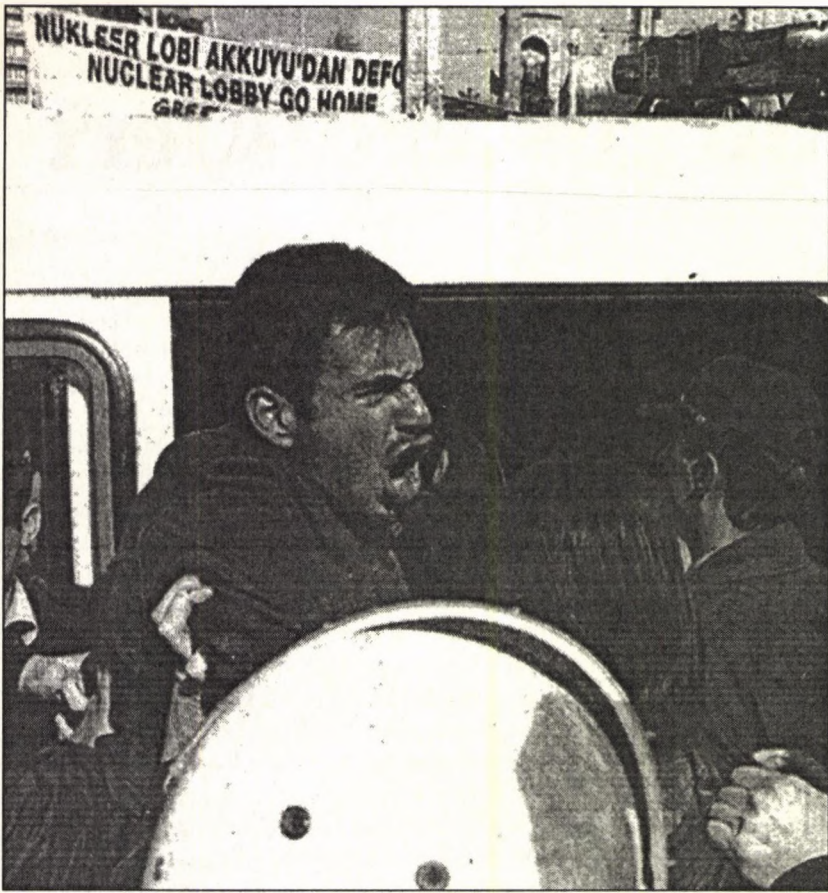
yöntemlerinden biri, krizin faturasını işçi ve emekçi sınıflara, asıl olarak da bağımlı ülkelere, dolayısıyla bu ülkelerin işçi ve emekçi sınıflarına fatura edilmesidir. Kapitalizm bir dünya sistemi halini aldığından bu yana artık çevre sorunları da ekolojik kriz boyutuna varmıştır. Kapitalist küreselleşme, çevre kirliliğinin küreselleşmesini, bu ise ekolojik sistemin bir bütün olarak çökme tehlikesi ile karşı karşıya kalmasını getirdi. Emperyalizm iktisadi ve mali bunalımlara nasıl dünya ölçüsünde bir karakter kazandırdıysa, çevre sorunlarına da yine öylece dünya ölçüsünde bir karakter kazandırdı. Çevre ve emek yıkımı, kapitalizmin krizi dönemlerinde çok daha üst boyutlarda yaşanır.

Parti Programı'nın "Emperyalizm ve Dünya Devrimi Süreci" bölümünde (19. madde) buna şu açıklık getirilmiştir: "Emperyalizm iktisadi ve mali bunalımlara dünya ölçüsünde bir karakter kazandırdı. Onları çok daha şiddetli ve yıkıcı hale getirdi. Sistemin hiyerarşik yapısı, bunalımların zayıf ve bağımlı ülkelere fatura edilmesini kolaylaştırdı. Böylece bağımlı ülkelerin iktisadi ve toplumsal yaşamında kronik sorunlara ve ağır yıkımlara neden oldu."

İktisadi ve mali bunalımlar için yapılan bu belirleme, çevre sorunları için de aynen geçerlidir.

Ekosistem dinamik bir yapıdır. Bir zincirin halkaları gibi birbirine bağlı olan bu yapı içinde bir noktada yaşanan bozulma, zincirleme bir biçimde diğerlerini de etkilemektedir. Kapitalizm ekosisteme tüm alanlarda birden yüklenmektedir. Bugün doğa dengeleri her noktadan birden alarm vermektedir:

Tarımsal alanlarda çölleşme ve aşırı sulama sonucu tuzlanma, sera etkisi, küresel ısınma, iklim değişikliği, buzulların erimesi, seller, erezyon ve toprak kaybı, Ozon tabakasının delinmesi, ormanların yok edilmesi, hava kirliliği, asit yağmurları, göl, nehir, yeraltı suları ve denizlerde kirlenme, biyolojik çeşitliliğin

yokolması (bitki ve hayvan türlerinin azalması), yeraltı sularının kirlenmesi sonucu temiz içme sularının her geçen gün azalması, dünya genelinde ve bölgesel düzeylerde yaşanan savaşların insan ve doğa üzerinde giderilemeyen tahribatları, nükleer ve zehirli atıklar sorunu, çarpık kentleşme, evsel, sanayi ve tarımsal atıklar sorunu vb., vb.

Bütün bunların hepsi zincirleme bir şekilde birbirini etkilemekte, koşullamaktadır. Hepsisi de kapitalist özel mülkiyet düzeninin kâr ve rekabete dayalı üretim tarzının dolaysız sonucudur. Bugün tüm bu sorunlar bir yumak gibi içiçe geçmiş, “çözumsuzlük” içinde, trajik bir sona doğru bulunduğumuz gezegenle birlikte yol almaktayız:

“Günümüz kapitalizminin asalaşması ve çürümesinin aldığı bu korkunç ve yıkıcı boyutlar, “Ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!” ikilemini her zamankinden daha yakıcı bir biçimde insanlığın önüne koymaktadır. Uluslararası proletarya önderliğinde zafere ulaşabilecek olan dünya devriminden başka hiçbir çözüm, insanlığı kapitalizmin barbarlığından, emperyalizmin baskı, sömürü ve köleliğinden, savaşların yıkım ve felaketlerinden kurtaramaz.” (TKİP Programı, Emperyalizm ve Dünya Devrimi Süreci bölümü, madde 23)

Yukarıdaki “çözumsuzlük” ifadesi, sorunların kapitalist sistem içinde kalındığı sürece çözülemeyeceğini, ancak sistem aşarak çözümün mümkün olduğunu anlatır. Sistem kendi iç çelişkilerinde çözümünün olanak ve güçlerini de barındırır. Üretimin, emeğin toplumsallaşması ile üretim araçlarının özel mülkiyeti arasındaki çelişki, proletarya devriminin itici gücüdür: *“Kapitalist gelişme emeği, üretim araçlarını ve üretim sürecini toplumsallaştırarak sosyalist toplumun maddi ön koşullarını da yaratır.” (TKİP Programı, Toplumsal Devrim, Sosyalizm ve Komünizm bölümü, madde 9)*

İnsan ihtiyaçlarından kopuk, aşırı kâr dayalı üretim, doğa kaynaklarının sınırlılığı ile de gelişmektedir. Kapitalizm doğa kaynaklarını sınırsızca tükettikçe, kendi sınırlarına dayanmakta, bu yanı sıra da sonunu hazırlamaktadır. Sınırlı kaynaklarla sınırsız üretim yapılamaz. Kapitalizmin sonunun tüm insanlığın sonu olmaması için proletaryanın iktidarı alması zorunludur. Sınırlı kaynakların merkezi planlama, insan ihtiyaçlarının belirleyici olduğu üretimde kullanımı, kapitalist sistemin aşılması ile olanaklıdır. Aynı zamanda doğadan alınanın yerine konması da ancak doğa dengelerinin gözetildiği, kâr güdüsünün değil insan ihtiyaçlarının belirleyici olduğu bir sistemde mümkün olacaktır. Sosyalizmde *“... Kâr amacına yönelik kapitalist meta üretiminin yerini, tüm toplum tarafından ve toplum hesabına yapılan, onun üyelerinin refahını ve çok yönlü gelişimini amaçlayan mal ve hizmet üretimi alır. Toplumsal üretimdeki plansızlık, anarşi ve rekabet, yarattığı tüm yıkıcı sonuçlarla (buhranlar, işsizlik, toplumsal servetin israfı, savaşlar, çevre tahribatı vb.) birlikte ortadan kalkar.” (TKİP Programı, Toplumsal Devrim, Sosyalizm ve Komünizm bölümü, madde 12)*

Marx’ın anlatımıyla, doğa insan için hammadde değil hayattır.

Çevre sorunu gerçek çözümünü kapitalizmi cepheden karşısına alan bir ideolojik-politik hatta bulabilir ancak...

Çevre sorunu ve küçük-burjuva muhalefeti

Dünyamız kapitalistler tarafından kirleniyor. Bu kirlenmeye paralel olarak çevreci grupların etkinliği de artıyor. Çevreci gruplar oldukça geniş ve renkli bir yelpazeyi oluşturuyor. Bu yelpaze içinde emperyalist tekellerin oluşturduğu gruplardan faşistlere, eko-feministlerden anarşistlere, çevreci sosyalistlere kadar birçok kesim ve akım yer alıyor.

Kapitalist sistemin doğa üzerindeki yıkıcı etkileri, küçük-burjuva demokratik tepkileri örgütlü hale getirdi. Doğa yıkımı ve insan üzerindeki etkilerinin geldiği boyuta duyulan tepki burjuva hümanist motiflerle de bezendi. Bu, çevreci hareketlerin politik akımlar olarak kendilerini ifade etmelerinin zemini oldu.

Kapitalizmin çevre üzerindeki yıkımı ve kirli faaliyetlerini radikal bir tarzda protesto eden çevreci gruplar, sabotaj eylemleri de dahil birçok eylem örgütlediler. Kapitalist tekellerin kirli faaliyetlerini açığa çıkarıp uluslararası alanda teşhir ettiler. Çevre duyarlılığının oluşması ve bilincinin gelişmesi noktasında azımsanmayacak bir rol oynadılar. Ancak verebilecekleri bilinç, sonuçta kendi bilinçleri ve duruşlarıyla sınırlıydı.

Küçük-burjuva radikalizminin çevre duyarlılığı üzerinden kendini ifade ediş kapitalizmin sınırlarını aşamadı. Yıkımın sonuçları ile uğraşırken, nedenlerini gözardı etti. Kapitalistleri çevre dostu ve düşmanı olarak ikiye ayırıp, çevre yıkımının nedenlerini niyetlere indirgedi. Böylece gerçek suçlu kapitalizm gözlerden gizlenmenin yolunu buldu. Kitlelerin hoşnutsuzluğunun bir bütün olarak sisteme yönelmesinin önüne geçilmiş oldu. Bu arada “yeşil kapitalistler” çevre duyarlılığını paraya çevirmenin de yollarını buldular. Çevre dostu ürün reklamları piyasayı kapladı. Bunların çoğunun yalan olduğu çok geçmeden anlaşıldı.

Çalışmalarını uluslararası düzeyde yürüten çevreci gruplardan en etkin Greenpeace’in (Yeşil Barış), çevre dostu enerji dallarına yönelmek amacı ile Shell’in hisse senetlerini satın alması, soruna ütöpik bir çözüm önerisi olması dışında özünün kavranmadığının ifadesi oldu.

Avrupa ülkelerinde devrimci ve komünist hareketin bıraktığı boşluk, son 20 yılda Yeşiller’in oluşturduğu muhalefet hareketi ile dolduruldu. ‘90’lı yıllarda Yeşiller, Yeni Dünya Düzeni’nin düzeniçi muhalefet motiflerinden biriydi artık. Kitlelerin savaşlara ve doğa yıkımına karşı duydukları tepkiler, Yeşiller’i Avrupa ülkelerinde parlamentolara taşıdı. Avrupa, Yeşiller partilerinin en güçlüsü olan Alman Yeşiller/Birlik Partisi koalisyon ortağı olarak hükümette yer aldı. Emperyalist burjuvazinin küçük-burjuva radikalizminin bir örneği olan Yeşiller’i ehlileştirmek için çok zamana gereksinimi olmadı. Almanya’da koalisyon ortağı olan Yeşiller/Birlik, Alman silah tekellerinin silah satışlarına onay verdi. Almanya’nın 2. Dünya Savaşı’ndan sonra konmuş olan ülke dışına asker gönderme yasağı yine bu koalisyon hükümeti tarafından kaldırıldı. Emperyalizmin Kosova saldırısına ve işgaline onay verildi ve fiilen içinde yer aldı. Kosova’ya 10 bin ton uranyum atılması Yeşiller’i hiç rahatsız etmedi. (Tersine, Yeşilci Dışişleri Bakanı Fischer, NATO saldırısının en hararetli destekçileri ve sözcüleri içinde yer aldı.) Silah satışlarına göstermelik karşı çıkışları bile, silah tekellerinin öfkeli serzenişlerine neden oldu. Yeşiller de bu serzenişler doğrultusunda tavırlarını yeniden gözden geçirdi. Bu durum Yeşiller’e, her geçen gün tabanın erimesi gibi bir sonuca mal oldu.

Emperyalist burjuvazi artık kriz halini alan çevre kirliliği sorununu çeşitli uluslararası oluşum ve konferanslarla “kontrol” altında tutmaya çalışıyor. Soruna köklü çözüm, nedenin açıkça ortaya konmasıyla mümkündür. Neden, kapitalist sistemin ta kendisidir. Emperyalist burjuvazi bu gerçeği karartmak için neden olarak; yoksul ülkelerdeki aşırı nüfus artışının doğa üstündeki baskısı, çevre bilincinin gelişmemiş olması, gerekli yasal düzenleme eksikliği, eğitim eksikliği, teknoloji kullanımının istenmeyen sonuçları gibi nedenler ileri sürüyor. Çözüm önerileri de nedenler kadar sorunun gerçek kapsamından uzak ve gözboyama amacına hizmet ediyor. Nüfus planlaması, yasal düzenleme, eğitim, bilinç, ahlaki dönüşüm...

Aslında kapitalistler çevre sorunlarının çözümleri ile de kâr getirisi ölçüsünde ilgileniyorlar. Yaratılan kirliliği ortadan kaldırmak için gerekli teknolojiyi, burada bir kâr kapısı gördükleri oranda geliştiriyorlar. Bunun faturası da sorumlularına değil kamuya, yani işçi sınıfı ve emekçilere ödetiliyor.

Çevre sorunları gerçek çözümünü, kapitalizmi cepheden karşısına alan bir ideolojik-politik hatta bulabilir. Diğer türlü, nedenler ortadan kaldırılmadığı için sonuçların teşhiri ve kontrol altında tutulmasını amaçlayan demokratik bir tepki olmaktan öteye geçemez. Kuşkusuz bu tepkinin de bir anlamı var. Ancak sistem aynı kaldığı sürece, sorun kendini daha üstten ve farklı boyutlarda yeniden yeniden üretecektir.

Bugün kapitalizmi cepheden karşıya alan ideolojik-politik hat belirlenmiş, programatik düzeye kavuşturulmuştur. Çevre kirliliğinin yarattığı ekolojik krize karşı mücadele kılavuzu, komünist işçi partisi programıdır.

“Eski komünistler” 76 sandalyenin 72’sini aldılar...

Moğolistan seçimlerinin gösterdikleri

C. Kaynak

sonra oluk oluk yatırımcı yabancı sermaye akacak, yeni istihdam kaynakları açılacak, ülkenin tüm potansiyel zenginlikleri işletilecekti.

Aradan geçen kısa süre, geçmişin lanetlenmesi ve tarihsel kazanımların tahrip edilmesi üzerine bina edilen Demokratik İttifak iktidarının iflasını belgeliyor. Sözü verilen yatırımcı yabancı sermaye nedense gelip bir türlü istihdam kaynağı açmadı. Üstelik, sözkonusu sermayenin gelişini kolaylaştırmak ve angajmanlarını teminat altına almak için alınan önlemler, 2,4 milyon nüfusun üçte birini mutlak sefalet koşullarında yaşamaya, ayda ortalama 20 dolarla idare etmeye mahkum etmesine rağmen.

Gerçeği ne kadar yansıttığı ayrı bir sorun olan resmi verilere göre, başkent Ulan Batur’da 45 bin kişi sokakta yaşıyor. Bu insanlar soğuktan donmamak için geceleri lağım kanallarının boşluklarına doluyorlar. Eğer bulurlarsa, çalışır durumda olan kalorifer borularına sarılarak ısınmaya çalışıyor ve öyle sabahlıyorlar.

ABD Cumhuriyetçi Partisi’ni kendisine ideolojik örnek alan Demokratik İttifak iktidarı, ülke nüfusunun (resmi rakamlara göre) % 36’sını sefaletle sürüklemekle ve % 30’unu ise işsiz bırakmakla yetinmedi. 80’li yılların sonlarında kişi başına düşen GSMH 1000 doları aşarken, bugün bu rakam 400 doları bile bulmuyor.

Sovyetler Birliği’ni ve dolayısıyla sosyalizmi çağırıyor diye tahrip edilen iktisadi altyapı tesisleri, toplumun başlıca gelir ve geçim kaynağını oluşturan hayvancılığın ağır darbeler almasına yol açtı. Geçen kışın şiddetli geçmesinden dolayı, ülkenin sahip olduğu 32 milyon hayvanın % 10’u, yani 2,5 milyonu soğuktan donarak öldü. Birleşmiş Milletler Örgütü Moğolistan Koordinatörü Douglas Gardner, bu yıkımı “gerçek bir insan trajedisi” olarak nitelemektedir. Zira, ülkede hayvancılık GSİH’nın % 30 oranındaki payını karşılamakta, dolayısıyla nüfusun üçte birinin başlıca geçim kaynağını oluşturmaktadır. Üstelik soğukun yol açtığı bu yıkım, yeni bir felaketin başlangıcı olma risklerini de taşıyor. Hayvan leşlerinin, havaların ısınması ile birlikte, bir çevre kirliliğine dönüşmesine ve salgın hastalıkların belirmesine neden olmasından endişe ediliyor.

İşte Moğolistan’da birkaç veri ile özetlenebilecek olan kapitalist ekonomiye geçişin bilançosu, ortaya böyle bir tablo çıkarmaktadır.

Moğol halkı bu baştan çıkarılmışlığın ve dolandırıcılığın bilançosunu yapmak ve sorumlulardan

hesabını sormak istiyor. Geçenlerde yapılan genel seçimlerde ifade edilen tavır da, bu arayışın dışında başka bir anlam taşımamaktadır. Göçebe insanlar bazen 100 km yol yürüyerek oy kullandılar ve eski iktidar partisi MDHP’yi desteklediler. MDHP’nin yeniden işbaşına getirilmesi bir sürpriz olmadı. Çünkü, kamuoyu araştırma kurumları seçimlerin arifesinde MDHP’ye % 51 oranında bir şans tanıyor ve seçimleri kazanacağına kesin bir gözle bakıyorlardı. Fakat, seçim sonuçları ortaya çok farklı bir tablo çıkardı. Mecliste toplam sayısı 76 olan sandalyenin 72’sini MDHP aldı. Bu sonuç salt seçim yasası kombinezonları ile izah edilebilecek bir durum değildir. Burada MDHP’nin yeniden iktidara getirilmiş olmasının en ufak bir kıymeti harbiyesi yoktur. Önemli olan toplumun ruhhalinin içerdigi eğilimdir; halkın geçmişe, Sovyet dönemine duyduğu özlemdir.

Moğol halkının bu tavrı net bir reddin, açık bir arayışın ve aynı zamanda da bir çaresizliğin somut göstergesi olmaktadır. Seçmenler uluslararası sermayenin kendilerine binbir hile ile dayattığı kaderi sandıkta mahkum ettiler. Bunu eski iktidar partisi MDHP’yi destekleyerek yaptılar. Çünkü, MDHP, kapitalist yıkımın ilk mimarı olmasına, 1991 ile 1994 yılları arasında binlerce kamu işletmesini özelleştirme adı altında yakın dostları arasında paylaştırmış olmasına karşın, kitlelerin gözünde halen Sovyetler Birliği’ni, sosyalizmin kazanımlarını çağırıştırılmaktadır.

Burada MDHP’nin Tony Blair’ci oluşu, uluslararası sermayenin politikasını uygulamayı büyük bir sadakatla sürdüreceğini açıkça ilan etmiş olması bir çelişki gibi

görünyorsa da işin özünde sorun öyle değildir. Moğol halkı çaresizlikten, alternatifsizlikten bu seçeneği yapmak zorunda kalmıştır. Kitleler 1920 yıllarının başlarından bu yana ülke tarihine damgasını vurmuş, yığınla kazanımın elde edilmesine önderlik etmiş olan bu partide hala bir umut arıyorlar. Burada önemli olan elbette MDHP’de bir umudun olup olmadığı değil. Sorun bu yönü ile çok açıktır. Önemli olan faktör, Moğolistan’da emekçi kitlelerin bir arayış içinde oluşları ve bunu, yanlış bir seçenek üzerinden de olsa, dile getirmeleridir.

Daha da önemlisi, Moğolistan örneğinin kesinlikle bir istisna teşkil etmediğidir. Bu kadar yalın olmayan birçok örneğe geçmiş yıllarda da tanık olundu ve olunmaya devam ediyor. Örneğin, birkaç ay sonra, sonbaharda, Romanya’da benzer bir senaryonun yaşanmasından, İlieşcu’nun partisinin seçimleri kazanmasından şüphe etmemek gerekiyor. Çünkü, uluslararası sermaye, Romanya’da da Çavuşescu dönemini aratır hale getirmiştir. Bu ve Moğolistan’dakine benzer nedenlerden ötürü kitleler, salt bir zamanlar Çavuşescu’nun manevi evladı, halefi olduğu için, İlieşcu’yu desteklemek seçeneği ile başbaşa kalacaklardır.

Moğolistan

Devlet: Üniter Cumhuriyet
Rejim: Başkanlık sistemi
Devlet başkanı: Natsagin Bagabandi (18/7/1997’den buyana)
Başkent: Ulan Batur
Yüzölçümü: 1 565 000 km2
Nüfus: 2,4 milyon
Kentleşme oranı: % 59,7 (1993)
İşlenen toprak oranı: % 1

Başlıca gelir kaynakları:

Bakır, Kömür, Linyit, Petrol, Demir, Flüör, Molibden, Volfram, Tungsten, Nikel, Kalay, Altın, Gümüş, Zümrüt, Alüminyum
Buğday, Arpa, Küçük baş hayvan (Dünya sıralamasında 19.)

Gavri safi iç hasılanın (GSİH) birlesimi:

Tarım: % 37
Madencilik: % 1
Sanayi: % 23
Hizmet: % 39

Yıllık toplam GSMH: 1 milyar \$ (1998)
Kişi başına düşen yıllık ortalama GSMH: 390 \$
Yıllık ihracat: 439 milyon \$
Yıllık ithalat: 548 milyon \$

Çalışan nüfusun sektörlere göre dağılımı:

Tarım: % 29
Maden ocakları: % 10
Sanayi: % 26
Hizmet sektörü: % 35

Moğolistan uluslararası aktüalitede fazlaca gündeme gelen bir ülke değil. Nüfusu 2,5 milyonu bulmayan bu ülkede 2 Temmuz günü yapılan genel seçimlerin sonuçları, “eski komünistler kazandı” başlığı altında, bir iki cümle ile emperyalist basın ajansları tarafından duyuruldu. Gericici burjuva basınının merak etmek istemediği ya da görmemezlikten gelmeyi tercih ettiği Moğolistan seçimlerinin sonuçları, gerçekte hassas bir konuyu gündeme taşıyor. Bu konu eski Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkeleri halklarının içinde bulundukları arayış ve çırpınıdır. Sözkonusu halklar bugüne kadar fırsat buldukça değişik biçimler altında rahatsızlıklarını ifade edip mesajlar vermeye çalıştılar. Ama Moğol halkı kadar tavırlarına net bir biçim kazandıramadılar.

Moğolistan’da iktidar partisi, Moğol Devrimci Halk Partisi (MDHP), her ne kadar Sovyetler Birliği’nin dağılıp izleyen döneme ayak uydurmaya, bu kez kapitalist yıkımın öncü gücü rolünü oynamaya çalıştıysa da, buna rağmen 1996 yılında iktidarına son verildi. Zira 1996 yılındaki milletvekili seçimlerini, Ulusal Demokrat Partisi ve Sosyal Demokrat Parti’sinin oluşturduğu ultra-liberal “Demokratik İttifak” koalisyonu kazanmıştı. Böylece, Sovyet döneminin iktidar partisi MDHP, ülkenin kapitalist ekonomiye ve demokrasiye geçişini kazasız belasız gerçekleştirmiş olmasına karşın, nankörce geri plana itildi.

Bu nedensiz de değildi. Zira tüm Doğu Avrupa ülkeleri ve eski Sovyet cumhuriyetlerinde olduğu gibi Moğolistan’da da, uluslararası sermaye geçmiş mirası kökten silmeyi, yeni süreç için bir ihtiyaç ve teminat sayıyordu. Demokratik İttifak’ın iktidara taşınması ile Moğolistan’ın uluslararası sermaye sistemine entegrasyonu sonuçlandırılmış, eskiyi çağırıştıran tüm kamburlardan sıyrılmış sayılıyordu. Demokratik İttifak iktidarının ülkede demokrasiyi pekiştireceği, iktisadi ve sosyal kalkınmayı daha ileri bir düzeye taşıyacağı ve emekçi kitlelerin ise bu zenginliği kardeş kardeş paylaşmaktan başka bir meşguliyetlerinin kalmayacağı vaad edilmişti. Başka ülkelerde olduğu gibi Moğol halkı da bu sihirli reçeteye inandı ve % 90 oranında rekor bir katılımı sandık başına giderek, Demokratik İttifak’ı iktidara taşıdı. Onun için 1996 yılı, gericiler tarafından Moğolistan tarihinde bir kilometre taşı, ‘demokrasinin’ doğduğu bir dönüm noktası olarak anılmaktadır. Sorun en azından yakın bir geçmişe kadar öyle algılanıyordu.

Hatırlatmakta yarar var. Moğol halkının bu şatafatlı geleceği, IMF ve Dünya Bankası gibi sermayenin uluslararası kurumlarının hazırladıkları reçetelerin uygulanması ile güya mümkün olacaktı. Yerel iktidarın yapacağı tek şey, salık verilen özelleştirme programlarını hızlandırmak ve Sovyet döneminden kalan irili ufaklı ne kadar kazanım ve değer varsa, tereddüt etmeden hepsini tahrip edip silmekten ibaretti. Ne de olsa ülkeye bundan

“Sezer demokrasisi”:

Demokrasi soslu tuzak

Demokratik muhalefet, bir kez daha sahte bir gündemle yönü şaşırtılarak, düzene yedeklenmeye çalışılıyor. YÖK seçimleri vesilesiyle yaratılan toz duman içerisinde, bizzat düzen kurumları, düzenin kendi çocuğu YÖK’ün anti-demokrat kimliğini eleştirirken, Sezer’in demokralığına da alkışlıyorlar. Bu toz-duman içerisinde demokratik muhalefetin bir bölümü Sezer’in demokrasi cephesinde saflaşmış bulunuyor.

Bu yanılsama sadece Sezer’in demokrasi cephesinde saf tutan liberal muhalif çevrelerle sınırlı değil. YÖK ve Sezer konusunda yaratılan yanılsama tümüyle ilerici toplumsal muhalefeti yolundan saptırma amacını taşıyor. Böyle olduğu için, yaratılan yanılsama ilerici toplumsal muhalefet üzerinde olumsuz sonuçlara yol açıyor. Bunlar özünde, düzenin ve sınıfsal uzlaşmazlığın üzerinin karartılmasında ve tüm demokratik özlem ve istemlerin düzene karşı verilecek çetin bir mücadeleyle değil, bizzat düzenin temel kurumlarından birinden medet umularak kazanılabileceği gibi bir bilinç yanılsamasında ifadesini buluyor. Böylece mücadelenin uzağına düşmüş, inancı ve umudu kalmamış çevrelere düzen içerisinde dayanaklar yaratılmakla kalınmıyor, bizzat bu çevreler aracılığıyla ilerici, devrimci toplumsal dinamikler düzene bağlanmaya çalışılıyor.

Düzenin Sezer şahsında oynadığı oyunun kapsamı, sadece 9 Eylül Üniversitesi atamaları çerçevesinde yürütülen tartışmalarla sınırlı değil, 19 Mayıs ve Dicle üniversitelerindeki atamalar vesilesiyle ortaya çıkan durum üzerinden de ele alınmalıdır. Böylece saldırının gerçek mahiyeti ve kapsamı daha iyi görülebilir. Çünkü 9 Eylül Üniversitesi’nde en çok oyu alan adayın seçilememesinin yarattığı tepki karşısında Sezer’in YÖK listesini geri çevirdiği düşünülebilir. Ancak Sezer, 19 Mayıs ve Dicle üniversitelerinde YÖK’ün tercih etmediği “solcu” bilinen adayları, en çok oyu alan MHP’li adaylara karşın rektörlüğe atamıştır. Bu durumun Sezer şahsında oynanan oyuna güçlü dayanaklar verdiği bir gerçektir. Bu bize, oynanan oyunun 9 Eylül’le sınırlı bir demokratlık gösterisi değil, kapsamlı bir ideolojik-politik saldırı olduğunu gösterir.

“Sezer demokrasisi” ile düzenden beklemeçilik körükleniyor

Bu saldırı, hedeflerine uygun sonuçları yaratmaya başlamıştır. Artık toplumsal muhalefetin “mücadele yöntemleri”nden biri “cumhurbaşkanından ricada bulunmak”tır. Bunun ilk örneklerinden biri, kamu emekçilerine yönelik kapsamlı bir saldırı niteliğinde olan kanun hükmünde kararnamenin reddedilmesi için sendikaların Sezer’den ricada bulunması olmuştur. Bu, sendikaların tepesindeki reformist yönetimlerin niteliklerine uygun bir davranıştır. Ancak burada bir kez daha vurgulayalım ki, önemli olan reformistlerin bu saldırıdan ne denli etkilendikleri değil, kendi geri bakışlarını emekçi kitlelere taşımada elde ettikleri olanaklardır. Zira geçmişte bu reformist yönetimler geriliklerini kitleye maletmekte zorlanıyorlardı. Ancak bugün, kararname karşısında hiçbir eylem programını gündeme getirmeden, doğruca soluğu Çankaya’da alabiliyorlar.

Emekçiler cephesinde YÖK tartışmalarının açtığı gedik, öğrenci gençlik hareketi ve gençlik örgütlülükleri içerisinde de yaratılmaya çalışılacaktır. Reformist yapıların gençlik uzantıları da gençlik hareketi içerisinde mücadele dinamiklerini törpülemeye, Sezer şahsında düzen içerisinde sorunların çözümüne ilişkin beklentileri yaymaya çalışacaklardır. Yaz döneminin yarattığı boşluktan

dolayı somut bir tutum içerisine girmiş değiller. Ancak, özerk-demokratik üniversite, YÖK, vb.’ne ilişkin reformist politik platformları ve mücadele anlayışlarıyla, bu konuda da nasıl bir tutum ortaya koyacakları açıktır.

YÖK’ü düzen gerçeğinden kopararak ele alan bu reformist platformlar, oynanan oyun karşısında daha baştan savrılmaya açıktırlar. YÖK üzerinde yapılacak sınırlı bir takım değişiklikler, demokratikleşme yönünde atılan adımlar olarak görülebilmektedir.

Demokrasi mücadelesini devrim mücadelesinden kopararak demokratik talepleri kazanmayı kendi içerisinde amaçlaştırmak, reformizmin temel yapısal zayıflığıdır. Üniversitelerdeki anti-demokratik uygulamaların düzenden kopararak YÖK’e indirgenmesi ve anti-demokratik uygulamalara karşı mücadelenin kendi içerisinde amaçlaştırılması, düzen içi politik platformun somut görünümleridir.

Reformist yapılar, YÖK’e ve onun anti-demokratik uygulamalarına karşı yükseltelen “özerk demokratik üniversite” talebini devrim mücadelesinden kopararak ele aldıkları için, toplumsal muhalefet içerisinde düzenin dolgu malzemesi olma uğursuz rolünü üstleniyorlar.

“Sezer demokrasisi” bir aldatmacadır!

YÖK faşist sermaye rejiminin hizmetinde bir kurumdur. Üniversitelerdeki demokratik muhalefeti ezmek, öğrenci gençliği ideolojik baskı altına almak, öğrenciyi kişiliksizleştirmek, kimliklesizleştirmek rolünü üstlenmiştir. Üniversiteler dahil tüm kurumların faşist yönetmeliklerle donatıldığı, bilimsel üretimin tümüyle sermayenin hizmetine sokulduğu bir düzende, rektörlerin demokratik olarak seçilip seçilmemesinin kendi başına bir önemi yoktur. Dahası, öğretim görevlileri tarafından yapılan seçimlerin rektör seçiminde doğrudan belirleyici olmadığı bir üniversite sistemine yaslanarak demokrasi aramak tam bir ikiyüzlülüktür.

Üniversitelerin birer ticarethaneye çevrilmesinin ayakları YÖK aracılığıyla örülmüştür. Devrimci gençlik hareketinin 12 Eylül’le beraber ezilmesiyle özelleştirmelerin önü açılmıştır. YÖK çetesi özelleştirme rantından beslendiği gibi, sermayeye de yağlı bir pazar açılmıştır. Milyonlarca gencin üniversite kapısından döndüğü, binlercesinin eğitimin paralı olmasından dolayı okulu bırakmak zorunda kaldığı bu düzende, en çok oyu alan adayın rektör atanması da bir aldatmacadır. Üniversitelerin sermayenin denetiminden çıkarılıp, öğretim üyeleri, öğrenciler ve çalışanların üniversite yönetiminde söz ve karar hakkına sahip olmadığı, herkesin eğitim hakkından eşit ve parasız olarak yararlanmadığı, üniversitelerin diplomalı işsizler yetiştirdiği bir eğitim sisteminde göstermelik bir manevrayı demokrasinin kazanımı zaferi saymak tam bir aldatmacadır.

YÖK sermaye düzeninin ihtiyaçları doğrultusunda oluşturulan faşist bir kurumlaşmadır. “Sezer demokrasisi” de yine bizzat faşist rejimin ihtiyaçlarına yanıt vermektedir. Son derece kaba bir tarzda başvurulmuş anti-demokratik uygulamalara cila çekme işlevini yerine getirmektedir. Dolayısıyla, YÖK’e karşı mücadelede düzenin bir başka kurumuna yaslanmak, burjuvazinin egemenliğine dolgu malzemesi olmak, ona hizmet etmek demektir.

Herkese parasız-bilimsel, anadilde eğitim!

Özerk-demokratik üniversite!

Kahrolsun sermayenin faşist diktatörlüğü!

(*Ekim Gençliği’nin Ağustos, ’00 tarihli 40. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi -https://rantey.org/sayısından alınmıştır.*)

Ekim Gençliği

Ağustos ’00 tarihli 40. sayısı çıktı!...

12 Eylül faşizminin meyvesi YÖK’ün yeni marifeti...

Rektör seçimleri skandalı

EXSA grevine ilişkin gözlemler...

EXSA işçileri grev okulunda...

İstanbul’da anket çalışması:

Anket çalışmasına nasıl bakıyoruz, bununla neler hedefliyoruz?

Sesleniş...

Gör artık bütün bunları!

Kampanya çalışması üzerine

Hücre saldırısını dışarıdaki savaşı büyüterek püskürtebiliriz!

SAG ve ÖO şehitleri ölümsüzdür!

Hiçbir saldırı devrimci irade ve kararlılığımızı teslim alamayacak!

Sermayenin çanak valayıcılarına...

Yıkacağımız hücre duvarlarının altında siz de kalacaksınız!

Hücre insanlık Suçudur, İzin Verme!...

Mücadele sonuç verdi

Akkuyu Nükleer Santral ihalesi iptal edildi

Enerji sorunu ve nükleer santraller

Özgürleşmek için düzeni yaşamımızın her alanında yenelim!

Yaşamda söz ve eylem birliği temel şiarımız olmalı!

Direnme Savaşı/ Nguyen Duc Thuan

Saygon zindanlarında mücadele

Direnme Savaşı'nda Vietnam halkının ABD emperyalizmi ve onun yerli uşaklarına karşı verdiği bağımsızlık mücadelesinde faşizmin eline geçen devrimci tutsakların direnişi anlatılır.

Romanın kahramanı Nguyen Due Thuan, Kuzey Vietnam'ın bağımsızlık mücadelesine katılmış, etkin görevler almış devrimcilerden biridir. Artık Kuzey bağımsızlığına kavuşmuştur. Şimdi yoldaşlarıyla Güney Vietnam'ın bağımsızlığı ve Vietnam'ın bütünlüğünü sağlamak için mücadele etmektedirler.

Bu amaçla Thuan 1956'da bir seminere katılmak için Saygon'a gelir (Saygon aynı zamanda ABD emperyalizminin Güney Vietnam'daki üssüdür.) Seminere katılmasını sağlayacak kişiyle Saygon hayvanat bahçesinde buluşacaklardır. Ama buluşma gerçekleşmeden üzerindeki sahte belgeler ile gözaltına alınır.

Thuan yakalandığı Haziran 1956'dan 1964 yılına kadar geçen süre içinde yaşadığı işkenceleri, tanık olduğu olayları, tutsakların direnişi sürdürmek için verdiği olağanüstü çabaları, egemenlerin uyguladığı yöntemleri anlatır.

Anlatılanlar ABD emperyalizminin vahşi, insanlık dışı kararkterinin sergilenmesi bakımından da çok öğreticidir.

Thuan yakalandığı ilk andan itibaren bizzat yaşayarak tanık olmuştur ağır işkencelere. Ayakta kalamayacak, işkenceyi hissedemeyecek hale gelene kadar günlerce işkence görür. Kendisine gelir gelmez tekrar başlar işkence seansları. P. 42 adı verilen bu işkence merkezinde yeni yakalanmış devrimciler tutulur. Burada bile tutsaklar fırsat yaratıp birbirlerine destek olmaya çalışırlar. Aynı hücreye düşenler, işkenceden yeni çıkmış yoldaşlarına, sakat kalmaması için idrarı ile masaj yaparlar. Havalandırmaya çıkamayacak durumda olanları sırtlarında taşıyarak dolaştırırlar.

Thuan bir ay kadar işkence gördükten sonra iki yıl kadar P. 42'de tutulur. Sonra bir süre için GIA DINH Cezaevine nakledilir. Ardından Thuan ve diğer devrimci tutsaklar bir adada bulunan POULO CONDOR Cezaevine gönderilirler.

Adaya taşınırken yapılan yolculuk başlı başına bir işkencedir. Adaya ulaşıldığında tutsaklar sıraya dizilirken, askerler ve gardiyanlar sopa ve joplarla saldırırlar. Amaçları ilk günden tutsakların moralini bozmaktır.

POULO CONDOR Cezaevi'nde devrimci tutsakların partiye ve mücadeleyle fiziki bağlarının koparılması hedeflenir. Denizin ortasında olmaları nedeniyle bu hiç de zor değildir. Tutsaklar buna rağmen partinin perspektifleri doğrultusunda direnişlerini sürdürmeye çalışırlar.

Cezaevinde iki bölüm vardır. Pişmanlık gösterenlerin kaldığı 2. Hapisane ve pişmanlık göstermeyenlerin kaldığı 1. Hapisane. Yeni gelenler bilinçli bir şekilde pişmanlık gösterenlerin arasına alınır önce. Burada yeni gelenlere "pişmanlık göstermeyi" kabul ettirenler erken salıverilme vaadedilerek, yeniler etkilenmeye çalışılır. Yeni gelenler ise bu fırsatı pişmanlık gösterenleri mücadeleye yeniden kazanmak için kullanırlar. Bundan korkan cezaevi yönetimi o yüzden yeni gelenleri burada fazla tutmak istemez. "Pişmanlık göstermeyen" tutsakları 1. Hapisaneye yerleştirirler.

Bu sadece pişmanlık gösterenler ile göstermeyenleri ayrı tutmak için değil, aynı zamanda pişmanlık göstermeyenlere daha ağır koşullar dayatmak için yapılır.

1. Hapisanedeki tutuklulara yemek olarak kuru

pirinç ve az miktarda su verilir. Banyo ve temizlik ihtiyaçlarını karşılayacak su ise aylarca verilmez. Yetersiz beslenme ve temizlik ihtiyaçları karşılanmadığı için hapisanede bulaşıcı hastalıklar yaygındır. Bunlara askerlerin öldüresiye saldırıları da eklenince, birçok devrimci tutsağın durumu daha da ağırlaşır. Bu, cezaevinin direnen tutsakları ölüme terk etme yöntemidir. Devrimci tutsaklar buna karşı da mücadele verirler. Su ihtiyaçlarını karşılamak için tavandaki çatlaklardan sızan suları yalarlar. Enerji elde etmek için gördükleri otları, yakaladıkları böcekleri yerler. Kıyıda kösedeki taşların altında yeni doğmuş fare yavrularını pişirme fırsatları olmadan çiğ çiğ yerler. Bunları özellikle zayıf düşmüş yoldaşlarına güç kazanmaları için yedirirler. Bu zor koşullarda devrimcilerin birbirlerine destek

olmaları iradelerini daha da güçlendirir. Birbirlerini eğitmek için birikim ve yetenekleri ölçüsünde etkinlikler düzenlerler. Kendilerini geliştirmeye çalışırlar.

Cezaevi yönetimi ise cezaevine kapatıp dışarı ile bağlantısını kestiği bu insanların iradesini kırmak için her türlü yolu denemektedir. 2. Hapisanede uyguladığı, ABD uşağı Vietnam devlet başkanı Ngo Dinh Diem'e saygı gösterme, üç şeritli bayrağı selamlama, subayları selamlama dayatmasını 1. Hapisane'ye de uygulatmaya çalışır. Devrimci tutsaklar aralarında tartışıp bunu kabul etmemek gerektiği şeklinde karar alıp ölüm pahasına boyun eğmezler.

Dönem dönem düşman ölüm provalarına başvurur. Tutsakları tek tek kayığa bindirip denize açıldıktan sonra, ayaklarına ağırlık bağlayıp denize atarlar. Boğulmalarına yakın denizin yüzeyine çıkartıp "pişmanlık gösterip, göstermediklerini" sorarlar. Sonra tekrar suya batırıp ölüme ramak kala çıkartırlar.

Düşman teslim alma yöntemi olarak sadece saldırı ve kısıtlamayı kullanmaz. Yanısıra uzman "eğitmen"ler gönderip ilişki kurarak ikna etmeye çalışırlar. Başarılı olamayınca kızıp, "ne haliniz varsa görün, bu şekilde burada ölün" diyerek çekip giderler. Ama genellikle başarısız olsalar da, bıkip usanmadan pişmanlık göstermeyi dayatmaya devam ederler.

Adaya sürekli yeni ekipler gelirler; tutsak devrimcilerin direnişinin nasıl zayıflatılacağı, iradelerinin nasıl kırılacağı yollarını araştırırlar.

Aslan kafesleri bu yöntemlerden bir tanesidir. Kafes biçiminde birkaç metre karelik hücrelere seçilmiş tutsaklar iki ya da bir kişi olarak konulurlar. Hücrenin tepesine nöbetçi askerler yerleştirilip tutsaklar sürekli gözetlenirler. Bu şekilde her an saldırıya maruz kalabilirler. Yemek ve su verilirken

sürekli dayak yerler. Sürekli tepelerinden su dökülerek bitkin düşmeleri, üşütüp hastalanmaları amaçlanır. Uyumalarına engel olunarak psikolojik dengeleri bozulmaya çalışılır. Tam bir irade savaşı verilir burada.

Suyun ve yemeğin yetersizliği, askerlerin saldırıları, uykusuzluk yüzünden sağlık dengeleri bozulanlar, delirenler olur. O ana kadar direnenlerden pişmanlık gösterenler çıkar. Düşman iradede en küçük bir delik bulup oradan sızmaya çalışır. Tutsaklar arasında saygın bir yeri olan, o ana kadarki mücadelede öne çıkanlardan bir tutsağın ölümünden 1-2 saat önce "pişmanlık göstermesi", her direnişin yeni bir sınav olduğu, öncekileri başarı ile atlatmanın sonrakilerin başarıyla atlatılmasının garantisi

olmadığını göstermesi bakımından çarpıcıdır.

Aslan kafeslerinden, onurluca ölenlerin ve pişmanlık gösterenlerin arasından 4 kişi 1.

Hapisanede yaşanan tarihi direnişin temsilcileri olarak özgürlüklerine kavuşurlar. Vietnam halkının ABD emperyalizmine karşı verdiği bağımsızlık mücadelesinde tekrar yerlerini alırlar.

Direnme Savaşı'nda anlatılan direniş, Vietnam halkının ABD emperyalizmine karşı destansı direnişinin cezaevi ayağıdır. Gücünü ve perspektifini oradan alır. Kitabı okurken ilginç gelen noktalardan birisi, devrimcilerin ölümüne direniş sergilemelerine rağmen, 1. Hapisaneyi başka yere taşımalarına, sonra gruplara bölmelerine karşı tepki geliştirilmemesi. Aslan kafeslerine konulanlar için üzülmeye dışında bir

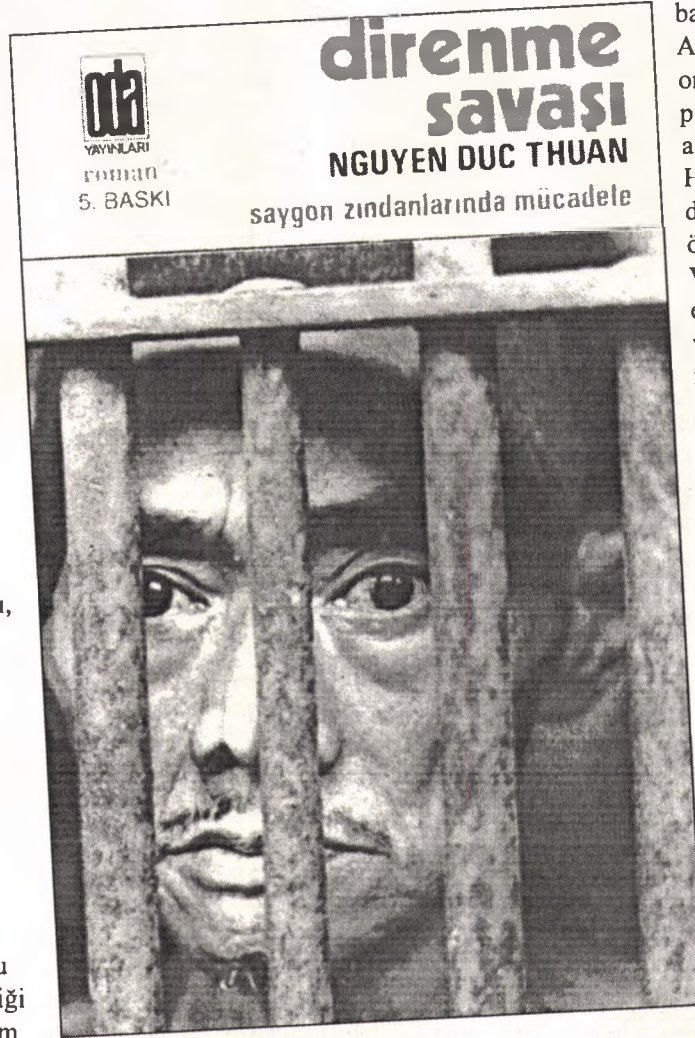
hareketlilik yaşanmıyor olması. Sadece aslan kafesine konanlardan 2-3 kişi buna tepki olarak açlık grevine başlıyor. Daha önce açlık greviyle taleplerini düşmana kabul ettirmişler, ama bu kritik anda tepki geliştirmiyorlar.

Askerlerin saldırılarına ve işkencelerine karşı devrimci düşüncelerinden taviz vermiyorlar. Partiye bağlılıklarını ortaya koyuyorlar. Ama insan neden saldırılara, aslan kafesine konmalarına karşı bir şey hayata geçirmiyorlar diye düşünüyor.

İsyan ve aktif savunma şeklinde direnememelerinin akla gelebilecek iki nedeni olabilir.

Birincisi, dışarıda gerilla mücadelesinin gelişmesi. Yani iki tarafın da sürekli birbirlerinin üslerine, yerleşim yerlerine saldırması. ABD yönetimi bunun acısını elindeki tutsaklardan çıkarmak için fırsat kolluyor olabilir. Bunun için içeride bir şeyler örgütleyip cezaevinde hayata geçirmeye çalışmak düşüncesinden, dışarıyla bağlantının kopuk olması nedeniyle kötü bir zamanda katliamla sonuçlanabilir kaygısı alıkoymuş olabilir.

Akla gelen ikinci gerekçe ise, o ana kadar cezaevlerinde düşmana karşı koyuş düşüncesinin

henüz gelişmemiş olmasıdır.

Direnme Savaşı’nda geçen bütün işkence, zulüm ve ikna etme seanslarının asıl hedefinin “pişmanlık gösterme” yani boyun eğdirme olduğu göze çarpıyor.

Dayatılan hep şu olmuştur. Devrimci düşüncelerinden vazgeç, mücadeleyi bırak, düzenin değerlerini, sembollerini selamla, önünde eğil.

Vietnam’da POULO CONDOR Cezaevi’nde bu, üç şeritli bayrağı (ABD emperyalizmine bağlılığı gösteren) selamlatma, ABD uşağı kukla devlet başkanı Ngo Dinh Diem’e saygı gösterme, subayları selamlama şeklinde...

Türkiye’de 12 Eylül döneminde cezaevlerinde saçları kestirme, tek tip elbise giydirme, istiklal marşı söyletip, subaylara tekmil verme şeklinde... Nazi kamplarında başka... Latin Amerika’da başka şekilde uygulanmaya çalışılmıştır.

Egemenler, devrimcilere boyun eğdirmek, mücadele isteklerini yok etmek için geçmişte kullandığı araçları, yöntemleri ve edindiği bilgileri biriktirip geliştirmiştir. Vietnam’ın “aslan kafesleri” hücre tipi cezaevlerinin ilkel şeklidir.

Aynı şekilde devrimciler ve komünistler de geçmişte yaşanan direnişlerden öğreniyorlar. Deneyimlerinden öğrendiklerini bilince çıkartıyorlar. Hücre tipi cezaevlerinin ne demek olduğunun bilinmesi bunun kanıtı. Hücre tipinin ne demek olduğu Vietnam’daki “aslan kafesleri”nden biliniyor, uygulanan diğer yerlerden biliniyor.

Şu bir gerçektir ki sermaye cezaevlerinde hangi yöntemleri kullanırsa kullansın, devrimcilere ve komünistlere boyun eğdiremez, sömürü düzeninin yıkılmasını engelleyemez.

Ne aslan kafesleri bunu sağlayabilirdi, ne de hücre tipi cezaevleri bunu başarabilecek. Aslan kafesleri bir sürü devrimcinin ölümüne neden olmuştu, hücre tipi de ölümlere neden olacaktı.

Egemenlerin işçi sınıfı ve emekçi halkların önderleri olan komünistler ve devrimcilere karşı uyguladığı bütün teslim alma girişimlerine olduğu gibi cezaevlerindeki hücre sistemine de karşı koymak, kendisine insanım diyen ve sermaye düzeninin yıkılmasını isteyen herkesin görevidir.

D. Ateş

Sınıfı ve devrimi örgütlemeye parti kadrosunun tayin edici rolü

“Göğsümde kalbim çarptığı müddetçe, damarlarımdaki kan aktığı müddetçe mücadele edeceğim.”

*Sverdlov **

Ateş S. Yürek

Yeni bir EKİM yaratma iddiasıyla mücadele sahnesine çıkan hareketimiz, parti olma aşamasıyla birlikte, bu iddiayı daha yakın bir hedef olarak koymuştur önüne. *“Partiyi kazandık! Önümüzde sınıfı partiye kazanma, parti ve sınıfa dayanarak devrimi kazanma sorumluluğu var!”* (Tuna/TKİP Kuruluş Kongresi Kapanış Konuşması’ndan). *“Parti ve sınıfa dayanarak devrimi kazanma”* iddiası, yeni bir Ekim Devrimi yaratmak demektir. Bu yanı sıra Bolşevik Partisi ve onun öncülüğünde örgütlenip devrimi gerçekleştiren kahraman Rus proletaryası, birçok yönyle devrimimizin yolunu aydınlatmaya devam ediyor!

Dünyanın ilk proleter devrimini gerçekleştiren Rus proletaryası, onun görkemli yıkıcı ve kurucu eli, sınıf olarak bu tarihsel eylemin nasıl başarılacağına güvencesi olduğunu kanıtlamıştır, bu yanı sıra da, aşılamamış bir örnek durumundadır. Proleter devrim kuşkusuz ki zorlu mücadeleler ve büyük bedellerle kazanılmış, ilk ve tek olmanın birçok zorluklarıyla karşı karşıya kalmış, emperyalist haydutluğun tehditlerine rağmen direnmiş ve böylece devrimin muzaffer olması sağlanabilmiştir. Bu başarıda, Bolşevik Parti ile sınırsız özveri ve adanmışlıklarıyla yiğit, partili bolşeviklerin rolü belirleyici olmuştur.

Bolşevik Parti’nin üç temel üstünlüğüdür, onu Çarlık monarşisi, Rus burjuvazisi ve emperyalist dünya gericiliğinin karşısında yıkılmaz kılan: Birincisi; partinin sağlam bir teorik temele oturuyor oluşu. İkincisi; doğru olarak saptanmış taktikleri/politikaları yaşama geçiren yetenekli kadrolara sahip oluşu. Üçüncüsü de; kapitalizmi yıkmaya gücüne sahip tek devrimci sınıfa -işçi sınıfına-dayanıyor oluşu.

Stalin, *“doğru bir politika belirlendikten sonra, onu yaşama geçirecek olan kadrolardır”* diyor. Yaşam bu tespitin doğruluğunu defalarca kanıtlamıştır. Çok doğru değerlendirmeleriniz olabilir. Bunu politika alanına, örgüte, sınıfa mal edemiyorsanız, sonuçta doğru değerlendirmelerinizin de işlevi kalmamaktadır. Bu açıdan Bolşevik Parti, Leninist politikaları sınıfa taşıma/örgütlemeye yeteneği gösteren kadrolara sahip oluşuyla, devrimde öncü rolünü oynamayı başarabilmiştir.

Bir profesyonel devrimcinin en karakteristik özelliklerini kendinde cisimleştirmeyi başarmış kadroların başında, “Partinin Yoldaş Andrey”i’de gelmektedir. Bolşevik Parti’yi, dönemindeki diğer gruplardan ayıran en temel özelliği -bugün de bizim-, parti faaliyetini ısrarlı ve sistemli bir şekilde işçi sınıfı içinde/farbikalarda yürütüyor oluşudur. “Yoldaş Andrey”in şekillenşi de tam da böyle bir faaliyet içerisinde, sınıfa dönük illegal parti faaliyetinin o muazzam eğitici okulunda gerçekleşmiştir. Bolşevik Parti’nin, sınıf içinde çalışmaya verdiği önem kadar, illegal/gizli örgütlenmeyi temel alması, devrimdeki konumunu güvenceleyen yönlerden biri olmuştur. Tüm bu özellikleri üzerinden bakıldığında Bolşevik Parti’yle, kendi parti ve faaliyetimiz arasında belirgin paralellikler olduğu ise, rahatlıkla görülebilecektir.

Lenin, Bolşevik Parti’nin oluşturulmasında sağlam kadroların yetiştirilmesinin altını çizer ve şöyle der: *“Profesyonel devrimci, kendisini tamamen parti faaliyetine adanmalıdır, bu işi meslek olarak seçmelidir. Partinin görevleri için çok yönlü eğitime sahip olmalı, teorik ve pratik sorunlarda tutarlı olmalı ve mücadelede örgütsel atılganlık sergilemelidir. Düşmana karşı mücadelenin bütün tarzlarını ve metotlarını araştırmalıdır; tavriyle, yaşam tarzıyla düşmanın dahi saygısını kazanmalıdır...”*

Gerçekten de Sverdlov, sayılan bir dizi özelliği kendi kimliğinde biraraya getirmeyi ve özümlemeyi başarmış bir devrimcidir. Polis ve gericilik rejimine karşı verilen mücadelenin; kurallı, disiplinli, planlı bir faaliyetle yürütülmesi ve illegal örgütlülüğü her koşulda korumak ve güçlendirmek gerektiği konusunda açık bir fikre sahiptir. O, değişen mücadele koşullarına göre parti örgütünü hazırlamak ve faaliyette bir gerilemeye yol açmadan, her yeni duruma uyum sağlayarak, parti faaliyetinin etkinliğini sağlanmıştır.

yetkinleşmiştir. Örneğin, devrimci kitle hareketliliğinin geliştiği koşullardan hareketin geri çekildiği koşullara geçişte, parti faaliyeti kesintiye uğramadan sürdürülebilmıştır. Yani, zorluklar karşısında gerilemeyen bir çalışma ve tüm imkansızlıklara rağmen, parti faaliyetini varetme ve sürdürme çabası.

Sverdlov’un en temel özelliklerinden biri de; *“Durumu doğru tahlil edebilme ve pratik günlük görevleri, Rus proletaryasının devrimci mücadelesinin genel görevleriyle birleştirebilme yeteneğine sahip olmasıydı.”* Kuşkusuz ki bu, sağlam bir teorik kavrayış üzerinden ortaya çıkıyordu. Yine önemli bir yanı da, işçilerle kurulan güçlü kavga bağlarına sahip oluşudur. İşçiler tarafından aranır bir devrimci durumundadır. Bitmez tükenmez bir enerjiye, taktik ustalığa sahiptir. Tüm özellikleri partiye, sınıfa, devrime bağlılığı üzerinden şekillenen Sverdlov, bu nedenle daha çok genç yaşta parti MK üyesi seçilmiş, devrimde etkin bir konumda olmuş, bu etkinliği devrimden sonra da sürmüş ve Tüm Rusya Merkez Komitesi Başkanlığı’na getirilmiştir. İşçilere, köylülere, askerlere engin bir sevgi ve hoşgörülle yaklaşmış, ideolojik hasımlarına karşı ise tok ve acımasız bir duruş içerisinde olmuş, parti ve devrimin çıkarlarını kısıpçılıkla savunmuştur.

Özetle, bir komünist kadronun kimliğini oluşturan üç temel öge, onda en berrak ve doğal biçimiyle yer etmiştir: Güçlü bir ideolojik kimlik, güçlü bir örgütsel kimlik ve güçlü bir devrimci kimlik.

Sverdlov’un mücadele yaşamı, bize, devrimin enerjik bir çaba, yaratıcılığın sınırlarını da zorlayan bir aktivite, her olanağın değerlendirilmesi ve koşulların zorlanmasıyla, tüm zorluklara karşı profesyonelce bir örgütsel -parti- siyasal çalışmanın yürütülmesiyle kazanılabileceğini göstermiştir.

Komünist işçi partisinin kadro ve militanlarının önünde, Bolşevik Parti’nin -onun sarsılmaz kadrolarının mücadele yaşamından, o engin deneyimden öğrenmek, bolşevik ruh ve savaşkanlıkla, proletaryayı devrime hazırlamak görevi somut, güncel ve acil bir sorun olarak duruyor.

Bugün işçi sınıfı her zamankinden daha ağır ve kapsamlı saldırılarla karşı karşıyadır. Partinin/parti militanlarının görevi, sınıfın bu saldırıları göğüsleyebilmesi için siyasal bilincinin, örgütlülüğünün ve birleşik hareketinin gelişmesine öncülük etmektir. İMF çıkışlı yıkım programları, işçi sınıfı ve emekçi kesimlerde ciddi bir tepki birikimine yol açmış bulunuyor.

Sermaye devleti, diğer yandan, “hücre tipi” saldırısı ile devrimci tutsakları teslim alma üzerinden gelişebilecek bir işçi-emekçi hareketliliğinin önünü alma planları içindedir. İşçi ve emekçilerin karşı karşıya kaldığı yıkım programları ve bunun üzerinden ortaya çıkan saldırılar (özelleştirme, taşeronlaştırma, örgütsüzleştirme, TİS’lerin uyuşmazlık sorunu, mücadeleciler sendikaların yetkilerinin düşürülmesi, düşük ücret ve sosyal hakların gaspı, yoksul köylülüğe dayatılan yıkım programı vb.), daha bugünden grev, direniş, yürüyüş, işgal vb. eylemleri gündemlerine sokmuştur. Hareketin birleşik bir karakter kazanmasıyla birlikte, yıkım programlarını püskürtmenin olanakları da ortaya çıkmış olacaktır.

Partimiz toplam siyasal süreci değerlendirmek, buradan görev ve sorumlulukları belirlemek noktasında doğru ve net tespitlere sahiptir. Görev somut olarak parti militanlarının önünde durmaktadır. Devrimin, bugünkü güncel adımı sınıf çalışmasında mesafe almaktır. Bunun araç ve örgütlerini yaratmak, ısrarlı ve sabırla dokunan bir çabayla yeni mevziler kazanmaktır. İşçi sınıfıyla birleşmenin koşulları her zamankinden daha fazladır, yeter ki değerlendirmesini bilelim.

Bir kez daha, devrim hedefi; sınıfı kazanma, örgütlemeye ve harekete geçirme hedefiyle somutlanabilmelidir. Cüret etmek, bizim mayamızda ve geleneğimizde vardır; bir kez daha cüret ediyoruz ve sonuçta kazanan biz olacağız.

** Sverdlov (Urallı delikanlı) , Ceylan Yayıncılık*

Bir belgeselin gösterdikleri

Belgesel denilince insanların aklına tarihi, kültürel, biyolojik, sanatsal, vb. çok değişik yelpazenin bir kanadını inceleyen yapıtlar akla gelir.

Bu kez bu yelpazenin politik kanadı üzerine kurulu bir belgesel. Tarih 14 Temmuz 2000. Ne ilginçtir ki Fransız İhtilali'nin başladığı günün 211. yıldönümü. Konu; bir önder. Bahsedilen, büyük devrimin önderi Lenin'in belgeselidir. Belgeselde Lenin'in hayatı, silah arkadaşları, hastalığı, hastalığı sırasında yaptıkları anlatılıyordu.

Özellikle özel yaşamına uzun bir kesit ayrılması dikkat çekiyor. Bir takım mektup, yazı gibi şeylere bakılarak özel yaşamına ulaşıyordu.

Belgesel, Lenin'in silah arkadaşlarıyla fikir ayrılığına karşın büyük Ekim Devrimi'ni "aceleyle getirmesini" (ki bu belgeselde kullanılan tabirdir) hastalığına bağlıyordu. Lenin'in "kızıl terörü" arttırdığına dair ilginç açıklamalar yapıyordu. Bildik karalama kampanyası dozajını arttırarak devam ediyor. Eşi ve parti üyesi bir başka kadın etrafında şekillenen konuşmalar da bu kampanyaya "eşsiz bir katkı" sunuyor. Bir ara karalama kampanyasına ara veriliyor. Büyük bir ihtimalle durumu dengelemek için, Lenin'in döneminde çocuk olan insanlara söz veriliyor. Bu insanlar her defasında büyük devrimciyi saygıyla anıyor, ona şükranlarını sunuyorlar.

Belgeselin bir bölümünün dönemin nesnellğine dayanarak anlatılması, geri kalan koca bir bölümün karalama niyetinde olmasını değiştirmiyor. Bir grup "aydın-araştırmacı" tarafından yapılan belgeselin ana temasına baktığımızda, kişilerin özel yaşamından çıkarılan bulgular, yanlışlıklar, insanların gerçek geleceği ve mutluluğa ulaşabilmelerinin biricik yolu ve çözümü olan sosyalizme kara çalmak için kullanılıyor. Ama aynı belgeselde sosyalizmin tüm insanlık için neden kötü olduğuna dair bilimsel anlamda bir tek gerçek ve inandırıcı ibareye ya da kanıta ratlayamıyorsunuz.

Bu kötülleme çalışmalarının niyeyse(!) tam da kitlelerin mücadele açısından canlanma eğilimi gösterdiği, o ölü toprağını üzerinden atmaya başladığı zamanlarda olması çok ilgi çekicidir. Yakın zamana bir iki somut örnek çerçevesinden bakarsak, söylenenler daha iyi anlaşılır. Yine bir grup dönek "aydın-araştırmacı" tarafından hazırlanan bir kitap, "Komünizmin Kara Kitabı". Burada bir devrim isteğinden kaynaklı tüm ilerici savaşların faturası sosyalizme ve Sovyetler Birliği'ne kesiliyordu. Hürriyet gazetesi bu kitabın üzerine çok konuşulacağına ilişkin yeni yeni balonlar şişiriyordu. İsmi hatırlayamadığım bir satılık kalemşör tarafından, Marx'ın ekonomi teorileri ve tahlilleri üzerine sözde çürütücü olma iddiasıyla aydın lafazanlıkları ortaya atılıyordu. Ama bu yapay balon çok geçmeden patlayıverdi.

Bu burjuva uşaklarına, sermayenin bu besleme kalemlerine sormak gerekir; kapitalizmin temel ve onulmaz çelişisini çözemeyeceğinize göre, sizlerden Marx, Engels ve Lenin'in yazdıklarını çürütmeniz değil, yalnızca küfür ve karalamadan başka ne beklenir ki?

Bu tür karalama kampanyalarına, belgesellere en iyi cevabı siyasal mücadele, akan tarih ve işçi-emekçiler veriyor. Kaldı ki burjuva iktisatçıları bile bazı ekonomi yayınlarında Marks'ın teorisinin bugünkü bilimsel gücünü ve değerini bir biçimde itiraf ediyorlar:

Daha geçen yıl, milenyum vesilesiyle, bizzat BBC'nin yaptığı geniş çaplı bir anket çalışmasında, Marks son bin yılın en büyük düşünürü seçildi. Ayrıca dünyaca ünlü bir derginin yaptığı araştırmaya göre de Marx dünyanın en zeki insanı seçiliyor. Bu Marks'ın ve Marksizmin büyük gücüne bir göstergedir. Marks ve onun ortaya koyduğu sosyalizm bilimi insanlığın bilincine ve yüreğine silinemezcesine kazanmıştır. Engels'in Marks'ın mezarı başında söyledikleri, çoktan genel kabul gören bir gerçeğin en sade bir biçimde formüle edilişi haline geldi: "Adı yüzyıllar boyu yaşayacak, eseri de!"

İşçi-emekçiler ise kapitalizm gerçeğini Seattle'da, Davos'ta göstermişlerdi, yeni binyılda da göstermeye devam edecekler. Çünkü dünya yeni devrimlere gebe. Dünya işçi ve emekçilerinin daha da güçlenmiş savaşıyla, bu savaşın kaçınılmaz zaferleriyle yeni binyıla damgasını vuracaktır komünizm. Türkiyeli komünistler bu açıdan biraz şanslı. Çünkü bu topraklarda artık bir komünist parti ve "uğruna tereddütsüz ölünecek dava"nın devrimci programı var. İşçi-emekçilerin bu program altında savaşarak zaferi söküp almaktan başka çareleri yoktur.

Yazılı materyallerin etkisi üzerine fabrika gözlemleri

Türkiye'de işçi sınıfını açlık ve sefalet mahkum eden asgari ücret, işçilerin hergün gündeminde olan son derece önemli bir sermaye saldırısıdır. Türkiye'nin büyük bir bölümünün asgari ücretle geçiniyor olması, ev kirasına bile yetmeyen bu komik ücretin önemini bir hayli arttırır. Bu ücretin adına Eksen Yayıncılık'ın bastığı popüler broşürlerde "sefalet ücreti" denildi. Söz konusu broşürlerin dağıtımı ve etkileri üzerine, çalıştığım yerdeki gözlemlerimi aktarmak istiyorum.

Yazılı propaganda gözucu bakışıyla verimsiz görünebilir. Buna metinlerin uzunluğu (broşür, özel sayı vb.) veya Türkiye'deki okuma alışkanlığı zayıflığı ve kültür düzeyi düşüklüğü eklenirse, bu çaba daha da verimsiz görünebilir. Gerçekte ise bu bir önyargıdan başka bir şey değildir.

Gözlemlerim esnasında hiç bir işçinin broşürü tam anlamıyla okumadığını gördüm. Ama işçilerin az da olsa birşeyler kavradığını kesindir. Bu çalışmanın önemi zaten burada yatar. Örneğin bir işçi bildiriye okuyup hemen devrimcileşmez. Bir şeyler kavrar, ve servet-sefalet uçurumunun yakın tanığı olduğu için, bunu kendi yaşamıyla birleştirir ve geliştirir.

Bunu örnekleyecek olursak; dağıtımın ertesi günü bir işçiye broşürü nasıl bulduğunu sorduğumda; "sefalet ücreti tabi, doğru söylüyorlar!" diyebiliyor. Şunu da bilelim ki, söz konusu işçi muhtemelen broşürü henüz okumamış, sadece kapağındaki "Asgari ücret= Sefalet ücreti" başlığına bakmıştır. Burada sadece bir başlıktan ne kadar etkilendiğini ve bundan hareketle düşündüğünü yansıtıyor. "Sefalet ücreti" tanımlaması kuşkusuz ki asgari ücretin özüdür.

Bir bildiri metninin, "Biz yağlı fabrika köşelerinde sürünürken, patron çocukları saraylarda yaşıyorlar" cümlesi, işçileri birbirleriyle tartıştırabiliyor. Veya sendikanın gerekliliğini vurgulayan bir yazıdan hareketle, nasıl sendikalı olabiliriz tartışması olabiliyor. Bırakalım sendikanın gerekliliğini vurgulayan yazıları, sendika imzalı bir 1 Mayıs bildirisi bile, 1 Mayıs tartışmasından çok, sendika iyidir düşüncelerini olgunlaştırabiliyor.

Broşür dağıtımına işçilerin ilgisi birbirlerinden farklı yönlerde olabiliyor. Örneğin bazı işçiler için çarpıcı sözler, bazıları için Nazım Usta'nın şiiri ilgi odağı oluyor. Bir işçi broşürdeki ülkeler arası asgari ücret sıralamasına değişik bir tepki gösteriyor. "İnsaf be, en sonuncu olunur mu?" diyor. Bunu devlete yönelik bir sitemle dile getiriyor. Burada bu durumda şemaların işçilerin dikkatlerini çektiğini görüyoruz. Fabrika müdürünün bir işçiye "Çalışsana ya, ne öyle dikiliyorsun?" azarlamasının ardından; işçinin ustabaşına gidip, "Ya biz çalıştığımız halde fırçalanıyoruz!" sitemine ustabaşının, "Oğlum ne kadar çalışsan da burjuvalara yaranamazsın..." esprisi işçileri güldürebiliyor. Gerçekten de burada bir espri var. Fakat bu esprinin bir kaynağı da dağıtılan broşürün ta kendisidir.

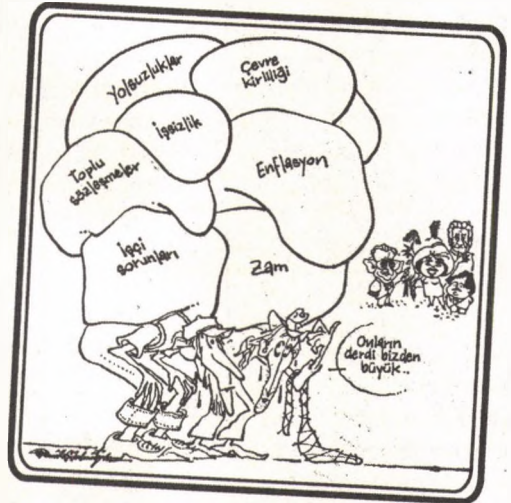
Broşürümüzün dil ve üslup bakımından işçilerin anlayabileceği, işçi dili ve vuruculuk bakımından son derece mükemmel olduğunu görebiliyoruz. Örnek olarak; "ücret asgari, soygun azami", "bir aylık ücretimiz, patronun çocuklarının bir günlük cep harçlığı" vb. Bu vurgulu ve sade dil, işçilerin hem dikkatlerini çekiyor, hem de öfkelerini açığa çıkartıyor.

Türkiye'de asgari ücret: Sefalet ücreti

İnsanca yaşamaya yeten asgari ücret!

Oltanın ucundaki zehirli yem: "İşsizlik sigortası"!

Herkese iş, tüm çalışanlara işgüvencesi! Tüm çalışanlar için genel sigorta!

E K S E N Y A Y I N C I L I K

Tabutluklar

Toplumu meydana getiren fertlerin en doğal hakkı olan “insanca yaşamak” talebini dile getiren devrimci yoldaşların zindanlara kapatılması, kuşkusuz günümüzün en büyük ayıbıdır. Sömürünün kol gezdiği, emekçinin hakkının gaspedildiği, yargısız infazların yaşandığı, açlığın ve sefaletin yaşamın ayrılmaz parçası olduğu, kısacası sermayenin egemen olduğu bir ortamda, faşist devletin baskılarına rağmen bütün bunlara kahramanca direnen, onursuzca yaşamaktansa onuruyla ölmeyi tercih eden direnişçiler, böylesi bir düzene başkaldırdıkları için demir parmaklıklar arkasına konmaktadırlar.

Kendisinin kurduğu çetelerle ve bizzat kendisinin temin ettiği malzemelerle (silah, uyuşturucu, cep telefonu) yaratılan olayları yoğun bir propagandayla kullanıp cezaevlerine hakim olunamadığı imajı verenler, sahip çıktıkları çeteleri, siyasi mahkumlarla özdeşleştirmekte, bu sayede, devrimcileri inşası tamamlanmak üzere olan, kendi deyimleriyle F tipi cezaevlerine yani tabutluklara koymak istemektedirler.

Bugün belgeleriyle ve delilleriyle ortaya çıkan vahşi fiziki saldırılar yetmezmiş gibi bir de manevi saldırı hazırlığı yapılmaktadır. Birey olmanın gereği toplum üyesi olarak yaşamaktan geçer. Sadece akıl

hastalarının kendilerini toplumdan soyutlayıp iç dünyalarında yaşamalarını örnek alırsak, bütün bu saldırıların hangi amaçlarla yapıldığını anlamamıza yardımcı olacağı aşikardır. Canları devlete teslim olanların yaşadığı ortam mevcut haliyle zaten iç açıcı değilken, tutsakların tıbbi tedavilerinin yapılmadığı veya bilerek geciktirildiği, doktor raporlarıyla iki-üç gün sonra öleceği bildirildiği halde dışarıya çıkmalarına izin verilmediği bir ortamda, böylesi bir uygulamanın da yürürlüğe konmak istenmesi bizler için şaşırtıcı olmayacaktır.

“Oda tipi” olarak lüks cezaevi adı altında topluma lanse edilen tabutluklardan amaçlanan direnişçileri izole ve tecrit etmek, benliklerini yok etmektir. Daha önce de yürürlüğe konmak istenen bu uygulamadan bizlere ağır bir bedel ödettirilmek suretiyle vazgeçilmiş, fakat aynı senaryo yeniden gündeme gelmiştir. Unutulmaması gereken, canlarla ödenen bedellerin hesabının er veya geç sorulacağıdır.

Kaynak olmadığı gerekçesiyle emekçisine IMF doğrultusunda zavallı muamelesi yapan, alay edermişcesine sadakasını dağıtan hükümet, ne gariptir ki, aynı zamanda F tipi cezaevi inşaatları için trilyonlarca lira kaynak yaratabilmektedir.

Saldırıları karşısında pasif kalmanın ağır bir bedel olacağından hareketle, tüm duyarlı insanların çok geç olmadan konuyla ilgilenmeleri dileğiyle...

Kızıl Bayrak okuru bir emekçi/İzmir

Bir işçiden sınıfa sesleniş

İşçi arkadaş! Gün geçtikçe biz işçi ve emekçilere yönelik ekonomik-politik saldırılar artmaktadır. Özelleştirmeler, asgari ücret, işsizlik sigortası aldatmacası, yüzdelik zamlar vb. İşçi ve emekçileri açlık ve sefaletle iten IMF politikaları bize uygulanıyor. IMF emrediyor, hükümet bir dediğini iki etmeden son hızıyla meclisten geçirerek uygulamaya sokuyor. Bu hummalı saldırıda dur durak bilmeyen sermaye devleti, bir de utanmazlık örneği sergileyerek, bu saldırıları geri püskürtecek tek silahımız olan grevleri yasaklıyor. Daha dün sınıf kardeşlerimiz, Lastik işçilerinin grevleri çeşitli bahanelerle yasaklanmıştı. Burada milyonlarca işçi ve emekçiyi hiçe sayıp bir kaç patron asalağının dediğini yapması, bu devletin “patronların devleti” olduğunun bir kanıtıdır.

İşçi arkadaş! Gün doğumu ile gün batımı pis atölye köşelerinde tam gün ayakta sararıp solduğumuzu hepimiz biliyoruz. Oturduğu yerden sırtımızdan milyarları kazanan asalak patronlar çocuklarına günlük verdiği cep harçlığını bize bir ayda asgari ücret olarak veriyorlar. Hatta bazı arkadaşlarımıza asgari ücret altı aylık verilmektedir. Ayrıca bu asgari ücreti kesintilerle budanarak asgarinin, asgarisi haline getiriyorlar. Bir de bunlar yetmiyormuş gibi, bildik kalıplaşmış yalanlarla bilincimizi bulandırmaya çalışıyorlar. Neymiş, ücretler fazla olursa işsizlik artarmış. Öyle olsaydı, on yıllardır açlık ve sefaletin sembolü haline gelen asgari ücretle çalışıyoruz, bu duruma göre Türkiye’de işsiz kalmazdı. Neymiş, enflasyonu düşürmek için bu ücret

dayatılıyormuş. Öyle olsaydı, enflasyon bu ülkede sıfır olurdu. Ama, özellikle son 20 yıldır, işçilerin çoğunluğu bu ülkede asgari ücretle çalışıyor, enflasyonun düştüğünü görmedik, tam tersine, gün be gün artmaktadır.

Her geçen gün soframızdan bir lokma çalanlar bir de onurumuzla oynayıp adeta alay edercesine, işsizlik sigortası aldatmacası sahtekarlığına soyundular. Bize ilk primler 2002’de ödenecek, işten atıldıktan sonraki ilk 6 ay için asgari ücretin de altında bir ücret verilecek. Bu ücret işten atıldıktan sonra, yeni iş bulmak için yol parasına bile yetmeyecek. Patronlar istediği işçiyi hiç bir tazminat ödemedi kapı dışarı edebilecek. Kıdem tazminatını bu işsizlik sigortası aldatmacası ile kaldırmayı planlıyorlar.

Bu halde işsizlik sigortası, her zaman olduğu gibi işçilerin aleyhine, patronların çıkarına olan bir sahtekarlıktan başka birşey değildir. İsteddiği işçiyi, istediği zaman işten atma olanağına sahip oluyorlar. Ayrıca kıdem tazminatından alacağımız 600 milyonu alıp işsizlik sigortası olarak 60 milyon verecekler.

İşçi arkadaş! Bundan 30 yıl önce, 1970’de, devletin kolluk güçlerini, polisini, jandarmasını önünden silip süpürdüğünü hatırla! Sendika ve diğer haklarının gaspedilmesini 15-16 Haziran direnişinle engellediğini hatırla! O zaman partin bile olmadan haklarını söke söke geri aldın. Ve şimdi partin var, onun devrimci programı var. Bu bayrak altında birleşmek ve savaşmak, biz işçiler için acil bir görev ve tarihi bir sorumluluktur.

Kızıl Bayrak okuru bir işçi

Deprem yıkımının sorumlusu sermaye düzenidir

İşçi ve emekçilerin üzerine çöken karanlık bir gündür 17 Ağustos. Açlık ve sefalet koşulları altında yaşayıp, evine bir dilim ekmek götürmek için gecelere kadar çalışırken, artık ekmek götüreceği bir evinin olmamasının ve onbinlerce insanın yok olmasının adidir. Gecenin karanlığını parçalayan çığlıklar, yüreklerdeki sızılar ve çaresizliği anlatan bakışlardır.

Tonlarca yükün altında kalan insanların, toplu mezarların, kısacası vahşetin/katliamın adidir 17 Ağustos. Ve insanların çok acı bir şekilde bir kez daha devlet gerçekliğiyle yüzleşmesidir. Bu devletin kimin olduğu, ve ne için varolduğu gerçeğinin açıkça ortaya çıktığı bir gündür.

İşçi ve emekçiler yıkık binaların altında can çekişirken, sermaye devleti yeni saldırı paketlerini hazırlamakla meşguldür. İşçi ve emekçiler gecelerini gündüzlerine katıp açlığa, yoksulluğa ve baskıya karşı yaşam savaşı verirken, bu devlet, depremde evsiz kalan insanlara ev hazırlayacağına, sosyal güvenlik yasa tasarısını meclisten geçirerek işçi-emekçilere mezar hazırlıyordu. Yiyecek ekmeğe muhtaç bu insanlara erzak yardımı yapacağına, gelen crzakları engelleyip, bölgede terör estirerek, böylece gerçek yüzünü gösteriyordu. Her yıl silahlanmaya trilyonlar ayıran devlet, 100 milyonluk kira yardımını bile çok görmüştü depremezdelere.

Deprem bölgesine akan paralar, gönderilen yardımlar gene sermayedarların ceplerine inmiştir. Depremde onbinlerce insanın ölümüne yol açan devlet, depremden sonra bu katliamı derinleştirmiş-harcamış, taktir-i ilahi, doğal afet vb. söylevlerle geçiştirmiştir. Yıkıma uğrayan bölgelere günlerce doğru dürüst yardım ulaştırılmamıştır. Gene halkın kendisi birbirine yardım etmiş, enkaz kaldırma çalışmalarına başlayarak kendi yarasını kendisi sarmaya çalışmıştır.

Peki ya ölen 40.000 insana ne demeli? Kapitalistler kârlarını artırmak için yeterli altyapıyı gerçekleştirmemiş, malzemelerden çalmış, kaçak binalara göz yummuş ve olası bir deprem için önlem almamıştır. Yaşanan bu vahşi katliamlar, yıkımlar, hiç de doğal afetlerin değil, fakat kapitalist sistemin kâr hırsının bir sonucudur. Daha fazla kâr üzerine kurulmuş olan bu sistemde, işçi-emekçilerin yaşamlarının zerre kadar bir değeri yoktur.

Depremden ardından verilen vaazlar ve vaatler daha öncekiler gibi hep düş olmaya devam ediyor. Sermaye devleti yine o bildik senaryolarını oynayarak, üç-beş günah keçisi çıkarıp işte sorumlular bunlardır dedi. 40 bin insanın katliamını üç-beş müteahhite yükleyerek, kendisini aklamaya çalıştı. Tıpkı daha önce yaşanan Dinar ve Erzincan depremlerinde olduğu gibi.

İşçiler, emekçiler!..

Yaşamımızı cehennem çeviren, geleceğimizin üzerine bir kâbus gibi çöken, bizleri sefaletle mahkum eden bu sömürü düzenidir. Bizlere, açlığı, yoksulluğu, sömürüyü ve toplamında ücretli köleliği dayatan, on binlerce ölümünün, yıkılan yaşamlarımızın sorumlusu olan, emeğimizin, canımızın, kanımızın üzerinde kurulan, bu çürüten ve kokuşan kapitalist sistemdir. Bu sistemi yıkmadıkça, açlıktan, yoksulluktan yeni yıkımlar ve ölümlerden kurtulmamız mümkün değildir.

İşçiler, emekçiler; artık bu topraklarda kapitalist sömürü düzenini yıkmak için savaştan bir devrimci işçi partisi, Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP) var. Sizleri, bu kölelik zincirlerini parçalamak, geleceğin güzel dünyası ve insanlığın kurtuluşu olan sosyalizmi kurmak için, TKİP saflarında birleşmeye ve savaşmaya çağırıyorum.

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

E. Turan/Ümraniye Cezaevi

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

Karanfil Sok. No:17/17 Kızılay/ANKARA
Tel: 0 (312) 419 18 32

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1 **KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 **Gebze/KOCAELİ**

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 **NIĞDE**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü No:108 **KAYSERİ**

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 **ANTAKYA**

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
.....
Tel :

6 Aylık	Yurt içi	5 000 000 TL	Yurt dışı	200 DM
1 Yıllık	Yurt içi	10 000 000 TL	Yurt dışı	400 DM

Fatma ÜNSAL adına,
* Yapı Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb. * DM için: * TL için:
3002991-8 0079219-2
* İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. * DM için:
1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

**17 Ağustos'un birinci yılında
deprem yıkımı sürüyor:**

-
- ✓ Yardımlar yağmalandı
 - ✓ İşsizlik ve sefalet çığ gibi büyüyor
 - ✓ Sokağa atılan halk yeniden enkazlara mahkum ediliyor
 - ✓ İstanbul için hiçbir önlem yok...
- Halkın canı düzenin umurunda değil!**

Katliamın hesabını soralım!

**Yeni katliamlara
izin vermeyelim!**